

ဝေဝေရီရီဝတ္ထု
ဇော်ဇော်အောင်

မြန်မာအီးဘုန် အယ်ဒီတာအဖွဲ့
စီစဉ်သည်။

မြန်မာ အီးဘုခ် ၃

၂၀၀၄၊ ဇန်နဝါရီ ၁

[မြန်မာစာပေလောက၏ အကျိုးငှာ အင်တာနက်စာအုပ်ဆိုင်တွင် အခမဲ့
တင်သော စာအုပ် ဖြစ်ပါတယ်။]

ဤဝတ္ထုအား စာရေးဆရာ ဇော်ဇော်အောင်၏ သဘောတူ ခွင့်ပြုချက်အရ
မြန်မာအီးဘုခ် စာဖတ်ပရိသတ်သို့ နှစ်သစ်ကူး သဝဏ်အဖြစ် ဖြစ်တည်မှုအဖြစ်သာ
ပေးပို့ခြင်း ဖြစ်ပါသဖြင့် စီးပွားရေးသဘောအရ အသုံးပြုလိုပါက
ဆရာဇော်ဇော်အောင်ထံ တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ် ခွင့်တောင်းပါရန်

စီစဉ်သူ့အမှာ

ဖော်အဲဗား စပေ့စ်ဒေါ့ကွမ်းရဲ့ အွန်လိုင်း သတင်းစာစောင် စာမျက်နှာများပေါ် ကတစ်ဆင့် မြန်မာအီးဘုခ် စာဖတ်ပရိသတ်သို့ ၂၀၀၄ခု နှစ်သစ်မှာ နှစ်ကူးသဝဏ်သဖွယ် အမှတ်တရ ပေးပို့ဖို့ စီစဉ်ကြတဲ့အခါ စတိုင်သစ် မဂ္ဂဇင်းမှာ ၂၀၀၃ခု ဖေဖော်ဝါရီလမှ ၂၀၀၃ခု ဒီဇင်ဘာလအထိ အခန်းဆက် ဖော်ပြခဲ့တဲ့ ဆရာဇော်ဇော်အောင်ရဲ့ ဝေဝေရီရီ ဝတ္ထုကို အခမဲ့အီးဘုခ်အဖြစ် တင်ဆက်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီနေ့မြန်မာလူငယ်များနဲ့ အနုပညာကို လေးစားစွာ ဦးတည်ကာ ရေးဖွဲ့ခဲ့တဲ့ ဆရာရဲ့ ဝတ္ထုဟာ ကမ္ဘာတစ်လွှားမှာ ရှိတဲ့ မြန်မာအီးဘုခ် ပရိသတ်အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ၊ စဉ်းစားတွေးတော ဆုံးဖြတ်စရာ တစ်စုံတစ်ရာကို ပါးလှိုက်နိုင်မယ်လို့ အလေးအနက်ယုံကြည်မှုနဲ့ ဒီစာအုပ်ကို မူရင်း ဒစ်ဂျစ်တယ်စာအုပ်အနေနဲ့ ထုတ်ဝေလိုက်ပါတယ်။

အင်္ဂလိပ်စာပါမောက္ခ ဂျီ၊ ဂေါ်ဒန် (G. Gordon)ကို ကိုးကားကာ ဝတ္ထုထဲမှာ ဆရာဇော်ဇော်အောင်ရဲ့ ဖော်ပြချက်အရ “စာပေအနုပညာက လုပ်ငန်းတာဝန် သုံးခုကို ယူရလိမ့်မယ် တဲ့။ တစ်ခုက နှစ်သက် ကြည်နူးမှု ရသပေးဖို့၊ တစ်ခုက အမှားအမှန် ညွှန်ကြားဖို့၊ နောက်တစ်ခုကတော့ လူတွေရဲ့ ဝိညာဉ်ကို ကယ်တင်ဖို့နဲ့ နိုင်ငံတော်ကို ကုစားဖို့...တဲ့။”

စာပေအနုပညာနဲ့ မြန်မာဝတ္ထုအပေါ် ယုံကြည်ချက်နဲ့ အခု အီးဘုခ်ကို စီစဉ်ရခြင်းပါ။ အခြေအနေ အခွင့်အလမ်းပေါ် မူတည်ပြီး မြန်မာအီးဘုခ်စာဖတ်သူများအတွက် ဆက်လက် ကြိုးပမ်းသွားမှာ ဖြစ်ပြီး ဝေဖန်အကြံပြုချက်များကို ပေးပို့ပါရန် ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်။

မြန်မာအီးဘုခ် အယ်ဒီတာအဖွဲ့

ကျေးဇူးတင်လွှာ

ဝေဝေရီရီဝတ္ထုကို အခမဲ့အီးဘုခ်အဖြစ် တင်ခွင့်ပြုသော ဆရာ
ဇော်ဇော်အောင်ကိုလည်းကောင်း၊ အခန်းဆက်ဝတ္ထုအဖြစ် မူလ
ဖော်ပြခဲ့ရာ စတိုင်သစ်မဂ္ဂဇင်းအားလည်းကောင်း၊
ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း မှတ်တမ်းပြုအပ်ပါတယ်။

နှစ်ပေါင်း လပေါင်း ရက်ပေါင်းများစွာ၊ ရာစုနှစ်များစွာသည် အတိတ်သမိုင်း၏ နှင်းမြူကြားထဲမှာ မှုန်ဝါးပျောက်ကွယ်ခဲ့ပေသည်။ နေသည်လည်းကောင်း၊ လသည်လည်းကောင်း၊ ရာသီများသည်လည်းကောင်း အချိန်နှင့်အတူ ခရီးသွားခဲ့ကြသည်။ အချိန်စီးကြောင်းသည် တစ်ဖြောင့်တည်း ရှိသည့်အခါရှိ၏။ ရံဖန်ရံခါသို့မဟုတ် မကြာခဏ ဖြန့်ကြက်ဖြာထွက်၍ သွားသည့်အခါလည်းရှိသည်။ အချိန်စီးကြောင်းများ အပိုင်းပိုင်းပြတ် ၍ ဖြာသောအခါ နေရာပေါင်းများစွာတွင် တွေ့ဆုံ၍ အချင်းချင်း ဖြတ်သန်းကြ၏။ ဖြတ်သန်းသွားရာ ပွိုင့်များစွာလည်း ဖြစ်ပေါ်၏။ အတိတ်တုန်းက အတိုင်း၊ ဟိုအရင်တုန်းကအတိုင်း၊ သည်နေရာ သည်အချိန်အခါမှာ နှင်းတွေဝေနေသည်။

၂ □ ဇော်ဇော်အောင်

ကံ့ကော်ပန်းတွေ ပွင့်နေသည်။ ဤလောက၏ မမြဲသောတရားသည် နှင်းတွေနှင့် မဆိုင်သလို၊ ကံ့ကော်ပန်းတွေနှင့် မဆိုင်သလို ရှိ၏။ အရင်တုန်းကနှင့်သည် ယခုနှင့် မဟုတ်သော်လည်း နှင်းတွေဝေ နေခြင်းသည် အမြဲထားဝရ၊ အရင် တုန်းက ကံ့ကော်ပန်းသည် ယခု ကံ့ကော်ပန်း မဟုတ်သော်လည်း၊ ကံ့ကော်ပန်း တွေ ပွင့်နေခြင်းသည် အမြဲထားဝရ။ နှင်းတွေဝေခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍၊ ကံ့ကော် တွေပွင့်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်က မမြဲသောတရားကို ငြင်းပယ်လျှင်၊ ထိုအငြင်းကို ငြင်းပယ်ရန် ခက်လိမ့်မည်။ နှင်းတွေဝေ၍ ကံ့ကော်တွေ ပွင့်ပြန်ပါပြီလား။ သည်အချိန် သည်နေရာ နှင်းကံ့ကော်တွေ ကြားမှာ ဘဝစီးကြောင်းနှစ်ခု ဖြတ်မိကြသည်။ ဘယ်သူ ကြိုတင်ထင်ထားမလဲ။

*

မြက်ခင်းက စိမ်းသည်။ နှင်းရည်စက်တို့ဖြင့် စိုစွတ်နေပေလိမ့်မည်။ မြက်ခင်းစပ်မှာ အနက်ရောင်နှင့် အဖြူရောင် အစုအပုံတစ်ခုကို မြင်ရသည်။ အလွန်အသားဖြူကြောင်း ချက်ခြင်းသိလိုက်ရသည်။ လုံချည်အနက်ရောင်၊ အင်္ကျီအနက်ရောင်။ မျက်နှာကလေးက ဖြူလွင်နေသည်။ လက်ကလေးတွေ ဖြူဖွေးနေသည်။ ခြေဖမိုး ကလေးတွေ ဖြူဖွေးနေသည်။ အနက်ရောင် အဝတ် အစားတွေနှင့် လွတ်နေသော အသားအရေ ဧရိယာသည် ဖြူဖွေးနေ၏။ မလိုင် တက်အောင်ကျိုချက်ထားသော နွားနို့လို အဝါရောင်သမ်းမနေ။ မကျိုချက်ရသေး တဲ့ နွားနို့လို ဖြူလွန်းနေသည်။ ဖြူဖွေးနေသော လက်ချောင်းကလေးတွေနှင့် အထုတ်တစ်ထုတ်ကို သူ ကိုင်ထားသည်။

“ဟိတ်. . . ဒီမှာ”

သူ့ဆီက ပထမဆုံး ကြားလိုက်ရတဲ့အသံ။ ဝတ္ထုတွေထဲကလို ဘယ်လိုမှ ကဗျာမဆန်ပါ။ အပေါ်စီးလေသံဟု ထင်ရသည်။ တစ်သက်လုံး အပေါ်စီးက နေရာရထားသူတို့၏ မောက်မာသောလေသံဟု ထင်ရ၏။ မည်သည့် အခြေ အနေမျိုးမှာမဆို ထိုလေသံသည် မုန်းစရာကောင်းသော လေသံ ဖြစ်ပေလိမ့် မည်။ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ရေးလေ့ရှိသည့်အတိုင်း ထိုစကားလုံးနှစ်လုံးဖြင့် အလွန် တပ်မက်ဖွယ်ရာ အခြေအနေ၊ အလွန် ကြည်နူးချမ်းမြေ့စရာ အခြေအနေတွေ မှာ နောင်အခါတွင် ခေါ်လိမ့်မည်ဟု၊ ခေါ်သောစကားလုံးနှစ်လုံး ဖြစ်လိမ့် မည်ဟု ကြိုတင် သိမထားပါ။ အနီးအပါးမှာ ဘယ်သူမှ မရှိ။ တစ်ဖက်ကမ်းမှာ ခွေးကလေးတစ်ကောင် ပြေးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ နောက်ဖက်လမ်းမကြီး

ပေါ်မှာ ကားများ ပြေးနေကြသည်။ ရှေ့အတော်ဝေးဝေးမှာ မျှော်စင်အောက်မှာ လည်း ဘယ်သူမှ မရှိ။ ငါ့ကို ခေါ်သလား၊ ကိုယ့်ကို ခေါ်သလား၊ ကျွန်တော့်ကို ခေါ် သလား၊ ထိုစကားတွေ ဘာမှမပြော။ သူ့အနားကို သွားလိုက်သည် ဘာလဲဆိုသော သဘောအဓိပ္ပာယ်နှင့် သူ့ကို ကြည့်လိုက်၏။ သိပ်အသား ဖြူသည်။ အမျိုးအမည် မသိရသော်လည်း အဖိုး တန်ဟု ထင်ရသော စပို့ရှပ်အနက်လက်ရှည် အသား ထူထူပွပွ၊ လုံခြည် အနက်နှင့် သဲကြိုးအနက်ရောင် အပြားကြိုးကြိုးနှင့် ကြိုးသိုင်းဖိနပ်။ ထိုနေရာတွေမှလွတ်နေသော မျက်နှာ၊ လက်၊ ခြေဖမိုးတို့သည် ဖွေးဖြူနေ၏။ လက်ချောင်း ဖြူဖြူသွယ်သွယ်ကလေးတွေထဲမှာ အစတုန်းက အထုပ်တစ်ထုပ်ကိုင်ထားသည် ထင်ခဲ့သေးသည် သူ့လက်ထဲမှာ ငှက်ကလေး တစ်ကောင်၊ မီးခိုးရောင်၊ အဖြူရောင်၊ အနက်ရောင်၊ ခြေထောက်နီနီ၊ နှုတ်သီး နီနီ၊ ခိုကလေး တစ်ကောင်။

“ဒီမှာ . . . ဒီခိုကလေးကို နှင် ယူသွားပါ”

သူ့အသက်ဘယ်လောက်ရှိလို့လဲ။ မိန်းကလေးတွေ၏အသက်ကို ခန့်မှန်း တွက်ချက်သော အတတ်ပညာလည်း မတတ်။ သူ မွေးနေ့ရက်စွဲကိုလည်းမသိ။ သို့သော်လည်း သူ့အသက် ကိုယ့်ထက် ငယ်လိမ့်မည်ထင်သည်။ ဘာကြောင့်ထင် ရ သလဲဟုလည်းမသိ။ သိပ် ဖြူဖွေးလတ်ဆတ် နုနယ်လွန်းသောကြောင့်ဟု ထင်သည်။ နှင်ဆိုသော အသုံးအနှုန်းကို သိပ်မကြိုက်။ အပေါ်စီးဆန်သည်၊ မောက်မာသည် ဟု ထင်ပြန်ရသည်။ နှင်တို့ ငါတို့ဆိုသော စကားသုံးသည် ဘာမှတော့သိပ်မဆန်း။ သည်လိုအရွယ် သည်လိုဝန်းကျင်သည်လို လူမှုဆက်ဆံရေး နယ်အတွင်း နှုတ်ဖျားမှာ ကြားရနေကျ။ သို့သော်လည်း ကိုယ့်စိတ်အခံက ရှိသေးသည်။

“ဘာလဲ . . . ”

အမှန်တော့ ဘာလဲ . . . ဟုပြန်ပြောလိုက်ခြင်းသည် ယေဘုယျကျလွန်း ၏။ သေသေချာချာရေရေရာရာ မရှိ။ လက်ထဲမှာ ခိုကလေးကို မြင်နေရသားနှင့် ဘာလဲဟု မေးသည်လား။ ဘာလဲဆိုတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲဟု အဓိပ္ပာယ် ရသလား။ သို့မှမဟုတ်၊ ဒီခိုကလေးကို ဘာဖြစ်လို့ ယူသွားရမှာလဲဟု အဓိပ္ပာယ်ရသလား။ ရုတ်တရက် သူ ထိုင်ချလိုက်သည်။ လှုပ်ရှားမှုမှာ မြန်သော်လည်း သေသေသပ်သပ် ပိပိရိရိ ရှိသည်။ မြက်ခင်းပေါ်မှာထိုင်လိုက်ပုံက တင်ပလွင်ခွေ ထိုင်ပုံမျိုးဖြစ်၏။ အပေါ်ကိုလက်ဖြန့်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်လိုက်သည်။ လက်ထဲက ခိုကလေးက တစ်ချက်လှုပ်သွားသလား။ ပုတီးစေ့သေးသေးကလေးတွေနှင့် တူသော မျက်လုံးကလေးတွေ လှုပ်သွားသည်။

၄ □ ဇော်ဇော်အောင်

“ နင် ယူသွားပါ”

“ ဘာလုပ်ဖို့လဲ. . . ”

“ ယူဆိုရင် ယူသွားစမ်းပါ”

ဘာမှ ပြောမနေချင်တော့။ အူကြောင်ကြောင်။ လှည့်ထွက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်ရုံရှိသေး၊ တစ်လှမ်းတောင် မလှမ်းရသေး။

“ ဟိတ်. . . ဒီမှာ၊ နေဦး”

“ ဘာလဲ. . . ဘာဖြစ်လို့ ငါကယူရမှာလဲ၊ ငါနဲ့ ဘာဆိုလဲ၊ အူကြောင်ကျား. . . ”

စကားပြန်ပြောလိုက်တာ နည်းနည်းများသွားသည် ထင်မိ၏။ သူ့မျက်လုံး တွေ အလွန်လှသည်။ အရောင်လက်နေ၏။ မော့ကြည့်သည်။ သက်ပြင်းချ လိုက်သလားမသိ။ အနက်ရောင် အင်္ကျီအောက်က သူ့ရင်ငယ်ငယ်ကလေး ကြွချီမြောက်တက်လာ၏။ ပြန် နိမ့်ဆင်းသွား၏။ သက်ပြင်းချလိုက်တာ ဖြစ်မှာ ပါ။ ထိုသက်ပြင်းသည်လည်း အလွန်လှသည် ထင်ရ၏။

“ ဒီမှာ”

ထိုစကားလုံးနှစ်လုံး၏ပျော်စရာကောင်းပုံကိုလည်း ကြိုတင်သိမထားပါ။ ထို စကားလုံးနှစ်လုံး၏ ပျော်စရာကောင်းပုံကိုလည်း ကြိုတင် သိမထားပါ။

“ ခိုကလေး နာနေတယ်။ အတောင်ကလေး တစ်ဖက်ကျိုးလို့”

“ အဲဒါ ငါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ငါ ငှက်ကုတဲ့ ဆရာဝန် မဟုတ်ဘူး။ တိရစ္ဆာန် ဥယျာဉ်က ငှက်လျှောင်အိမ်စောင့်တဲ့လူလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ သနားပါတယ်. . . ဟယ်”

“ သနားရင် နင့်အိမ်ခေါ်သွားပေါ့”

“ ငါ အိမ်မှာ မနေဘူး”

“ အဲဒါဆိုရင် နင်နေတဲ့သီလရင်ကျောင်း ခေါ် သွား. . . ”

“ ဒီမှာ. . . ဒီလိုလုပ်ပါလား”

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟု မေးတော့မလို့။ မမေးပဲ နေလိုက်သည်။ နည်းနည်း တော့ ထူးဆန်းလာသည်။

“ အဲဒီ ခိုကလေး နင်ယူမသွားချင်လည်း သတ်ပစ်လိုက်၊ နင်သတ်ပေး မလား၊ ငါ မသတ်ရက်ဘူး”

“ ဘာ. . . ”

ထူးဆန်းလာရုံမက အံ့ဩသွားမိစရာ။ နုနုနယ်နယ် ဖြူဖြူဖွေးဖွေး အရုပ်ကလေးလိုလှသော ကောင်မလေး။ ဒဏ်ရာရနေသော ငှက်ကလေးကို

ယုယုယယကိုင်လျက်။ သတ်ပစ်လိုက်ပါလား . . . တဲ့။ ဘာဟု အော်လိုက်
သောအသံက ဗီဒီယိုကားထဲက သိပ်အံ့ဩ စိတ်ဆိုးသွားသူတွေ အော်နေကျ
အသံအတိုင်းပါပဲ။ အတော် ကျယ်သွားသည်။

“အတောင်တစ်ဖက်က လုံးဝ ကျိုးနေတယ်။ နောက်တစ်ဖက်လည်း ကျိုး
နေတယ်။ လုံးဝ ပြန်မကောင်းနိုင်တော့ဘူး။ ငှက်ဆိုတာ အတောင်ကျိုးလို့
မပျံနိုင်ရင် ဘဝဆုံးပြီပေါ့။ သိပ် သနားစရာ ကောင်းတယ်။ အဲဒီဒုက္ခ . . .
အဲဒီဒုက္ခ မခံစေချင်ဘူးဟာ။ အဲဒါ . . . သေသွားရင် ဒုက္ခမရောက်တော့ဘူး
ပေါ့။ သူ့အတွက် အကောင်းဆုံးပဲ . . . အဲဒါ . . . နင် သတ်ပေးပါ”

ပြန်ပြောစရာစကားလုံး ရှာမိသလား၊ မရှာမိဘူးလား အသေအချာ
မပြောတတ်ပါ။ သို့သော် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိလောက်အောင် ဖြစ်
သွားသည်။ သူ့ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ နှင်းတို့ဖြင့် စိုစွတ်သော မြက်ခင်း
ပေါ်မှာ . . . တရားထိုင်သော ပုံစံမျိုးဖြင့် တင်ပလွင်ခွေထိုင်လျက်။ ခိုကလေး
တစ်ကောင်ကို ယုယုယယ ကိုင်လျက်။ ငွ်ကြည့်နေသော၊ အသားအလွန်ဖြူသော၊
အနက်ရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထားသော၊ အနက်ရောင် ဝတ်စုံနှင့် ဖြူသောအသား
အလွန်လိုက်ဖက်၍၊ လှချင်တိုင်းလှနေသော၊ ကောင်မလေးကို ငေးငွ်ကြည့်နေမိ
သည်။

“ဝင်္ဂီဒုက္ခက ကျွတ်အောင်လုပ်ပေးတာ၊ ရက်စက်ရာမကျပါဘူး သနားစိတ်နဲ့
သတ်ပေးတာ . . . MERCYKILLING လို့ ခေါ်တယ်။ သိလားနော် . . . သတ်
ပေးပါဟာ”

သတ်ပေးပါဟာဟူသော စကားသံဆုံးသည်နှင့် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ အံ့ဩ
စရာပဲ။ သူ့မျက်လုံးတွေမှာ မျက်ရည်တွေဝေနေသည် ထင်ရ၏။ နဂိုမျက်လုံးက
ရွှန်းလက်တောက်ပလို့ အရည်လဲ့နေတာလား၊ ငှက်ကလေးကို သတ်ဖို့ပြောရင်း
ဝမ်းနည်းလို့ မျက်ရည်လည်တာလား။ အသေအချာမသိ။ မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်
စတွေ စို့နေသည်။

“ဟို . . . ငါ . . . ဟို၊ ပေး ပေး . . . ”

စကားတွေ ထစ်နေသေးသည်။ ပြီးတော့ပေးပေးဟုပြောရင်း လက်လှမ်းလိုက်
၏။

“နင် . . . နင်၊ သတ်မှာလား”

တင်ပလွင်ခွေထိုင်နေရာက ကိုယ်ကိုနောက်သို့ ယို့လိုက်သည်။ ခိုကလေးကိုဖွဖွ
ဆုတ်ကိုင်ထားရာက ဘေးသို့ လက်ကိုလွှဲလိုက်သည်။ လှမ်းယူလိုက်သောလက်နှင့်
ဝေးအောင် ရှောင်လိုက်သည့် သဘောပဲလို့။ မျက်လုံးကလေးတွေ ဝိုင်းလျက်။

၆ □ ဇော်ဇော်အောင်

သူ့လက်ထဲက ခိုကလေးကို လူယူမည်စိုးသည့်ပုံမျိုး။

“အင်း. . . သတ်မှာ”

“ဟယ် . . . သနား . . . သနား”

စကားပြောပုံမှာ ဝါကျမဆုံး။ သနား နှစ်ခွန်း ထပ်၍ ရပ်နေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ. . . စောစောကတော့ MERCY KILLING ဆို. . . ဒုက္ခဝဋ်က ကျွတ်အောင်ဆို. . . ’

“အေးလေ. . . ဒါပေမယ့်”

ခိုကလေး လက်ကမလွတ်သေး ခိုကလေးကို လှမ်းယူဖို့ ဆန့်ထားသောလက် က မရုတ်သေး။

“ဒါပေမဲ့ . . . သနားတယ်ဟာ”

“အင်း. . . ဒါကြောင့် အိုင်းစတိုင်းက ပြောတာပဲ . . . ”

“ဟင် . . . ဘာလဲ၊ ဘာလဲ”

“ဒါကြောင့် အိုင်းစတိုင်းက ပြောတာ. . . မိန်းမတွေဟာ စိတ်မမှန်ဘူးတဲ့၊ အပြောင်းအလဲမြန်သတဲ့. . . ”

“အိုင်းစတိုင်း တကယ်ပြောတာလား၊ ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ. . . သေချာ လား”

“သေချာတယ်. . . မင်းသားတွမ်ခရစ်ကို ပြောခဲ့တာ”

ခပ်ညှည့် ဝတ္ထုရေးဆရာ ဆရာမများ ရေးသကဲ့သို့ ခိုးခိုးခစ်ခစ် သူရယ်သည်။ စောစောက မျက်ရည်လည်နေသော မျက်လုံးလှလှကလေးများသည် ယခုတော့ အပျော်တို့ဖြင့် ရှုန်းတောက်နေသည် ထင်ရ၏။

“ပေးလေ”

“သနားတယ်ဟာ. . . ”

“ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်ပါ”

“အင်း. . . အင်း”

“ဘယ်လိုလုပ်ပါလို့လည်း မပြောရသေးဘူး။ နင်က ဘာ အင်းတာလဲ”

“ဪ. . . ဟို. . . ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“ငါအိမ်ကို ယူသွားမယ်. . . ပြီးတော့ အတောင်ကျိုးတာတွေ ဘာတွေ ဆေးကုမယ်၊ ငါ့ဘကြီးက တိရစ္ဆာန်ဆေးကုဆရာဝန်။ ဆေးခန်းလည်း ရှိတယ်။ မကောင်းဘူးလား”

“သိပ်ကောင်းတယ်၊ ရော့ . . . နင့်အိမ်က ဘယ်မှာလဲ။ တကယ်ပြောတာ လား”

“တကယ်ပြောတာ . . . ”

“နင့်အိမ်က အဝေးကြီးလား . . . ”

“မန္တလေးမှာ . . . ”

“ဟင် မန္တလေးကို ယူသွားမှာလား”

“မဟုတ်ဘူး . . . မန္တလေးက ငါ့မိဘအိမ် . . . ငါနေတာ အဆောင်မှာ . . . ”

“နင့်ဘကြီးရဲ့ ဆေးခန်းက ဘယ်မှာလဲ . . . ”

“ဒါ့ကြောင့် ပလေတိုက ပြောတာ၊ နင်တို့ မိန်းမတွေ လျှာကိုရှည်တယ်”

“စောစောကတော့ အိုင်းစတိုင်းဆို”

“စောစောကတစ်ယောက်၊ အခုပြောတာက တစ်ယောက်၊ ပေးပါဟာ”

သူကမ်းပေးသည်။ လက်ချောင်း ဖြူဖြူသွယ်သွယ်ကလေးတွေကို အနီးကပ်မြင်လိုက်ရတော့မှ ပိုလှနေကြောင်း အတည်ပြုလိုက်သည်။ သူထရပ်လိုက်သည်။ ယိုင်လဲသွားမလို ဖြစ်သွား၏။ သူ့ကို ပြုံးပြလိုက်၏။ ယောင်ချာချာနှင့် သူက ပြန်ပြုံးသည်။ ပြုံးတာနှင့် မတူ။ သို့သော်လည်း သိပ်လှ၏။

“စိတ်ချပါ . . . ”

ဘာမှ ပြန်မပြော။ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ခေါင်းညိတ်ပုံကလေးကလည်း အလွန်လှသည် ထင်ရ၏။ နောက်ထပ် ဘာမှမပြောတော့ပဲ ထွက်လာသည်။ သူလိုက်ကြည့်နေ၏။ ခြေလေးငါးလှမ်းလောက်ရောက်မှ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ သူ့အနားရောက်အောင် ပြန်လာ၏။ ပြီးမှ တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

“နင့်လုံချည် လှည့်ဝတ်လိုက်ဦး။ တင်ပါးပေါ်မှာ ရေတွေ ရွှံ့စိုနေတယ်။ လူများတွေက မကြီးမငယ်နဲ့ တစ်မျိုးထင်နေဦးမယ်”

“ဟင် . . . ဟင်”

နောက်ဖက်ကို လက်နှင့်စမ်းလိုက်၏။ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားပုံကလေးကလည်း လှသည်ထင်၏။

“နင် ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ၊ နင် ဘယ်လိုလုပ် မြင်တာလဲ . . . ”

“တစ်ညလုံး နှင်းကျထားလို့ စိုရွှဲနေတဲ့မြက်ပေါ်မှာ ထိုင်တော့ လုံချည် နှင်းရေစိုပြီး ကွက်နေမှာပေါ့။ နင့်ကို ငါကြည့်စရာ မလိုဘူး။ ဒါ . . . ဒါ။ လောဂျစ်လို့ခေါ်တယ် နားလည်လား”

နားထင်ကို လက်ညှိုးနှင့် ထောက်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဪ . . . အင်း၊ ဟုတ်တယ်။ နင်က ဒဿနိကဗေဒကလား . . . ”

“အဲဒီဘာသာမယူဘဲနဲ့ ငါ့ခေါင်းထဲမှာ ရှုပ်နေပြီးသား။ ငါ သွားမယ်၊ နင်

၈ □ ဇော်ဇော်အောင်

စိတ်ချပါ . . . ”

လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟိတ်. . . ဒီမှာနင့်နာမည်ပြောခဲ့ဦးလေ”

နောက်ပြန်မလှည့်ဘဲ အော်ပြောလိုက်သည်။

“ဇ . . . ကျော်ဇ . . . ”

ဘာသံမှ မကြားရ။ အနက်ရောင် ကောင်မ ဖြူဖြူကလေး သူ့လုံချည်ကို လှည့်ဝတ်နေလိမ့်မည်။ ဘဝမှာ ကြံတွေ့ရသော အစွန်းအကွက်တစ်ခုကို လုံချည် လှည့်ဝတ်သလို ဝတ်လိုက်လို့ရသလားဟု ဝတ္ထုထဲကလို အတွေးမပေါ်ပါ။ လက် ထဲက ခိုကလေးကို ဘာလုပ်ရမည်လဲ စဉ်းစားမိ၏။ လောလောဆယ်တော့ ဆရာမှာထားလို့ ဆရာ့အိမ်ကို စောစောရောက်အောင် သွားဖို့လိုသည်။ သွား ဖို့လိုလျှင် ဘာလုပ်ရမည်လဲ။ သွားရုံပဲပေါ့။ မြက်ခင်းစိမ်းထဲက ကောင်မလေးကို လှည့်မကြည့်ဖြစ်။

*

“အသားဖြူတယ် . . . ဟုတ်လား”

“သိပ်ဖြူတယ် . . . ”

“အသက်က ဘယ်လောက်. . . ”

“မွေးသက္ကရာဇ်ကို မေးပြီး လက်ရှိ သက္ကရာဇ်ထဲက နတ်မကြည့်မိလို့ မသိဘူး”

“ခန့်မှန်းခြေ”

“နှစ်ဆယ်ကွာ”

“လှသလား . . . ”

“အတော်ကို လှတယ် . . . ”

“လှရင် လှတယ်ပြော၊ ကြိယာအထူးပြုတွေ မထည့်နဲ့. . . ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့ . . . ”

တိုးရှန်သည် အလွန်ရစ်သောကောင် ဖြစ်၏။ သူ့ကို မောင်ရစ်လို့ခေါ်တော့ သူမကြိုက်။ အခုအဆောင်ပြန်ရောက်လို့ ကျော်ဖြောပြသော ကောင်မလေး အကြောင်း တိုးရှန်ကမေး၍ ကျော်ဖြောဖြေနေရသည်။

“မင်းက နာမည်ဘာလို့ မမေးခဲ့တာလဲ”

“မလိုဘူး ထင်လို့. . . ”

“မင့်နာမည်ကို ဘာလို့ ပြောခဲ့တာလဲ . . . ”

“သူကမေးလို့”

“သူ ဘယ်မှာနေသလဲဆိုတာလည်း၊ မင်းမသိခဲ့ဘူး မဟုတ်လား”

“မသိခဲ့ဘူး”

“ဘာလို့ မသိတာလဲ”

“ခွီးမှပဲ၊ ငါ မမေးခဲ့လို့ပေါ့ကွ”

“ဘာလို့ မမေးခဲ့တာလဲ”

“တိုင်းမိအောက်၊ တော်ပြီ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ထွေးပြီး လည်နေပြီ၊ တော်တော့ . . . ”

ထမင်းချက်ဖို့ ဆန်အိုးထဲဆန်ထည့် နေသော ကုမာရက လှမ်းအော်

သည်။ တိုးရှန်က မော့မကြည့်ဘဲ ဆက်မေးနေသည်။

“သူက ဘာလို့ မနက်အစောကြီး ဒီမြက်ခင်းထဲ ရောက်နေတာလဲ”
“ငါ မသိဘူး”

“အဲဒီချိုးကလေးက ဘယ်က ရောက်လာတာလဲ”

“ချိုးမဟုတ်ဘူးကွာ၊ ခို . . . ခို”

တိုးရှန်က မျက်မှန်အသေးလေးပေါ်မှ ကျော်ကြည့်၏။ မင်းတို့ နားမလည် သေးပါဘူးကွာ ဟူသော အိုက်တင်ဖြင့် လက်တစ်ဖက် ဝှေ့ရမ်းပြလိုက်၍ ဆက် ပြောသည်။

“ချိုးနဲ့ ခိုက . . . မျိုးစိတ်ချင်း အတူတူပဲ”

“ထားပါတော့၊ အနီးအနားမှာ ခိုခြံတွေ ဘာတွေ ရှိသလား”

“ဟဲ့ကောင်၊ မောင်ရစ်၊ ကြက်ခြံဆိုတာသာရှိတယ်။ ခိုခြံဆိုတာ မရှိဘူး”

ထမင်းအိုးကို ဓါတ်ငွေ့မီးဖိုခွင်ပေါ်တွင်တင်၍ ဘေးမှရေတွေသုတ်နေသော ကုမာရက လှမ်းအော်သည်။ တိုးရှန်က လက်ကိုဝှေ့ရမ်းပြပြန်၏။ ကျော်ဇက စဉ်စားမိ၍ . . . ။

“အေး. . . ဂျပန်ဆင်မျှော်စင်ကြီးတော့ ရှိတယ်။ အဲဒီ ခေါင်မိုးပေါ်မှာ ခိုတွေ နေချင်မှာပေါ့”

“အင်း. . . ဖြစ်နိုင်တယ်။ ငါမှန်းတာ မမှားဘူးဆိုရင်. . . ”

ဝိဒေ အမောတကော ဝင်လာ၏။ ပခုံးပေါ်က လွယ်အိတ်ကို ဘုန်းကနဲ ပစ်ချလိုက်သည်။

“မင်းမှန်းတာ မမှားပေမယ့်၊ ငါမှန်းတာ မှားသွားပြီ။ နှစ်လုံး ပြားနှစ်ဆယ်နဲ့ အောက်ကထိုင်တာ ကွဲပြီ”

“ဟေ့. . . ဘောလုံးရူး၊ မင်းကွဲတာ မကွဲတာ မသိချင်ဘူး။ ဘယ်မလဲ ငါမှာတဲ့ မဆလာ”

“ပါပါတယ်ကွာ၊ ရော့. . . ”

“ဘာ. . . ကုလားလေးမဆလာ၊ ငါမှာတာ လုံမလေး. . . မင်းဝယ် လာတာကြည့်ဦး၊ ကုလားလေးတဲ့ . . . မင်းဟာလေ. . . တော်တော်အသုံး မကျတဲ့ကောင်. . . ”

သည်နေ့ ထမင်းချက် ဟင်းချက် တာဝန်ကျသော ကုမာရက ပူညံသည်။

“ငါ ရှုံးလာလို့ စိတ်ညစ်နေရတဲ့အထဲ၊ ဒီမှာ ကုမာရ. . . မဆလာဆိုတာ ကုလားအစားအစာ၊ ပုဂံခေတ်ကတည်းက တို့တို့ဘေးတွေစားတဲ့ မဆလာကို ကုလား တွေလုပ်တာ။ လုံမလေးထက် ကုလားလေးကသာတယ် . . . ”

“ပုံခေတ်က မဆလာ ရှိသလား”

“အရေးထဲမှာ တိုးရှုန်ရာ. . .”

“မဟုတ်ဘူးလား၊ သမိုင်းအထောက်အထား ကျောက်စာ အထောက်အထားအရ”

“တော်တော့ကွာ”

“ဟေ့ကောင်၊ ဇကွဲ့”

ဝိဒေက ကျော်ဇကို ပြောလိုက်၏။

“ဘာလဲ. . .”

“မင့်ကိစ္စ. . .”

ဝိဒေ စကားမစရသေး၊ တိုးရှုန်က လက်ကို ဟန်ပါပါ ဝှေ့ရမ်း၍. . .။

“အခု ငါ သူ့ကိစ္စပြောနေတာ၊ မင်း နောက်မှပြော. . .”

“ဘာလဲကွ”

တိုးရှုန်က ကျော်ဇတွေ့ခဲ့သော ကောင်မလေးအကြောင်း၊ ခိုကလေးအကြောင်း၊ အသေးစိတ်ပြောပြ၏။ ဝိဒေက အသေအချာ နားထောင်ပြီး နောက်ဆုံးတွင်မှ တိုးရှုန်ကို မေးလိုက်သည်။

“အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ တွေ့ခဲ့ကြုံခဲ့တာ မင်းလား ကျော်ဇလား”

“ကျော်ဇ”

“ကျော်ဇတွေ့ခဲ့တာကို မင်းက ဒါလောက်အသေးစိတ်ဘာဖြစ်လို့ပြောပြနိုင်ရတာလဲ”

“ငါ စာရေးဆရာလေကွာ၊ စာရေးဆရာ။ စာရေးဆရာဆိုတာ အသေးစိတ် သရုပ်ဖော်တတ်တယ်။ ဒါငါတို့ အတတ်ပညာပဲ”

“ပွားများလွန်းတယ်ကွာ။ ကဲ နေပါဦး၊ အဲဒီတော့ မင်း အခု ဘာဆက်လုပ်မလဲ ကျော်ဇ”

“ငါ အခု ရေချိုးမယ်”

“သေ. . . သေ။ ငါမေးတာ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာဆက်လုပ်မလဲလို့ မေးတာ။ CONTEXT ကိုလည်း နည်းနည်းတော့ သတိထားဦးမှပေါ့. . .”

“ဘာမှ မလုပ်ဘူးလေ။ ဘာဆက်လုပ်စရာရှိလဲ. . .”

“ဒါဖြင့်. . . အဲဒီ ကျီးကန်းကလေးကရော”

“လာပြန်ပြီတစ်ယောက်။ တစ်ယောက်ကလည်း ချိုးတဲ့ အခုလည်း ကျီးကန်းတဲ့ ခို. . . ကွ ခို. . .”

ထမင်းပေါင်းအိုးအဖုံးကိုဖွင့်၍ ချွေးတွေ ဘေးသို့ ခါချနေသော ကုမာရက

၁၂ □ ဇော်ဇော်အောင်

အသားကုန်အော်သည်။

“အဲဒီခိုကလေးကော”

“သေပြီ”

“ဘာ . . . မင်း သတ်ပစ်လိုက်တာလား၊ ဟုတ်လား ကျော်ဇော်”

“ငါမသတ်ဘူး. . . တာပသ သတ်တာ”

“ဘာ၊ ဒီ ဒေါက်တာ အစုတ်ပလုတ်က ဘာဖြစ်လို့ သတ်ရတာလဲ”

“ငါပြောမယ်၊ အမှန်က တာပသက ဆောင်ရွက်သူ၊ ပထမတရားခံက ကိုကြွက်နီ”

တိုးရှန်က သူ့အိုက်တင်အတိုင်း လက်ကိုဝှေ့ရမ်း၍ ဝင်ပြောသည်။

“ကိုကြွက်နီကြီးက ဘယ်ကပါလာပြန်တာလဲ”

“ဒီလိုကွာ”

“ဟေ့ ဟေ့. . . ဇကွဲ မင်းမပြောနဲ့ တိုးရှန်ပဲပြောပလေ့စေ”

ကုမာရက လှမ်းအော်ပြန်သည်။

“ဒီလို. . . ၊ ခိုကလေး အတောင်ပံနှစ်ဖက် ကျိုးနေတော့၊ ဆာဂျရီ လုပ်ရမယ်၊ ဘာညာပေါ့။ အဲဒါ ခိုကလေး ခုခံအားကောင်းအောင်၊ ဆာဂျရီ မလုပ်ခင် အား ဆေးသွင်းရမယ်ပေါ့။ အဲဒါ တို့ဘော်ဒါအုပ်ကြီးက အကြံပေးတယ်။ တာပသက လည်း ဟုတ်တယ်ပေါ့။ အဲဒါဆေးသွင်းဖို့ ဆေးထိုးအပ် မရှိတော့၊ ကိုကြွက်နီ က သူ့မှာရှိတဲ့ ရီဗိုက်တယ် အားတိုးဆေးပေးတယ်။ ခိုကလေးကို ပါးစပ်ဖြန့်တာ၊ ဆေးတောင့် အသက်ရှူလမ်းကြောင်းပိတ်ပြီး သေရော. . . ”

“ခိုက အသက်ရှူလမ်းကြောင်းရှိလား”

“ဝိဒေ . . . တို့အပေါင်းအသင်းလို့ လူတွေကြားထဲ မပြောနဲ့နော်။ အသက်ရှူလမ်းကြောင်းတွေဘာတွေ ပြောမနေနဲ့။ အသက်မရှူရင် မင့် ဘိုးအေ ခိုက သေမှာပေါ့ဟ . . . ”

ကုမာရက လှမ်းအော်ပြန်သည်။

“အေး ဟုတ်သား။ အဲဒီ ခိုကလေးရော. . . ”

“ဟောဒီ ကျော်ဇော် ကြော်စားမယ်လုပ်လို့ တာပသနဲ့ စကားများကြ တယ်လေ။ တာပသလည်း အပြင်ထွက်တာ ပြန်မလာသေးဘူး။ ငါလည်းခို သေလေးယူပြီး ခြံထောင့်ပိတောက်ပင်အောက်မှာမြှုပ်လိုက်ရတာပေါ့. . . ”

တိုးရှန်က လက်တရမ်းရမ်းနှင့် ပြောပြသည်။

“ကျော်ဇော် မင်းဟာ အတော်ရက်စက်တဲ့အကောင်၊ အသည်းနှလုံးမရှိတဲ့ ကောင်၊ ကြင်နာစိတ် မရှိတဲ့ကောင်”

ဝိဒေက လက်ညှိုးထိုး၍ ကျော်ဇကို ဆူသည်။

“ဟာ. . . ဘာလဲကွ၊ ခိုက သေပြီဥစ္စာ၊ ငါ ဘာ မကြင်နာလို့လဲ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ဟိုကောင်မလေး အသေအချာမှာလိုက်တာ၊ မင်းကလည်း စိတ်ချဆိုပြီး ကတိပေးခဲ့တယ်ဆို၊ အဲဒါ . . . ကြော်စားဖို့ စိတ်ကူးတာ ဘယ်ဟုတ်မလဲ”

“ဟာ. . . ငါသတ်ပြီးစားတာမှ မဟုတ်ပဲ။ ကတိဖျက်တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လို့ သေသွားတာ၊ သေပြီးတဲ့အကောင်ကို ကြော်စားတာ ဘာဖြစ်လဲ. . . ”

“ကောင်မလေးမျက်နှာတွေ မင်း ထောက်ဖို့ ကောင်းတယ်”

“ဟောဗျား၊ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ကဲငါကြော်စားပါပြီတဲ့၊ ကောင်မလေး သိစရာ ဘာမှအကြောင်းမရှိဘူး. . . ငါ ပြောပြီးပြီလေ”

“ဟဲ့ကောင်တွေ. . . တော်။ ငပိရည် ကျိုမယ်။ တိုးရှန် ငရုတ်သီးမှုန့် လမ်းထိပ်ကို သွားဝယ်။ ဝိဒေ ဒီကြက်သွန်ဖြူတွေ အခွံခွာ၊ ဟိုကောင် ဇကွဲ အဲဒီမြင်းခွာရွက်တွေ ရေစင်စင်ဆေး၊ နုတ်နုတ်ပါးပါးလှီးထား၊ ကြက်သွန်နီ တစ်ဥလည်း လှီးထား၊ သွားကြ မြန်မြန်. . . ”

တာဝန်ကျ ချက်ပြုတ်ရေးမှူး၏ သြဇာသည် အကြီးသား။ အားလုံးခိုင်းသမျှ လုပ်ရန် နေရာက ထလိုက်ကြ၏။ သူတို့အဆောင်မှာ နေကြသည်။ အဆောင်ပိုင်ရှင်၊ ဘော်ဒါအုပ်သည် ဦးကြွက်နီဆိုသော လူကြီးဖြစ်၏။ တိုးရှန်၊ ကျော်ဇ၊ ဝိဒေ၊ ကုမာရ၊ တာပသ၊ ရဲကျော်ဝင့်နှင့် တင်ကိုလွမ်းတို့ သူငယ်ချင်းတွေ စုနေကြသည်။ ရဲကျော်ဝင့်နှင့် တင်ကိုလွမ်းတို့နှစ်ယောက် မန္တလေးကို အလုပ်ကိစ္စနှင့် တက်သွား၏။ ခိုသေကို ကြော်စားမည်ပြောသည့် ကျော်ဇနှင့် စကားများ၍ တာပသသည် ညပြန်လာချင်မှ လာမည်။ ဆေးရုံမှာ အိပ်သည်ပြော၍ တကယ် အိပ်တော့ မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ သည်ညထမင်းစားဝိုင်းမှာ ထုံးစံအတိုင်း ပူညီပူညီ ဆက်ကြားရလိမ့်ဦးမည်။

*

နှင်းမြူတို့ မလွင့်ပြယ်သေး။ သံပြောင်း နိမ့်မြင့်မရှိသော ဥဩငှက်၏ တေးသံကို ကြားနေရသည်။ အချိန်စောလွန်းမနေဘူးလား။ နွေရာသီက မပီသသေး။ အအေးဓာတ်က လောကကို ရစ်ပတ်လွှမ်းမိုးထားဆဲ။

“ဟိတ်. . . ဒီမှာ”

ခေါ်သံ နောက်က ကြားရသည်။ သည်အသံ သူ မှတ်မိသည်။ သူ့ကိုခေါ်တာ သေချာသည်။ လှည့်မကြည့် ဆက်သွား၏။ ကော်ရစ်ဒါလေးကို ကျော်လိုက်စဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် တိုက်မိမလို ဖြစ်သွားသည်။ သင်းသင်းယုံ့ယုံ့ ရနံ့ရ၏။ ဘယ်သူလည်း သတိမထားမိ။ ခပ်သုတ်သုတ် လှမ်းလိုက်သည်။

“ဟိတ်. . . ဟိတ်. . . ဒီမှာ”

သူဆိုတာ သေချာသည်။ လှည့်မကြည့်ဖြစ်အောင် နေလိုက်ရသည်။ လှည့်တော့ ကြည့်ချင်သေးသည်။ တွေ့လည်း တွေ့ချင်သေးသည်။ သို့သော် ကိစ္စတွေက ဆောင်ရွက်စရာ အများကြီး။

“ဇကျော်ဇ. . . ဇကျော်ဇ”

ကျော်ဇ စိတ်ထဲကရယ်လိုက်သည်။ ခြေလှမ်းကိုတိုး၍ မြန်မြန်လှမ်းလိုက်သည်။

“တစ် . . . နှစ် . . . သုံး . . . ဇကျော်ဇ”

မိန်းခလေးအသံပေမယ့် ငါးယောက်ပြိုင်တူ အသားကုန်အော်တော့ အတော် ကျယ်သည်။ ပြဿနာမလေးတွေ။

“တစ် နှစ် သုံး. . . ဇကျော်ဇ”

ကျော်ဇ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ကောင်မလေး ငါးယောက် သူ့ဆီ ပြေးလာ၏။ သူက နောက်ဆုံးက။ အားလုံး ခြေကားရားလက်ကားရားနှင့် ပြေးလာသည်။ ပြီးတော့ ကျော်ဇကို ဝိုင်းထားလိုက်ကြ၏။ တချို့ကလည်း ထုပ်ဆီးတိုးသလို လက်တွေ့ဖြန့်ကား၍ ဝိုင်းထားကြသည်။

“ဟ . . . ဘာတုန်းဟ”

“ဇကျော်ဇ. . . ဒါလောက် အော်ခေါ်နေတာ နှင် မကြားဘူးလား” သူက ရန်စကားကို စပြော၏။

“ငါ့ခေါ်တယ်လို့ ဘယ်လိုလုပ်သိမလဲ၊ လူတွေ အများကြီးဥစ္စာ”

“ဇကျော်ဇေ . . . လို့ ခေါ်နေတာပဲ”

“အဲဒါ ငါ့နာမည် မဟုတ်ဘူး”

“ဟင် . . . ဟိုနေ့က နင်ပဲ ပြောသွားတာ”

“ငါ့နာမည်က ကျော်ဇေ၊ ဇေ . . . ကျော်ဇေ ဆို တာ ဘွန်း. . . ဂျိမ်းစဘွန်း ဆိုတာမျိုးလိုပေါ့၊ ဘွန်းကို သိတယ်မဟုတ်လား . . . အဲလိုပဲပေါ့”

“ဪ . . . အေး၊ အမေရီကန် သမ္မတ”

တစ်ယောက်က ဝင်ပြော၏။ သနပ်ခါးကွက်ကျားနှင့် ဆံပင်အတော်ရှည်ရှည် နှင့် ကောင်မလေး . . . ။

“တစ်. . . နှစ်. . . သုံး. . . ဟုတ်ပါပေတယ်၊ တော်ပါပေတယ်၊ မှန်ကန်တိကျ ပြည့်ဝပါပေတယ်”

ကျန်တဲ့လေးယောက်က သံပြိုင်ဩဘာပေး၏။ ကွက်ကျားမလေး ရယ်နေ သည်။ အတော်မလွယ်ကြပါ။

“နင် သမိုင်းဘာသာတွဲကလား”

ကျော်ဇေက ခပ်တည်တည် မေးသည်။

“မဟုတ်ဘူး . . . IR နိုင်ငံတကာဆက်ဆံရေး ပညာ . . . ”

“ဪ. . . ဪ. . . ”

“ဟိတ် ဒီမှာ၊ ဇကျော်ဇေ . . . ”

“ဇေ . . . ကျော်ဇေ ဇကျော်ဇေ မဟုတ်ဘူး။ နင်အမှတ်မပြည့်ဘူးဟာ. . . ”

ရှေ့တည့်တည့်ရပ်ပြီး ခပ်တည်တည် ခေါ်လိုက်သော သူ့ကို ကျော်ဇေက ပြန်ပြောသည်။

“အေး. . . ဇေ . . . ကျော်ဇေ”

“အဲဒီလို မဟုတ်ဘူးလေ။ တစ်လုံးတည်း အဖျားဆွတ် ခေါ်ချင်ရင် ဇေ အပြည့်အစုံ ခေါ်ချင်ရင် ကျော်ဇေ၊ သိပ်ရင်းနှီးသွားပြီဆိုရင်တော့ . . . ကိုကိုတို့ ဘာတို့ဖြစ်မှာပေါ့ဟာ. . . ”

“ဟာ . . . ကွာလတီပဲ။ နေစမ်းပါ၊ ငါ့ခိုလေးရော. . . ဟင်”

“ငါ့ဘကြီး ဆေးကုပေးလိုက်လို့ ကောင်းသွားပြီ၊ အတောင်ပံတွေလည်း ဆာဂျ ရီ လုပ်ပြီး ပတ်တီးစီးတေးတယ်။ တစ်ပတ်လောက်ကြာရင် အိုကေမယ်။ အခုလည်း စားနိုင်သောက်နိုင်။ ကုလားပဲလုံး တစ်နေ့ တစ်ပြည်လောက်ကုန်တယ်။ နင့်ကို တောင် မေးလိုက်သေးတယ်”

“ခိုက . . . ငါ့ကို”

သူ့ရင်ဘတ်ကလေးကို လက်နှင့် ဖိ၍၊ မျက်လုံးကလေးငိုင်း၍ အံ့ဩဟန်နှင့်

၁၆ □ ဇော်ဇော်အောင်

. . . ခိုက. . . ငါ့ကိုဟု မေးလိုက်ပုံကလေး သိပ်လှသည်ဟု ကျော်ဇော် ထင်၏။

“အေး. . . ဟုတ်တယ်။ နေကောင်းရဲ့လားတဲ့။ သူ့ကို ဂရုစိုက်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်တဲ့။ နောက် အဆင်ပြေမှ သူ လာလည်ပါမည်တဲ့. . . ”

“ခိုက. . . ငါ့ကို အဲလိုပြောတယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ခို. . . ခိုက ဘယ်ဘာသာစကားနဲ့ ပြောတာလဲဟင်”

အသားဖြူဖြူ ဆံပင်တိုတို၊ မျက်နှာလေးက ကလေးမျက်နှာ နုနုကလေးဝတ် ထားတော့ ကျော်ဒါနိုးတီရှပ်နှင့် လီဗိုင်းဂျင်းဖြူရော်ရော်။ ချစ်စရာ ကောင်မလေး ငယ်ငယ်ပုပုကလေးက မေးသည်။

“ခို. . . ပဲ။ ခိုဘာသာစကားနဲ့ပေါ့။ မာဂဓ ဘာသာစကားလို့ခေါ်တယ်”

“အဲ. . . ယူဘကြီးက အဲ့ဒီဘာသာစကား တတ်သလား”

“တတ်တာပေါ့”

“ဟယ်. . . လင်ဂွစ်စတစ် ဘာသာဗေဒ အတွဲလေ. . . ”

“ဪ. . . ဪ”

“က. . . ဪမနေနဲ့၊ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် တို့ကို တစ်ခုခုကျွေး”

“ဟာ. . . အာဂျင်ဒါအောက်လိုက်တာ၊ ဘာဆိုလဲ၊ ငါက တစ်ယောက်တည်း၊

နင်တို့က ငါးယောက်. . . ”

“နင့်ကို မဲအခွဲခိုင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခုခုသွားစားဖို့ ပြောတာ”

“အေး. . . ကျွေးရင် လိုက်စားမယ်။ ငါတော့ မကျွေးနိုင်ဘူး. . . ”

“စေတနာရှင်ကြီးရယ်. . . ”

*

ကျော်ဇော် အဆောင်ပြန်ရောက်တော့ မှောင်နေပြီ။ ဆောင်းဝင်လို့ နေ့တာ တိုသည်လား။ ၆ နာရီသာသာလောက် အတော်မှောင်နေပြီ။ တိုးရှန်က ကွန်ပျူတာ ရှေ့မှာ ဘာတွေအလုပ်ရှုပ်နေသည်မသိ။ ကျန်တဲ့သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက်မှ မရှိကြသေး။ စာအုပ်နှင့် မျက်နှာ မခွာတတ်သူ၊ အမြဲ ကွန်ပျူတာတစ်လုံးနှင့် စာရေးနေတတ်သူ၊ တိုးရှန်တစ်ယောက်သာရှိနေသည်။ ကျော်ဇော် မင့်အတွက် စာတစ်စောင် စားပွဲပေါ်မှာ ဟု တိုးရှန်က ပြောသည်။ ကျော်ဇော် စာယူဖတ်သည်။ ပြဿနာပဲ၊ ငါ အေးအေးဆေးဆေး နေရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ နားပူဦးမယ်၊ အလုပ်

ရှုပ်ဦးမယ်ဟု တွေးလိုက်၏။ သူ့ဦးလေး ဘယ်အချိန်က လာသွားသည်မသိ။ မန္တလေးမှာ သူ့မိဘများနှင့် အတူနေသော ဦးလေး။ အဖေ၏ ညီအရင်း။ အိမ်ထောင်မရှိ။ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းအားလုံးကို ဒိုင်ခံဦးစီးလုပ်ကိုင်နေသော သူ့မိဘများနှင့်အတူနေသော ဦးလေး။ အဖေ၏ ညီအရင်း။ အိမ်ထောင်မရှိ။ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းအားလုံးကို ဒိုင်ခံဦးစီးလုပ်ကိုင်နေသော သူ့ဦးလေးအရင်း။ သူ့အဖေ အပေါ်မှာ အလွန်သစ္စာရှိပြီး၊ အစ်ကိုကို အတော်ချစ်သော၊ ကြောက်သော၊ ရိုသေသော စံပြညီတစ်ယောက်။ ကျော်ဇကို အလွန်ချစ်သည်။ လူကတော့ လူတစ်မျိုးကြီးပဲ၊ စာနှစ်ကြောင်း။ အင်းယားကန်ဟိုတယ် တံဆိပ်နှင့် လိုဂိုပါသော စာရေးစက္ကူပေါ်မှာ စာနှစ်ကြောင်း။

ဘယ်အချိန် ပြန်ရောက်ရောက်၊ ရောက်တဲ့အချိန် ဖုန်းဆက်။ ငါ စောင့်နေတယ်။

မောင်ခန့်

ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခု ပေးထားသည်။ လက်ရေး ဝိုင်းဝိုင်းကြီး ညီညီလှလှ။ ကျော်ဇ သက်ပြင်း တစ်ချက်ချသည်။ တကယ်တော့ သူ့ဦးလေးကို သူတွေ့ချင်သည်။ သည်ဦးလေးလက်ပေါ်မှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသူ။ ဦးလေးကို သူကလည်း သိပ်ချစ်သည်။ သူ့အကြောင်း နားအလည်ဆုံးလူ့မှာ သည်ဦးလေးပဲ ရှိသည်ဟုလည်း ထင်မိသည်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ဦးလေးနှင့် ခွန်းကြီးခွန်းငယ်ဖြစ်ရ၍ သူ့ကို တကယ်နားမလည်ဟုလည်း ထင်သည်။ အင်းလေ . . . ဖုန်းဆက် ကြည့်ဦးမှ။ တွေ့လည်း တွေ့ချင်သည်။ တွေ့လျှင်လည်း သည်စကားတွေပဲ ထပ်ပြောဦးမည်။ လမ်းထိပ်က ကုန်စုံစတိုးဆိုင်က ဖုန်းဆက်ရမည်။ ဖုန်းခဏခဏ ဆက်နေလို့ စတိုးဆိုင်က တရုတ်မလေးနဲ့ ငါနဲ့ ပြီတော့မှာပဲဟု ဟိုကောင်တွေ ပြောပြရင် ဘယ်လောက် ဆဲလိုက်မလဲ။ ကောင်မလေး မဆိုးဘူး။ ဒီနှစ် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း တဲ့။ ဖုန်းဆက်ဖို့ သူ ထွက်ခဲ့သည်။ ဖုန်းဆက်၏။

“မင်းလား. . .”

“ဟုတ်တယ်. . .”

“မင်းအခု ငါ့ဆီ လာနိုင်မလား”

“လာနိုင်ပါတယ်”

“ငါအောက်ထပ် သူ့ရိန်ခန်းမက စောင့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကားခရီးလား”

“လိုင်းကားခလောက်တော့ ရှိပါတယ်”

၁၈ □ ဇော်ဇော်အောင်

“တက္ကစီနဲ့ လာခဲ့ပါလားကွ”
“ဈေးကြီးတယ်၊ အဲသည်လောက် အကုန်မခံနိုင်ဘူး”
“ငါပြန်ပေးပါမယ်”
“တော်ပါပြီ၊ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်ဆို ရောက်မှာပါ”
“သူရိန်ခန်းမက စောင့်မယ်”
“ဟုတ်ကဲ့”

*

“မင်း ဘာသောက်မလဲ”
“စဉ်းစားဦးမယ်”
“မင်း အရက်သောက်ဖြစ်သလား”
“ရန်ကုန်ရောက်တာ လေးနှစ်ရှိပြီ။ နှစ်ခါသောက်ဖြစ်တယ်။ ”
“မဆိုးဘူး၊ နှစ်နှစ် တစ်ခါ၊ အခု ဘာသောက်မလဲ စဉ်းစား . . . ”
“ဂျမေကား ရမ်သောက်မယ်”
“အေး . . . ကောင်းတယ်”

ဦးလေးက ကျော်အထွက် မှာပေးသည်။ ရမ်အဖြူ၊ ရေလိုကြည်နေ၏။
ကုတ် . . . တစ်ဗူး မှာပေးသည်။ ကျော်အ အရက်ကို စပ်သည်။ တစ်ဝိုက်ပြည့်ကြည့်
ပြီး ပြန်ချသည်။

“ဘာပြောမှာလဲ . . . ”

သူ့ဦးလေးကို ကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။ ရှုပ်အင်္ကျီလည်ကတုံးဖြူဖြူ။
ပလေကပ်လုံချည်အဖြူ။ ဆိုဖာနက်ပြာရောင်နောက်ခံတွင် အဖြူရောင်က ပေါ်
လွင်နေသည်။ ဆံပင်တို့တို့နှင့် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် အညာသားကြီးတစ်ယောက်၏
ပုံဟန်သွင်ပြင်။

“ဘာပြောမှာလည်းဆိုတော့၊ မင်းကို ဒီလေးနှစ်အတွင်းမှာ ငါလာပြီး
ဆယ့်ရှစ်ကြိမ်တိတိ ပြောစရာရှိတာတွေ ပြောပြီးပြီ။ နောက်ထပ် ပြောစရာစကား
မရှိတော့ဘူး။ ပြောရင်လည်း မင်းနားဝင်မှာ မဟုတ်ဘူး . . . အဲဒီတော့ . . . ”

“မပြောတော့ဘူးပေါ့”

“အေး မပြောတော့ဘူး။ မင့်ဘက်က ဘာပြောစရာရှိလဲ။

“မရှိပါဘူး”

သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ လေအေးစက်သံ သဲ့သဲ့တောင် မကြားရ။
လူတစ်ဝိုင်းစ နှစ်ဝိုင်းစ ခပ်ပါးပါးသာရှိသော အင်းယားလိပ်ဟိုတယ်၏

အရက်ခန်းအတွင်းမှာ သူ့ဦးလေး၏ သက်ပြင်းချသံက ကျယ်လောင်လှ၏။ သူ့ရှေ့ ဖန်ခွက်ရှည်မော့မော့ထဲက ဘီယာမြှုပ်တွေ ငေးကြည့်နေသည်။ သူ့ဦးလေး ထိုသို့ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်ကို သူက ငေးကြည့်နေ၏။

“မင့်အဖေ၊ မင့်အမေ၊ မင့်အမတို့ နေထိုင်ကောင်းကြသလားဆိုတာ တောင် မမေးတော့ဘူးလား”

“မမေးတော့ပါဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“သူတို့ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းကြားကြမှာပဲ။ ဘာမှမဖြစ် လို့ အကြောင်းမကြားတာပေါ့”

ဘီယာဖန်ခွက်ကိုယူပြီး မော့လိုက်၏။ တစ်ငုံ စုပ်တာမျိုးမဟုတ်။ ဖန် ခွက်အရှည်ထဲက တစ်ဝက်လောက်ကုန်အောင် ကျိုက်ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ဆိုဖာဘေးမှာချထားသော အထုပ်တစ်ထုပ်ကိုယူ၍ မှန်စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်၏။

“ရော့ . . . မင့်အမေနဲ့ မင်းအစ်မက ပေးလိုက်တာ”

အထုပ်၏ ပုံသဏ္ဍာန်အရွယ်အစား ကြည့်ရုံနှင့် ဘာလဲဆိုတာ သိနိုင်သည်။

“ဘာတွေလဲ”

“ပိုက်ဆံ”

“ဘယ်လောက်လဲ”

“ငါးသိန်း”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ငါ ဘယ်သိမလဲ၊ မင်းလုပ်ချင်ရာလုပ်ဖို့ပေါ့”

ကျော်ဇေ အတော်ကြာအောင် ငြိမ်နေ၏။ သူ့ဦးလေးကလည်း သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော် မယူဘူး”

“မယူတာလား၊ မယူချင်တာလား”

“အဲဒါ နှစ်ခု ဘာကွာလဲ”

“မယူတာဆိုရင် ရှင်းတယ်၊ ငါ ဘာမှမပြောဘူး၊ ငွေထုပ် ပြန်ယူလိုက်ရုံပဲ။ မယူချင်တာဆိုရင်တော့ ယူချင်လာအောင် အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ငါ ပြောရမယ်။ ငါ့မှာ တာဝန်ရှိတယ်”

“ကျွန်တော် မယူတာ”

ဦးခန့်ဆိုသောလူကြီး ကျော်ဇေကို တွေ့ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဘာမှ

၂၀ □ ဇော်ဇော်အောင်

မပြော စားပွဲပေါ်က ငွေထုပ်ကိုယူ၍ ဆိုဖာဘေးကြမ်းပြင်ပေါ် ချထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဘီယာခွက်ထဲက လက်ကျန်ကို ကုန်အောင်မော့သောက်သည်။ ကျော်ဇ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၍ သူ့ဖန်ခွက်ထဲက ရမ်အဖြူနှင့် ကိုကာကိုလာ ရောထားသော လက်ကျန်ကို ကုန်အောင်သောက်ပစ်လိုက်၏။ ဦးခန့်က ကြည့်နေသည်။ ကျော်ဇက ရုတ်တရက် . . . ။

“လေးလေး”

“ဟင်”

ဦးခန့် တုန်လှုပ်သွားသည်။ စက္ကန့်ပိုင်းတွေ အတွင်းမှာ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေ ပြေးလွှားသွား၏။

“သား . . . ထပ်သောက်ချင်သေးတယ်”

“အေး . . . အေး”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဝိတ်တာကို လက်လှမ်းပြလိုက်၏။

“မင်း ဘာသောက်မလဲ”

“မာတီနီ သောက်ချင်တယ်။ အချို”

“အေးအေး . . . ”

အနီးသို့ ရောက်လာသော ဝိတ်တာကို စွဲမာတီနီတစ်ခွက် မှာလိုက်၏။ ငါ့ကို မန္တလေး ဘီယာတစ်ပုလင်းဟုလည်း ထပ်မှာသည်။ ဦးခန့်၏ ပုံဟန်သွင်ပြင်သည် သိသိသာသာ မြူးကြွပျော်ရွှင်နေသည်။ သိသာနေသည်။

“လေးလေး . . . ”

“ဟေ . . . ”

“ဖေဖေတို့ မေမေတို့ မမတို့အကြောင်း သားကို ပြောပြလေ”

ဦးခန့်သည် လက်လှမ်း၍ ကျော်ဇ၏ လက်တစ်ဖက်ကို သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ထားသည်။

“သားရယ် . . . ကျော်ဇရယ် . . . ”

*

ကျော်ဇ၏အဖေ ဦးသန့်သည် အလွန်ချမ်းသာသော သူငွေကြီးဖြစ်၏။ ထိုစကားနှင့် လုံလောက်နေပြီ။ နောက်ထပ် စကားအကျယ်ချဲ့စရာ မလိုတော့။ မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ချမ်းသာလာရင်းက တိုင်းပြည်၏စီးပွားရေးအခွင့်အလမ်းများ ပွင့်လင်းလာချိန်မှာ တစ်ဟုန်ထိုး တက်သွားသည်။ မြန်မာပြည်အနှံ့အပြားသာမက

အာရုံတစ်လွှားအထိ လုပ်ငန်းကွန်ယက် ဖြန့်ကျက်ထားနိုင်၏။ မြန်မာတွေယုံ
 သော ကံကြမ္မာဆိုသောအရာလည်းပါ ကောင်းပါမည်။ အဓိကကတော့ ဦးသန့်၏
 ဉာဏ်ရည်နှင့် ကြိုးစားမှုဖြစ်သည်။ ယခုဆိုလျှင်အနောက်ကမ္ဘာသို့ပင် ခြေလှမ်း
 နေပြီ။ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ပါတတ်သည့်အတိုင်း ဦးသန့်သည် သူ့သား ကျော်ဇကို
 သူ့လို ဖြစ်စေချင်သည်။ ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်သော သူ့သားကလေးကို သူ
 လုပ်ငန်းတွေထဲသို့ စောစောစီးစီး သွင်းထားချင်သည်။ ပြဿနာကတော့
 ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ပါတတ်သည့်အတိုင်း ကျော်ဇက စိတ်မဝင်စား။ ကျော်ဇ
 တက္ကသိုလ်တက်ရမည့်နှစ်မှာ ဘဝ၏ ကြီးမားသော အပြောင်းအလဲ အချိုး
 အကွေ့တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုအပြောင်းအလဲ အချိုးအကွေ့မှာ ကျော်ဇ . . .
 အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာခြင်း ဖြစ်သည်။ မိဘဆန္ဒရှိသော ပညာရပ်လိုင်းကို မလိုက်
 မိမိစိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်သော ပညာရပ်လိုင်းကို သူလိုက်သည်။ ထိုသို့ မိဘဆန္ဒကို
 မဖြည့်ဆည်းဘဲ မိမိသဘောဆန္ဒအတိုင်း လုပ်ခဲ့သည့်အတွက် သူပေးဆပ်စရာ
 ရှိသည်။ ပေးဆပ်ရမည်ဟု သူယုံကြည်သည်။ ထို့ကြောင့် မိဘထံမှ ငွေကြေးအ
 ထောက်အပံ့ သူ လုံးဝမယူ။ မိမိခြေပေါ်တွင် မိမိရပ်၍ ကျောင်းတက်ခဲ့သည်။
 သူထွက်လာခဲ့သည့် လေးနှစ်အတွင်း သူ့ထံသို့ အမျိုးမျိုးဆက်သွယ်၍ ငွေပို့ပေး
 သည်။ ပေးသည့်အခါတိုင်း ကျော်ဇက လက်မခံ။ ယခုတစ်ခေါက်လည်း သူ့ဦး
 လေး ဦးခန့်လာ၍ပေးသော ငွေ ၅ သိန်းကို သူ လက်မခံလိုက်။ သည်နှစ်တွေ
 အတွင်း သူ့အမေနှင့် သူ့အစ်မ ၅ ကြိမ် လာ၍တွေ့သည်။ သူကတော့ မန္တလေးကို
 မသွား။ သူ့ဖခင် ဦးသန့်ကလည်း ပြတ်ပြတ်ပင် ဖြစ်သည်။ သူ့သားအကြောင်း
 စကားတစ်ခွန်းတောင် ယောင်လို့မဟ။ သည်လိုနှင့် . . . လေးနှစ်တာမျှ
 ကြာခဲ့လေပြီ။

*

ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ရေးကြတဲ့အတိုင်း၊ အခုအထိ ဒီလိုပါပဲ။ တို့ရှေးတုန်းက ဆရာကြီး ဇဝနက စပြီး ရေးခဲ့တဲ့ “ကောလိပ်ကျောင်းသား” ဝတ္ထုထဲက ကိုသိန်းဖေတို့၊ ကိုကျော်ဝင်းတို့၊ မအေးစိန်တို့လို ဇာတ်ဆောင်တွေက စပြီး၊ ငြိမ်းကျော်၊ နွမ်ဂျာသိုင်း၊ မောင်စိန်ဝင်း ပုတီးကုန်း တို့အထိ သည်အတိုင်းပါပဲ။ နောက်ပိုင်း တာရာမင်းဝေတို့ . . . နီကိုရီတို့ . . . က စပြီး နောက်ဆုံး ဝေမျိုးသွင်အထိ စာရေးဆရာတွေဟာ CAMPUS STORIES တက္ကသိုလ် ဇာတ်လမ်းတွေ ရေးခဲ့ကြတယ်။ အခုလည်း ဒီလိုပါပဲ။ ကဲနဲတင်း CANTEEN လို့ခေါ်နေကြတယ်။ တချို့ကျတော့ ကက်ဖတေးရီးယား . . . CAFETERIA လို့လည်း ခေါ်ကြတယ်။ ကိုယ်တိုင်ယူစနစ်နဲ့ စားတဲ့ဆိုင်မျိုးပေါ့။ အလွယ် ဆုံးကတော့ . . . လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပေါ့။ ဆိုင်တန်းထဲမှာ တခြားအမျိုးစုံ အစားအသောက်တွေ ရနိုင်ပေမယ့်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လို့ရော ခေါ်လိုက်တာမျိုး လည်းဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဝတ္ထုထဲက ကောင်လေး ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းဖွဲ့ ထိုင်တတ်ကြတယ်။ အဲဒီ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် စားသောက်ဆိုင်တွေဟာ တက္ကသိုလ် ကောင်လေး၊ ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းဖွဲ့ ထိုင်တတ်ကြတယ်။ အဲဒီ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် စားသောက်ဆိုင်တွေဟာ တက္ကသိုလ် ကောင်လေး၊ ကောင်မလေးတွေရဲ့ အရေးပါတဲ့ ဘဝအစိတ်အပိုင်း တွေ၊ မေ့ပျောက်မရတဲ့ ဘဝအခန်းကဏ္ဍတွေ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ တက္ကသိုလ် ရဲ့သင်္ကေတ တက္ကသိုလ်ရဲ့ပြယုဂ်လည်း ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ပါတဲ့အတိုင်း . . . စားပွဲတစ်လုံးမှာ ကျော်ဇော် ထိုင်နေတယ်။

သူ့ရှေ့မှာ လက်ဖက်ရည် ပေါ့ကျတစ်ခွက်။ စမူဆာတစ်ပွဲ၊ အကြမ်း ပန်းကန်လုံး လေးလုံးထည့်ထားတဲ့ ပလတ်စတစ်ခွက်တစ်ခွက် ရှိသည်။ လက်ဖက် ရည်ခွက်ကို မတို့မထိရသေး။ သူ့လူတွေကို သူ့စောင့်နေသည်။ ခဏလောက် ကြာတော့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်ချလာသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ကုမာရက အော်ကျယ်အော်ကျယ်နှင့် . . . ။

“ဟေ့ကောင် ကျော်ဇော် . . . မင်းတစ်ယောက်တည်းလား။”
 “မင်း. . . ဘယ်. . . ဘယ်. . . ဘယ်နှစ်ယောက်. . . မြင်. . .

မြင်လို့လဲ”

စကားထစ်တတ်သော ရဲပိုင်းက ဝင်ပြော၏။

“ဟုတ်တယ်. . . ဒီဦးပင်းဟာ မေးလိုက်ရင် ခွချည်းပဲ”

ကုမာရ၏နာမည်မှာ လူနာမည်မဟုတ်၊ ဦးပင်းနာမည် ဖြစ်သည်ဟု ပိုင်းပြောနေကျ။ ဝိဒေ. . . ဆိုသော ဘောလုံးခရေဇီက ဝင်ပြောပြန်သည်။ အားလုံးပိုင်းထိုင်ကြသည်။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အစားအသောက်မှာကြ၏။ စကားထစ်သော ရဲပိုင်းက စမူဆာတစ်ခု ကောက်စား၏။

“လူကလည်း ဒေါင့်မကျိုးဘူး၊ စကားကလည်း ဒေါင့်မကျိုးဘူး၊ စားလိုက်တော့လည်း ကြည့်ဦး၊ ဒေါင့်မကျိုးတဲ့ စမူဆာ. . . ”

ဝိဒေက ရဲပိုင်းကို ကြည့်၍ ပြော၏။

“ငါ. . . ငါ. . . ငါ. . . ”

“တော်ပါကွာ၊ စားမှာစားပါ။ မင့်စကားပြော ရစ်သမ်က သိပ်စောင့်ရတယ်” ကုမာရက ငွေတောင်ဆေးလိပ်သေးသေးလေး တစ်လိပ် ထိပ်ဖူးခွာရင်း ပြောသည်။

“မင်းတို့ ကိုတင်ကိုနဲ့ ကိုရဲကျော်မြင့်တို့ တွေ့ခဲ့လား. . . ”

ကျော်ဇက မေးသည်။ မတွေ့ခဲ့ဘူးဟု ဖြေကြ၏။

“အဲဒီလူကြီးတွေဟာ အတော်ခက်တယ်ကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ. . . ဘာလုပ်မလို့လဲ. . . ”

“ငါနဲ့ ဒီဆိုင်မှာဆိုဖို့ မနေ့က အသေအချာ ပြောခဲ့တာ၊ အခုထိ မလာဘူး”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ. . . လို့”

“ငါ သူတို့ဆီက ပိုက်ဆံတောင်းထားတာ ရှိတယ်။ အဲဒါ လာပေး ရမှာ. . . ”

“ပိုက်. . . ပိုက်ဆံ၊ ဘယ်. . . ဘယ်လောက်. . . ဘယ်လောက်လဲ”

ကိုထစ်က ဝင်မေးပြန်သည်။ စမူဆာတစ်ခု ကုန်၍ နောက်တစ်ခု လှမ်းကိုင်နေပြီ။

“ဘယ်လောက်ဆိုတော့ မင်းက စိုက်ပေးမလို့လား၊ ကျော်ဇ ရစရာ ရှိလို့နေမှာပေါ့”

“မစိုက်. . . မစိုက်ပါဘူး။ ပိုက်. . . ပိုက်ဆံရရင်. . . ကာ. . . ”

ကာ. . . ကာရာအိုကေသွား. . . သွား. . . သွားဆို. . . ဆို. . . ”

“တော်စမ်း၊ ခရစ်စတိုဖါငထစ်ရဲ့. . . သုံးဖို့ဖြုန်းဖို့. . . အလေလိုက်ဖို့ မဟုတ်ဘူးကွ”

ကျော်ဇက စိတ်တိုတို့နှင့် ပြောသည်။

“မင်းကလည်း ဒီလူကြီးတွေစကား ယုံတာကိုး၊ ဒီလူကြီးတွေဟာ တစ်စက်ကလေးမှ ယုံစရာ မကောင်းဘူး”

ကုမာရက မှတ်ချက်ချ၏။

“အေး. . . တို့ကွယ်ရာမှာ အဲဒီလို အတင်း ပြောနေကျ. . . ဟုတ်လား။ မင်းတို့သိဖို့က ငါနဲ့ တင်ကိုနဲ့ ဘယ်လောက် လှုပ်ရှားရုန်းကန်နေရသလဲ ဆိုတာ. . . ”

အရပ်ရှည်ရှည် ခါးကိုင်းကိုင်း လူတစ်ယောက်ဝင်လာ၏။ အင်္ကျီလည်ကတုံးနှင့်၊ တိုက်ပုံအင်္ကျီခေါက်နှင့် သားရေဖိုင်တွဲကို ထပ်ကိုင်လာသည်။ နှာခေါင်းချွန်ချွန် ဩဂဲနစ်မျက်မှန်သေးသေးလေးနှင့် ကိုရဲကျော်မြင့်။ သူ့နောက်မှာ အမြဲ ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာနှင့်. . . ဆံပင်ကို ပိပြားအောင် ဖြီးထားသည်။ အင်္ကျီဖြူလည်ကတုံးကို ကြယ်သီး အစေ့တပ်၍ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ကြော့ကြော့မော့မော့ အသားညိုညိုနှင့်. . . ခေတ်ဟောင်း ဓါတ်ရှင်မင်းသားကြီး အေဝမ်းဦးတင်မောင်နှင့် တူသည်ဟု သူ့ဘာသာ ပြောလေ့ရှိသော ကိုတင်ကို။

“ဟာ ဟုတ်ပါတယ်. . . ဟာ မဟုတ်ပါဘူး. . . ”

ကုမာရက ရယ်မော၍ ဟိုလိုလို သည်လိုလို လုပ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

“ရော့. . . ကျော်ဇ. . . ”

ခါးရှည်ရှည်ကြီးကို ကိုင်း၍ ဝင်ထိုင်ရင်း၊ ရဲကျော်ဝင့်က လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ၂၀၀တန်နှင့် ၅၀၀တန် ငွေစက္ကူတစ်ထပ်။ လေးငါးထောင်ထက်မနည်း ရှိလိမ့်မည်။

“ရေကြည့်လိုက်ဦးဟ. . . ကောင်လေး”

ကျော်ဇက လှမ်းယူ၏။

“ရေစရာ မလိုပါဘူးဗျာ၊ စာရင်းပါတယ် မဟုတ်လား”

“အဲဒီထဲမှာ ပါတယ်. . . ရှစ်ထောင် နည်းနည်းပိုမယ်. . . ”

“ရပါတယ်. . . ဗျာ”

“အဲ. . . အဲ. . . အဲဒါ. . . ဘာ. . . ဘာ. . . ဘာလုပ်ကြမလို့. . . မလို့လဲ”

“ကျော်ဇ မိန်းမယူတော့မယ်လေ။ အဲဒါ မွေ့ရာဝယ်ဖို့ . . . တို့စုပြီး လက်ဖွဲ့တာ”

ကိုတင်ကိုလွမ်းက အတည်ပေါက် ဝင်ပြော၏။

“မွေ့. . . မွေ့. . . မွေ့ရာ. . . က”

“အေးပါ. . . မွေ့ရာ၊ ရှစ်ထောင့် ငါးရာ. . . ခေါင်းအုံးသေးသေးလေး တစ်ခုတောင် ပါသေးတယ်. . . ”

“ခေါင်းအုံး. . . အုံး. . . အ. . . သေး. . . သေးလေးက. . . ဘာ. . . ဘာလုပ်. . . ”

“သူ့ဟာသူ ဘာလုပ်လုပ်ကွာ. . . မင်းကလည်း”

“နေစမ်းပါဟာ၊ ကိုရဲကျော် နောက်ထပ် ရဦးမလား. . . ”

“ရဦးမှာ. . . ဂျာနယ်တိုက်တချို့က ငါ့လူတွေ ကျန်သေးတယ်။ ရသ လောက်ငါ စုပေးမယ်. . . ”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ. . . ”

“ငါလည်း မန္တလေးက ငါ့ကောင်တွေလာရင် ထပ်ရဦးမှာပါ. . . ”

ကိုတင်ကိုလွမ်းကလည်း ပြော၏။

“အခုတော့ မဆိုးပါဘူး. . . အခု ဒါပါနဲ့ဆိုရင် နှစ်သောင်းလောက်ရ ပြီ. . . ”

“ငါ့ဆီကလည်း ထပ်ရဦးမှာပါ. . . ”

“ကျော်. . . ကျော်. . . ကျော်. . . ”

ရဲပိုင်းက ကျော်ဇကို လက်တို့၍ခေါ်သည်။

“ဪ. . . လိမ်းဆေးက လာကြော်ငြာနေပြန်ပြီကွာ. . . ”

“တိုးရှန်ကလည်း မင်းကိုပေးဖို့ ငွေသုံးထောင်တဲ့. . . ”

“အင်း. . . ငါ့ကို ပြောတော့ပြောထားတယ် မရသေးဘူး”

“တိုးရှန်က. . . ရေလျှံလှချည်လားဟ. . . ”

“သူ့ကောင်မလေးက ရေပေါတယ်။ ဩစတြေးလီးယားက သူ့မိဘတွေ ဆီက တစ်လ တစ်လ. . . ပို့ပေးတဲ့ဒေါ်လာက ဘယ်နည်းမလဲ။ အဲဒီရေတွေ တိုးရှန်ဆီ ဖိတ်လျှံကျလာတာဟ”

“အဲဒီ ကောင်ဟာ. . . တို့ကျတော့ လက်ဖက်ရေလည်း တစ်ခွက်တောင် မပျိုင်းရဘူး”

ဝိဒေက တိုးရှန်ကို အပြစ်ဖို့သလို ပြော၏။

“ဟိတ်ကောင်. . . ဒါ မင်းတို့ မျိုးဖို့ ဆိုဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါ လူမှုရေးကိစ္စ၊ မင်းလည်း ဟိုတစ်နေ့က. . . ယူအီးအက်ဖ်အေ. . . ဆီမီးမှာရလိုက်တယ်လေ၊ ရလိုက်တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ”

“အေး. . . ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း သိလိုက်တယ်။ ဟိုဆယ့်တစ်ယောက် ဂျာနယ် က ဦးလေးကြီးကပြောတယ်။ ဝိဒေ တော်တော်လျှံသွားသတဲ့. . . ဘယ်မလဲ”

၂၆ □ ဇော်ဇော်အောင်

“ဟား. . . ငါတို့တစ်ဆောင်တည်း တစ်ခန်းတည်း နေတာတောင် မသိလိုက်ရဘူး”

“အေးပါကွာ. . . ငါ စကားမစပ်မိလို့”

“ဘာ စကားစပ်. . . ငါ ကိုင်လိုက်ရ”

“ကဲ ကဲ ပြောမနေနဲ့ မင်းဘယ်လောက် ထည့်မှာလဲ. . . ပေး တစ်ထောင်. . .”

ကျော်ဇက ရဲကျော်တို့ပေးသော ငွေစက္ကူထပ်ကို ကြပ်ကြပ်အိတ် တစ်လုံးထဲထည့်ရင်း ပြောသည်။

“အေးပါကွာ. . . ထည့်ပါမယ်။ ဒါပေမဲ့. . . မင်းက ဒါတွေဘာလုပ် မှာလဲ. . .”

“မမေးနဲ့. . . ငါ သုံးဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ အလေလိုက်ဖို့ မဟုတ်ဘူး . . . ပေးမှာဖြင့် ပေး. . .”

“အေးပါကွာ. . .”

“ပြီးတော့. . . ဒီဝိုင်းတစ်ဝိုင်းလုံး မင်းရှင်းရမယ်. . .”

စားပွဲပေါ်ကြည့်လိုက်တော့စမူဆာ ၂ပန်းကန် ပြောင်နေပြီ။ မုန့်ဟင်း ခါးမှာတဲ့သူက မှာထားသည်။ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ စားသူက စားလို့။ နောက်ထပ် တို့ဟူးကြော်တစ်ပွဲမှာတဲ့သူကမှာ. . . ။ ဝိဒေ ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိ၍ မျက်လုံး ပြူးနေသည်။ လက်ဖက်ရည်က လေးခွက်။ ကိုကာကိုလာသံဗူးက နှစ်ဗူး။ စီး ကရက်က နှစ်ပွဲ။ ဟား. . . များလှချည်လား။

“ကဲပါကွာ၊ ငါတို့ ရှင်းပါမယ်. . .”

ရဲကျော်မြင့်နှင့် တင်ကိုတို့သည် သူတို့ထဲမှာ အသက်အရွယ်နှင့် ဝါကြီးသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ဝင်ငွေကောင်းသော ဂျာနယ်အလုပ်ကိုယ်စီနှင့်။ နှစ်ယောက် စလုံး အယ်ဒီတာ၊ ပြီးတော့ ကြားဖောက် ဆောင်းပါးတွေလည်း ရေးသေး၏။ ပြီးတော့ ဗီဒီယိုဇာတ်ညွှန်းလည်း ကြုံရင်ကြုံသလို ဝင်ရေးကြ၏။ ရဲကျော်မြင့် က. . . တစ်ခါတရံ မင်္ဂလာဆောင်မှာ ဘိသိက်ဆရာ ဝင်လုပ်သေး၏။ မင်္ဂလာ တစ်ပွဲမှာ ငါးထောင်မျိုး တစ်သောင်းမျိုး အလွယ်ကလေး ရသည်။ ရဲကျော်မြင့် တို့က စားသောက်ထားတာတွေ အကုန်ရှင်းသွားသည်။ ကျော်ဇ. . . သူ့ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် လမ်းခွဲခဲ့သည်။ ကုမာရ၊ ဝိဒေ၊ ရဲဝိုင်းတို့ သုံးယောက် ကျူတိုရီယယ် ကိုယ်စီရှိ၍ သွားကြလေပြီ။ စာသင်ခန်းရောက်မှ ရောက်ပါမလား။ ကျော်ဇ. . . တောင်ငူဆောင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

တောင်ငူဆောင်ဝန်းကျင် နေ့လည်ခင်းမှာ လမင်းသာနေသည်။

“ဟိတ်. . . ကျော်ဇ”

“ဟယ်. . . ဇကျော်ဇ. . . တော့”

သည်တစ်အုပ်လုံးက သူ့နာမည်ကို သိနေကြသည်။ ရင်းရင်းနှီးနှီး သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်နေကြပြီ။ ဒါပေမဲ့လည်း သူ့ကောင်မလေးတစ်အုပ်၏ နာမည်ကို သူ မသိသေး။ ဘယ်ဘာသာတွဲတွေယူသည်၊ ဘယ်အတန်းတွေ ရောက်နေသည် သူမသိ။ မေးလည်းမမေး။ သူနှင့် ပထမဆုံး စဆုံသော အသားဖြူဖြူသွယ်သွယ် ကောင်မလေးကို သူစိတ်ထဲက “ခိုကလေး” ဟု မှတ်သားထားလိုက်သည်။ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ရင်ထဲက တိတ်တိတ်ကလေး ထိုသို့မှတ်သားခေါ်ဝေါ်သော နာမည်တွေ ရှိတတ်သည်တဲ့။ ကျော်ဇလည်း ထိုကောင်မလေးကို ရင်ထဲက တိတ်တိတ် ကျိတ်၍ နာမည်ပေးထားသည်။ “ခိုကလေး” တဲ့။ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ဖတ်ဖူးလို့လား။ သူ့စိတ်ကူး အော်ရဂျင်နယ်လား မသိတော့။ ခိုကလေး. . . လို့တော့ တိတ်တိတ်ကလေး နာမည်ပေးထား၏။ ကျော်ဇ သူ့ဟာသူလည်း အတော်ကျေနပ်နေသည်။

“အတော်ပဲ. . . ညည်းကို ကျုပ်တို့ တွေ့ချင်နေတာ”

ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဘော်လီဘော လက်ရွေးစင်ဟု သိရသော ကောင်မလေးက ကျော်ဇကို ပြောသည်။ အမ်. . . ကျော်ဇ ဘာမှပြန် မပြောရသေး။

“ညည်း အားတယ်မဟုတ်လား. . . ကျုပ်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့. . . ပြောစရာ ရှိလို့”

ဂျိန်းစတွန်းနှင့် အမေရိကန်သမ္မတ ခွဲခြားမသိသော IR ကျောင်းသူက လေးက ပြောပြန်သည်။

“ဟယ်. . . သူ အားချင်မှ အားမှာပေါ့။ ပြီးတော့လည်း လိုက်ချင်ဦးမှကို. . . ”

လင်ဂွစ်စတစ်ကျောင်းသူ ဘာသာဗေဒ ကျွမ်းကျင်ပုံရသူ အပုလေးက ပြောပြန်၏။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပိုင်းညှိနေသော်လည်း သူ့ခိုကလေးက ဘာမှ ဝင်မပြောသေး။

“ဘယ်သွားမှာလဲ အရင်ပြောလေ။ ငရဲပြည်တို့ ဘာတို့တော့ မလိုက်ချင်ဘူး”

“ကန်တင်း သွားမှာပါတော်. . . ”

“ဒါဆို လိုက်တာပေါ့။ ပိုက်ဆံတော့ မပါဘူးနော်. . . ”

“ညည်း သိပ်ကပ်စေးနဲတယ်. . . တို့ကျွေးမှာပါ. . . ”

“တို့အဖေက ဘီလ်ဂိတ်. . . မဟုတ်ဘူးလေ”

“ဟင်း. . . ”

အရပ်ရှည်ရှည်၊ အားကစားသမားဆိုပေမယ့် ကြမ်းကြမ်းကြီး မဟုတ်။ အတော်ချောသော ဘော်လီဘောမက ဟင်း. . . ဟု မဲ့လိုက်လို့ ခိုကလေးပြုံး

၂၈ □ ဇော်ဇော်အောင်

သွားသည်။ ခိုကလေး သိပ်လှသည်။

*

ထိုနေ့က ခိုကလေးတို့အုပ်စုနှင့် ပါသွားသည်။ အဲဒီကျတော့မှ နာမည်
 တွေ သိလာခဲ့ရသည်။ တို့အုပ်စု သင်းပင်းအဖွဲ့အစည်းဝင်ဖြစ်ပြီ၊ နှင့် အကြောင်း
 ကို ပြောဟု ဝိုင်းမေးကြသည်။ နားငြီးလောက်အောင်ပင်။ ကျော်ဇလည်း မဟုတ်တာ
 တွေကို ကြံဖန်ပြောခဲ့သည်။ ကောင်မလေးတွေက မယုံဘူးဟု ပြောသည်။ ထို့
 နောက်... “အမှတ်ရတယ် သူငယ်ချင်း” ဆိုသော စာအုပ်ကလေးတွေပေး
 သည်။ ဟိုအရင်တုန်းကတော့ Auto အော်တိုစာအုပ်လို့ ခေါ်သည်။ သူငယ်ချင်း
 တွေ စုပြီး... ကဗျာကလေးတွေ စာလေးတွေ ရေးကြ၊ အမှတ်တရ ဘာညာ
 တွေ ရေးကြ။ စာရွက်ရောင်စုံ လှလှကလေးတွေ၊ သရုပ်ဖော် ပုံလှလှကလေး
 တွေနှင့်... ဆယ်ကျော်သက် စိတ်ကူးကလေးတွေ။ တကယ်တော့ ကျော်ဇ၏
 အိုင်ကျူနှင့် တွက်ဆလျှင်... အမှတ်တရ စာအုပ်ရေးရတာ ကလေးကလား
 နိုင်သည်။ စာအုပ်တွေ စုပြီးယူလာခဲ့သည်။ သူ့အဆောင် ပြန်ရောက်တော့
 သူ့ကောင်တွေ ဝိုင်းရေးကြမည်လုပ်၍ မနည်းကြီး တောင်းပန်လိုက်ရသည်။
 ကျော်ဇရေးသော အမှတ်တရ စာတွေကို ကြည့်၍... ဝိုင်းပြီး ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ
 ကြသည်။ ဝိုင်းပြီး တွယ်ကြသည်။ ကျော်ဇတစ်ယောက် ရစရာမရှိ။ သွားဖြဲကလေး
 နှင့် ရယ်နေရုံပဲ သူတတ်နိုင်သည်။ တခြားကောင်မလေးတွေ စာအုပ်တွေထဲမှာ
 ရေးတာတွေ သူ့ကောင်တွေ ဖတ်ရ၏။ ခိုကလေးစာအုပ်ထဲမှာ သူ ဘာမှရေးမ
 ထား။ ဘာရေးမှာလဲ ဟု သူ့ကောင်တွေက ဝိုင်းမေးသည်။ မင်းတို့ သိသွားမှာစိုးလို့
 ငါ မရေးတာ၊ သူနဲ့တွေ့မှ ရေးပြီးပေးမည်ဟု ဆို၏။ သူ့ကောင်တွေက အတင်း
 အရေးခိုင်းသည်။ သူ မရေး။ ကျန်တဲ့စာအုပ်တွေရေးပြီး နောင်တစ်နေ့ ပြန်ပေး
 လိုက်သည်။ ခိုကလေးစာအုပ် ပြန်မပေးသေး။ ခိုကလေးနှင့် တွေ့တော့ စာအုပ်
 ဘယ်မှာလဲဟု မေး၏။ အထူးစပါယ်ရှယ် အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ် VIP မို့ သီးသန့်
 ရေးမည်ဟုပြော၏။ ခိုကလေးက ဘာမှမပြော။ တခြားကောင်မလေးတွေက
 ဝိုင်းပူညံသည်။ ငါ့ကို VIP လို့ သဘောထားတာ ငါသဘောကျတယ်။ ဒါပေမဲ့
 ဖတ်ချင်လှပြီ၊ မြန်မြန်ရေးပေးပါဟုပြော၏။ ကျော်ဇကလည်း အေးပါ အေးပါဟု
 ပြော၏။ နောက်တစ်နေ့ပေးမည် ချိန်းသည်။ နောက်တစ်နေ့ ကျော်ဇ ခရီးထွက်စ
 ရာရှိ၍ ခရီးထွက်ခဲ့ရသည်။ ခိုကလေး စိတ်များဆိုးနေမလား။ ခိုကလေး
 စိတ်များဆိုးနေမလား။

*

“ နှင် စိတ်ဆိုးနေတာလား. . . ”

အနက်ရောင်သည် သူ့အကြိုက်ဆုံး ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်သည်။ အနက်ရောင် တီရှပ်ဖမ်းဖမ်းကြီး ဝတ်ထား၏။ စာလုံးအဖြူ သေးသေးကလေးတွေ ဘယ်ဘက် ရင်ဘတ်နေရာမှာ ပါသည်။

LA COSTE ။

တခြားစာတန်းတွေ မပါ။ ဝတ်လာသော စကတ်ထဘီကလည်း အနက်ရောင်။ အသား အရမ်းဖြူသည်။ ဆံပင်ကို ဘယ်လိုပြင်ထားသည်မသိ။ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ရှိသော်လည်း ရှုပ်ထွေးမနေ။ မျက်နှာပေါ်မှာ ဘာအခြယ် အသမ္မာ ပါသည်မထင်ရ။ နှုတ်ခမ်း ဆိုးဆေးကတော့ ဖျော့ဖျော့ပါးပါးလေး ပါသည်။ မျက်လုံးတွေ သိပ်လှသည်။ တောက်ပ၊ ရွန်းလက်၊ အရည်လဲ့. . . ဘာသာစကား ရှာမတွေ့။ မျက်လွှာချ၍ စားပွဲပေါ်မှာ လက်ချောင်း ဖြူဖြူ ကလေးတစ်ချောင်းဖြင့် စာတွေရေးနေသည်။ ဘာတွေရေးနေသလဲ မသိရ။ သည်လက်ဖက်ရည် စားပွဲကို ရောက်လာကြတာ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် ရှိပြီ။ စကား တစ်ခွန်းမှ မပြော။

“ နှင် စိတ်ဆိုးနေတာလား. . . ”

ဒါပါနှင့်ဆိုလျှင်. . . စိတ်ဆိုးနေသလား မေးတာ ငါးခါရှိပြီ။ မျက်လွှာ တစ်ချက် လှန်ကြည့်သည်။ ကျော်ဇစ်တံထဲက မှတ်လိုက်သည်။ ဆယ့်ငါးစက္ကန့် ဆယ့်ခြောက်စက္ကန့်။ မျက်လွှာ ပြန်ချသွား၏။ ကိုယ်ကလေးကို နေရာရွှေ့ပြင် ထိုင်ပြီး လက်ညှိုးဖြူဖြူသွယ်သွယ်ကလေးဖြင့်စားပွဲမျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ စာရေး နေသည်။

“ အင်းလေ. . . စိတ်ဆိုးချင်လည်း ဆိုးပါ။ ဆိုးမယ်ဆိုလည်း ဆိုးသင့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါအဲဒီနေ့ကလာဖို့ ရုတ်တရက် ခရီးထွက်စရာရှိလို့. . . သွားလိုက်ရ တယ်။ ရှောင်လို့မရတဲ့ ကိစ္စမို့။ ပြန်ဖို့ကျတော့လည်း ရက်ကြာသွားတာ နည်းနည်း အခက်အခဲရှိလို့. . . ။ စိတ်ဆိုးရင်လည်း ဘယ်လိုတောင်းပန်ရ တောင်းပန်ရ တောင်းပန်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လာခဲ့တာ။ ငါ ဘယ်လိုတောင်းပန်ရ မှာလဲ. . . ဟင်”

မော့ကြည့်လိုက်သည်။ အသားခပ်လတ်လတ်ဟု ခေါ်နိုင်သည်။ မျက်လုံး အကြည့် စူးစူးရဲရဲ ရှိလှသည်။ တီရှပ်မီးခိုးနုနု။ လုံချည်မှာ အစိမ်းခရမ်းအနက် ရောယှက်ဖောက်သော ကချင်ဆင်။ မျက်နှာကြည်ကြည်လင်လင်ရှိ၏။ စာအုပ် စာတန်း အကိုးအကားနှင့် မဖတ်ဖူးသော်လည်း ပြတ်သားသည့် ရုပ်ရည်မျိုးဟု ထင်သည်။ လည်ပင်းမှာ ငွေရောင်ကြိုးတစ်ကုံး ဆွဲထားသည်။ ဆွဲသီးနေရာတွင် ဘာရှိသည် မသိရ။ ကိုယ်နေဟန်သွယ်နွဲ့သည် ထင်ရ၏။ လက်ပတ်နာရီ ပါးပါး

၃၀ □ ဇော်ဇော်အောင်

ကလေးတစ်ခု ကြိုးအနက်နှင့် ပတ်ထားသည်ကလွဲ၍ လက်စွပ်တွေ၊ ဟံန်းချိန်းတွေ ဘာမှ ရှုပ်ရှုပ်ရှက်ရှက် မတွေ့ရ။ ဒိုင်ယာရီဟုထင်ရသော စာချုပ် ခပ်ကြီးကြီး တစ်အုပ်နှင့် သတင်းစာစက္ကူ ဖုံးထားသော စာအုပ်ထူထူတစ်အုပ် ပါသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထား၏။ စာအုပ်ပေါ်မှာ လက်ကိုင်ပဝါ အဖြူအခေါက် တစ်ထည် ရှိသည်။ ကျော်ဇော်သည် အသက်အရွယ်နှင့်မလိုက် အောင်တည် ငြိမ်သူဟု သူထင်သည်။ သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေပုံကလည်း မပြုံးမရယ်။ ဘာအမူအရာ မှ မရှိသလို. . . ။

“ပြောလေ. . . ငါဘယ်လိုတောင်းပန်ရမလဲ”

“နန်းပြားသုပ် စားချင်တယ်”

ကျော်ဇော် လက်ထောင်ပြ၏။ ကောင်တာမှ အမျိုးသမီးကြီးက လှမ်းအော်သည်။

‘ဟဲ့. . . ဝင့်မော်. . . ရွှေဖူး. . . နံပါတ်၅ က ခေါ်တယ်။ ကျော်သက် ထွေး. . . ရေနွေးဓာတ်ဗူးတွေ လိုက်ဖြည့်. . . မျိုးချို. . . နံပါတ်ဆယ့်နှစ်က ခေါ်တယ်။ ခင်ကို. . . နံပါတ်ရှစ်ကို လက်သုတ်ပဝါစက္ကူချပေး. . . ’

အိပ်ငိုက်နေရာက လန့်နိုးပြီး. . . တသီတတန်းကြီး အမိန့်တွေ စွတ်ပေးနေ၏။ ကျော်ဇော်တို့ စားပွဲလာပြီး. . . ။ ဝင့်မော်ဆိုသူ လူငယ်ကလေးက နန်းပြားသုပ်မှာသည်။

“နန်းပြား ဝမ်း၊ ငြုတ်ရှောင်၊ အငန် လျှော့”

ကျော်ဇော်က ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်၍။

“ကဲ”

“ဘာ. . . ကဲ. . . လဲ”

မျက်စောင်းကလေးဟု ထင်ရသည်။ တစ်ချက် ဝင်းလက်သွား၏။ အသံကလေးကလည်း ခပ်ဆတ်ဆတ်။ ကျော်ဇော် သဘောပေါက်လိုက်ပြီ။ ကောင်မလေး ဟန်ဆောင်စိတ်ကောက်ပြီး စကားမပြောဘဲနေတာ. . . ။ ဆယ်ရှစ်မိနစ်တိတိကြာသည်။

“ဩော်. . . စိတ်ကောက်ပြေသွားပြီ။ စကားပြောတော့လို့. . . ”

“ဘာမှမပြောဘူး. . . လုပ်မနေနဲ့။ ဘယ်မှာလဲပေး”

လက်ဝါးကလေးဖြန့်တောင်းသည်။ လက်ချောင်းဖြူဖြူသွယ်သွယ် ကလေးတွေ၊ လက်ဖဝါးကလေးက ပန်းနုရောင်သမ်းလျက် သိပ်လှသည်။

“ဘာပေးရမှာလဲ. . . ”

“ဘာပေးရမှာလဲ မသိဘူးလား”

ကျော်ဇော အပြင်ထုတ်ဝတ်ထားသောသူ တီရှုပ်ကို လှန်၍ ခါးနောက်တွင် ထိုးထားသော စာအုပ်ကလေးယူလိုက်သည်။ ပလတ်စတစ် အိတ်ကလေးနှင့် ထည့်ထားသောပန်းနုရောင်စာအုပ်ကလေး . . . လက်တစ်ဝါးသာသာလောက် ရှိမည်။ ခိုကလေး လှမ်းယူ၏။ စာအုပ်ကလေး ထုတ်ဖွင့်၍ စာရွက်များကို လှန်သည်။

“ဟင်. . .”

ရုတ်တရက်အံ့ဩသလိုဖြစ်သွား၏။ ကျော်ဇော နေရာပြင်ရွှေ့ထိုင်သလို ခါးကို ဟိုလှည့်သည်လှည့်လုပ်၍ ချောင်းမဆိုးချင်ဘဲ ချောင်းဆိုးသည်။

“အဟမ်း. . . အဟင်း. . . ဟင်း”

“ဒါ. . . ဘာလဲ. . .”

ကျော်ဇော ရေးထားသော စာမျက်နှာကို ဖွင့်၍ သူ့ရှေ့ထိုးပြသည်။

“ဘာလဲ. . . ဘာလဲ”

“ဘာလဲရမှာလဲ. . . ဒါ ဘာလဲလို့ မေးနေတာ”

ကြည်ပြာရောင် စာမျက်နှာကလေးပေါ်မှာ. . . ။

ခိုကလေး

ချစ်တယ်

ကျော်ဇော

“ဪ. . . ဒါလား”

“အေး. . . အဲဒါ ဘာလဲလို့ မေးနေတာ. . .”

မျက်နှာနား လက်ညှိုးဖြူဖြူကလေးဝဲလို့။ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက် ထိုးလို့။ အသံကလည်း မာမာဆတ်ဆတ်။

“စာလေ. . . စာလုံးတွေ”

“ရှူးသလို. . . ဖူးသလိုမလုပ်နဲ့။ ဘာလို့ အဲလိုရေးရတာလဲ”

“ချစ်လို့ပေါ့. . .”

“ဘယ်ကောင်းမလဲ”

“ဘာလို့ မကောင်းရမှာလဲ၊ မုန်းတယ်လို့ ပြောတာလည်း မဟုတ်၊ နင့်ကို ငါရိုက်ချင်တယ်လို့ ပြောတာလည်း မဟုတ်။ ချစ်တယ်ဆိုတာ ကောင်းတာပေါ့၊ မကောင်းဘူးလား”

“မကောင်းဘူး. . .”

၃၂ □ ဇော်ဇော်အောင်

“ကောင်းတယ်. . .”

“မကောင်းဘူး. . .”

“ကောင်းတယ်. . .”

“တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောနေလို့ပြီးမှာမဟုတ်ဘူး. . . ဒီမယ် ကျော်ဇော်”
“ပြော. . .”

“နင် တကယ်ချစ်တာလား. . .”

“တကယ်ချစ်တယ်”

“ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲ. . .”

“နှစ်ယောက် အတူနေချင်တာ”

“အောက်တယ်. . . ခေတ်ဟောင်းခါတ်ပြား သီချင်းကြီးလိုပဲ”

“ငါကတော့ အဲဒါပဲ. . .”

“မဟုတ်သေးဘူးဟာ. . . ငါနဲ့အတူတူနေရပြီ ထားပါတော့. . . မဟုတ်
သေးဘူး. . . အချစ်ဟာ ဒါလောက် လွယ်တယ်လို့ ငါတော့မထင်ဘူး”

“နင်ကလဲ. . . ထင်နေတာပဲရှိတယ်။ နင်ချစ်မှ မချစ်ရသေးဘဲနဲ့ . . .
ချစ်ကြည့်ဦးပေါ့”

“ဩ. . . ငါက နင့်ကို ချစ်ရမယ် ဟုတ်လား”

“အင်းလေ. . . ကျော်ဇော်ကို ခိုကလေးက ချစ်တယ်ဆိုရင် ပွဲပြီးပြီ”

“ဘာပွဲပြီးတာလဲ. . . လုပ်မနေနဲ့”

“ဟား. . . ချစ်တဲ့ပွဲ ပြီးတာပေါ့”

“ဟာသတွေ လုပ်မနေနဲ့”

“ဟောဗျာ. . . ချစ်တယ်ဆိုတာ ဟာသမဟုတ်ဘူး။ ငါ ဟာသပြောနေတာ
မဟုတ်ဘူး”

“တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် ဘာမှလည်း မသိသေးဘဲနဲ့. . .”

“သွားစမ်းပါ. . . ဟာ။ ဂရီကို ရိုမန်တွေ”

“. . . ဂရီကိုရိုမန်ဆိုတာ ဘာလဲ. . .”

“GRECO - ROMANဆိုတာ ခေါ်မခေတ်၊ ရောမခေတ်က အဲန်းတစ် တွေ
ပြောတာ”

“အင်း တစ်တစ်၊ မတစ်တစ် နှင့်အကြောင်း ငါ ဘာမှမသိသေးဘူး။
ငါ့အကြောင်းလည်း နင်ဘာသိသေးလို့လဲ”

“မလိုဘူး. . . ငါ့အကြောင်း နင် ဘာသိချင်လဲ”

“အကုန်. . .”

“ငါ့နာမည် ကျော်ဇေ့ . . . အဖေ ဦးခွေး၊ အမေ ဒေါ်ဝက်၊ မွေးဇာတိ ထနောင်းကုန်း၊ ငယ်ငယ်တုန်းက အိပ်ရာထဲမှာ ရှူးရှူးသိပ်ပေါက်လို့ ငယ်နာမည် ဖိုးသာအေး”

“ဟယ် . . . တော် . . . ”

“ဟော . . . ရယ်လာပြီ၊ ရယ်လာပြီ။ နှင်ရယ်လိုက်ရင် သိပ်လှတာပဲ . . . ”
ခိုကလေး မျက်နှာကိုပြင်၍ ခပ်တည်တည် လုပ်လိုက်သည်။

“ကျော်ဇေ့ရယ် . . . ”

“နှင်ခေါ်တာလည်း မောသံကြီးနဲ့ဟာ၊ ငါမောလိုက်တာ”

“ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲ . . . ဆိုတာ ငါအသေအချာ မသိသေးဘူး . . .
ငါအသေချာသိတဲ့အထိစောင့် . . . ”

ကျော်ဇေ့ကသူ့လက်ကိုမြှောက်၍ နာရီအနက် ဝိုင်းဝိုင်းပါးပါးကလေး ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်နှစ်နာရီအထိ စောင့်ရမှာလဲ . . . ”

“မနောက်နဲ့ . . . ”

ခေါက်ဆွဲနန်းပြားသုပ်ပန်းကန်ကို ရှေ့ကိုယူသည်။ ဝါးတူနှစ်ချောင်းကို ပလတ်စတစ် အိတ်ကလေးဆုတ်၍ ထုတ်ယူသည်။ ပြီးတော့ ခေါက်ဆွဲပန်းကန်ကို နယ်သည်။

“ဟောဗျာ . . . ဒါနဲ့ပြီးရောလား။ ဘယ်လောက်အထိ စောင့်ရမယ်လည်း မပြောဘူး”

“ချစ်တဲ့သူက စောင့်ရတယ်တဲ့ . . . ငါဝတ္ထုထဲမှာ ဖတ်ဖူးတယ်”

“နှင် ဘယ်စာရေးဆရာ အစုတ်ပလုတ်ရဲ့ အတွေးအခေါ် အစုတ်ပလုတ် ဖတ်ထားတာလဲ”

“တကယ်ပါ . . . ချစ်တယ်ဆိုရင် စောင့်ပေါ့”

“သုံးနှစ် သုံးမိုး စောင့်ရမှာလား။ သီပေါမင်း မူကြိုတက်တဲ့ ခေတ်လောက် တုန်းက”

“နှင်အကြောင်း ငါသိအောင် စုံစမ်းဦးမယ်။ စိတ်သဘောထား ဘာညာ လေ့လာဦးမယ်”

“အောက်တယ်ဟာ”

“ဒါဖြင့် ငါက အခုချစ်ရမှာလား”

“အင်းပေါ့ . . . နင့်မှာ ချစ်သူမရှိရင် . . . ချစ်လို့ရတာပဲ . . . ”

“အမ်မာ . . . ငါ့မှာမရှိဘူး။ နင့်ကျတော့ကော။ ရှိချင်ရှိမှာပေါ့”

“ငါ့မှာ မရှိပါဘူးဟာ. . .”

“ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ. . . ကဲပါ. . . တခြား စကားပြောရအောင်”

“ဘာပြောမှာလဲ။ ငါတော့ ချစ်တဲ့အကြောင်းပဲ ကြားချင်တယ်”

“ခဏစောင့်လို့ ဆိုနေ. . . မှပဲ”

“ဇယားပဲဟာ. . .”

“ဇယားဆိုတာ ဘာလဲ. . .”

“ကောင်မလေးတစ်ယောက် ချစ်မိတာ သိပ် စာရင်းဇယား ရှုပ်တာပဲ”

“အမ်မာ. . . ရှုပ်ရင် မချစ်နဲ့ပေါ့။ ငါနဲ့ ဝေးဝေးနေပေါ့”

“မချစ်ဘဲ နေလို့မရဘူးလေ။ နင်နဲ့ အသိ ဖြစ်ပြီးမှ၊ တွေ့ပြီးမှတော့ ငါ့ကိုမချစ်နဲ့တို့. . . ဝေးဝေးနေတို့ ပြောလို့မရဘူး။ တွေ့မိပြီ။ ချစ်မိပြီ။ ”

“ဇယားလို့ပြောတာ ငါမကျေနပ်ဘူး”

“ငါကပဲ တောင်းပန်ပါတယ်။ နင်က ရှုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကိုက လာငြိတာ. . .”

“မငြိနဲ့ပေါ့”

“မရပါဘူးလို့ ဆိုနေမှပဲ. . . နင်နဲ့ သိပြီးပြီ။ တွေ့ပြီးပြီ။ ချစ်မိပြီးပြီ. . . ငြိတွယ်. . .”

“တော်တော့. . .”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်. . .”

“ဘာလဲ. . .”

နှုတ်ခမ်းပါးပါးကလေးကို တစ်ရှူးပေပါ ဖြူဖြူလေးနှင့် အသာတို့နေသည်။ သိပ်လှသည်ဟု ထင်မိ၏။

“ငါ နင့်ကို နေ့တိုင်းတွေ့ချင်တယ်။ နင် ငါနဲ့ နေ့တိုင်းတွေ့ရမယ်”

“အမ်မာ. . . အမိန့်ပေးတာလား”

“မဟုတ်ဘူးလေ. . . ငါ့ကိုစိတ်နေသဘောထား ဘာညာလေ့လာချင် တယ်ဆိုရင် နီးနီးကပ်ကပ် နေ့တိုင်း တွေ့မှ ဖြစ်မှာပေါ့. . .”

“အင်း ဒါလည်း ဟုတ်တယ်. . .”

“ဝမ်းသာလိုက်တာဟာ. . .”

“သိပ်ဝမ်းသာမနေနဲ့. . . ငါ မေးစရာရှိသေးတယ်”

“မေးလေ”

“ဟိုရက်တုန်းကနင်ဘယ်သွားနေလဲ. . . လေးရက်ပျောက်နေတာလေ”

“ဪ. . . ဟို ညောင်နှစ်ပင်မှာ ငါ့ ဘကြီးတစ်ယောက် စိုက်ကွင်းတွေ

ရှိတယ်။ အဲဒါ ပစ္စည်းတွေ သွားပို့ရင်းနဲ့ ဟိုမှာ လူလိုလို နည်းနည်းပါးပါး ဝိုင်းကူနေရတာ . . . အဲဒါကြောင့်ကြာသွားတာ”

“ညောင်နှစ်ပင်ဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ”

“ဟို လှော်ကားဥယျာဉ်အလွန် . . . သာဓုကန်နားမှာ”

“လှော်ကားနဲ့ သာဓုကန်က ဘယ်မှာလဲ”

“ဟာ . . . ရန်ကုန်အထွက်မှာ . . . နင်ကလည်း ဒါမှ မသိဘူးလား”

“ကိုကျော်ဇေ . . . တော်ဟာ အခု ကျုပ် မေးတာကို ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ပြေရမယ့် အခြေအနေမှာ ရှိနေတယ်။ တော် . . . ပြန်ပြီး ပြောဖို့တာ အကြောင်းမှ မရှိဘူး၊ နားလည်လား . . . ”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ”

“ဘကြီး နာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“ဦးပွေးတဲ့ . . . အဖေဦးခွေးရဲ့ညီ”

“ဘာတွေ စိုက်တဲ့ စိုက်ကွင်းလဲ . . . ”

“ရိုးပတီသီး၊ ချဉ်ပေါင်၊ ပဲသီး၊ ခရမ်းချဉ်”

“တော်ပြီ . . . ဘယ်နှစ်ဧက ရှိလဲ”

“ဟာ . . . ဩော် ဟုတ်ကဲ့ . . . ဧက တစ်ထောင် ရှိပါတယ်”

“များတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဧက ကိုးရာပါ . . . ”

“များသေးတယ် . . . ”

“ဟဲ ဟဲ . . . ဧကရှစ်ရာပါ . . . ဟဲ ဟဲ”

“ရယ်မနေနဲ့ . . . ဟိုမှာ လာပြီ”

ခိုကလေး၏ သူငယ်ချင်းလေးယောက်။ အုပ်စုလိုက် ချီတက်လာကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ထိုင်နေသော စားပွဲဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်လာနေသည်။ အဝေးကြီးကတည်းက ရယ်တဲ့လူကရယ်ကြ၊ လျှာထုတ်ပြောင်ပြတဲ့သူ ကပြ၊ ကျော်ဇေတော့ ဝိုင်းနွာတာ ခံရပေဦးတော့မည်။

“ကြည်နူးမှု ရနံ့ကလေးတွေ ပြယ်သွားပါပြီဟာ . . . ”

“ဟာ . . . ဟ၊ ကဗျာဆရာနဲ့တူတယ် . . . ကဗျာစပ်တတ်သလားဟင် . . . ”

ကျော်ဇေ ဘာမှပြန်မပြောရခင် အနားရောက်လာကြပြီ။

“ဇေ . . . ဇေကျော်ဇေ၊ ဇေ . . . ဇေကျော်ဇေ၊ ဘာ . . . ဘာတွေကြည်နေကြ၊ ဇေ . . . ဇေကျော်ဇေ၊ ဘာ . . . ဘာတွေ ကြည်နေကြ။ ”

*

“ကျော်ဇ . . . မင့်အပိုင်းရေးပြီး ပလား”
 တိုးရှန်က စာရွက်တစ်ထပ်ကို စီထပ်နေရင်းမေး၏။
 “ပြီးပြီ. . . ကျန်တဲ့အပိုင်းတွေကရော . . . ”
 “ဒါ ငါ့အပိုင်း. . . ဟိုကောင်တွေဆီကလည်း ရပြီ။ ဟိုဖိုင်တွဲအပြာထဲမှာ”
 “ဒါဖြင့် အားလုံး စုချုပ်လိုက်ရုံပဲပေါ့”
 “ဟိုတစ်ဝိုင်းက စာစီတာ Font မတူဘူး။ အဲဒါ ပြန်စီဦးမှကောင်းမယ်”
 “အေးပါ . . . ငါ လုပ်လိုက်မယ်။ ဘယ်သူ့အပိုင်းလဲ . . . ”
 “ကိုတင်ကို . . . ”
 “အဲဒီလူကြီးက လုပ်လိုက်ရင် . . . ငါ ပြန်ရိုက်ပါ့မယ်”

ကျော်ဇနှင့် တိုးရှန် တိုင်ပင်လုပ်ကိုင် နေကြသည်။ သူတို့အုပ်စု ပူးပေါင်းတိုင်ပင်၍ စာတမ်းတစ်စောင် ပြုစုကြသည်။ “လူမှု စီးပွား ပါရာဒိုင်း ရွှေ့လျားခြင်းနှင့် လူနေမှုဘဝပုံစံများ အပြောင်းအလဲ” ဆိုသော ခေါင်းစဉ်နှင့် ခေတ်တစ်ခေတ်ကို ပိုင်းခြား၍ ရေးသားပြုစုကြသော စာတမ်းဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သောနှစ် ကလည်း “ယဉ်ကျေးမှု လေ့လာရေးပညာရပ် နိဒါန်း” ဆိုသောစာတမ်းတစ်စောင်ရေး ဖြစ်ကြသည်။ အယူအဆတူညီကြသော လူငယ်တစ်စု၏ ပညာကြိုးပမ်းမှုတစ်ရပ် ဖြစ်ပေသည်။

“ဒီစာတမ်းတွေ အကုန်အကျခံပြီး ထုတ်ပေးမယ့်လူရှိရင် ကောင်းမှာကွာ”
 တိုးရှန်က လေးလေးပင်ပင်ပြောသည်။
 “ရှိလာမှာပေါ့ . . . ရှိလာမှာပေါ့ကွာ”
 “တို့ လူငယ်တွေကို တကယ်တန်ဖိုးထားတဲ့ ဖောင်ဒေးရှင်းတွေ . . . ”
 “ရှိလာမှာပေါ့ ဆိုနေမှကွာ”

ကျော်ဇက စိတ်မရှည်သလို အော်လိုက်သည်။

“တိုးရှန် . . . တကယ့် စာသမားတစ်ယောက်၊ စာရေးဆရာတစ်ယောက် က ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ရေး၊ စာရေး ဒါပဲ၊ ရိုးရိုးကလေးပဲ။ စာရေး။ ထုတ်ဝေသူတို့ စာအုပ်ဖြန့်ဖြူးတို့ဆိုတာ မစဉ်းစားနဲ့၊ ရေးဖို့ပဲ” “Simply Write” တိုးရှန်က ပြုံးစစနှင့် သူ့လုပ်နေကျ ထုံးစံအတိုင်း လက်တစ်ဖက် ဝှေ့မိန်း၍ အင်္ဂလိပ်လို ပြောလိုက်သည်။

“ဒါပဲ . . . ဂေါ့ . . . ကွ”

ကျော်ဇေနှင့် တိုးရှန်သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စိတ်တူကိုယ်တူ ဝိုင်းဝန်း
ရေးသားပြုစုကြသော လူမှုဝေဖန်ရေးကျမ်းစာ တစ်ထပ်ကိုစုစည်း နေကြရင်း. . .
ပီတိဝေဖြာ နေပုံရသည်။ တကယ်တော့ ပီတိဆိုတာအရေးကြီးဆုံး ဖြစ်ပေ
လိမ့်မည်။

*

သူတို့လူစုသည် အားလုံး ကျောင်းမပြီး ကြသေး။ ကျောင်းမပြီးသေးဟု
ဆိုခြင်းထက် ပညာသင်၍ မပြီးကြသေးဟု ပြောမှ ပိုမှန်မည်။ အဘယ့်ကြောင့်
ဆိုသော် အများစုမှာ ပထမဘွဲ့ရပြီးသားတွေ ဖြစ်ကြသည်။ ကျန်တဲ့ တစ်ယောက်
နှစ်ယောက်ကလည်း ဂုဏ်ထူးတန်း နောက်ဆုံးနှစ်လို အတန်းမှာဖြစ်သည်။
အသီးသီး ကိုယ်သန်ရာကိုယ်သန်ရာ ဒီပလိုမာတက်သူက တက်သည်။ ဘွဲ့လွန်
တက်သူက တက်နေကြသည်။ ထိုသို့ပညာ သင်ရင်း အလုပ်လုပ်နေကြသည်။
တိုးရှန်သည် မဂ္ဂဇင်းကြီး တစ်စောင်၏ ကိုယ်တိုင် အယ်ဒီတာ ဖြစ်သည်။
ဝိဒေသည် ဘောလုံးဂျာနယ်ကြီး တစ်စောင်၏ အယ်ဒီတာ ဖြစ်၏။ တာသသ
သည် ဆေးခန်း ဖွင့်ရုပ်ရှင်နယ်သို့ ကူးရန်ခြေလှမ်းနေသည်။ သူတို့အထဲမှာ
အသက်အကြီးဆုံး ရဲကျော်မြင့်နှင့် တင်ကိုတို့က ဂျာနယ်သုံးလေး စောင် မှာ
ဝင်ဦးစီးကြသည် အထိ ဖြစ်နေသည်။ ရဲဦးသည် . . . ကာတွန်းဆရာဖြစ်သည်။
ရုပ်ပြဂျာနယ် အတော်များများတွင်ဝင်နေသည်။ ကုမာရသည် ဓာတ်ပုံဆရာ
ဖြစ်၏။ ဖက်ရှင်မယ်များ၊ စံပြမယ်များ၊ ရုပ်ရှင်ဂီတ မကြယ်ပွင့်များ၏ အသည်းစွဲ
အဆင့်ကို ရောက်နေပြီ။ ကျော်ဇေသည်. . . မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်၏ အချိန်ပိုင်း
အယ်ဒီတာ ဖြစ်သည်။ ပန်းချီဆွဲသည်။ မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ် သရုပ်ဖော်ပုံများနှင့်
လေးအောက် ဒီဇိုင်းကိုင်သည်။ ခင်မင်ရင်းနှီးသော စာအုပ်တိုက်များမှ လုံးချင်း
မျက်နှာဖုံးများလည်း ဖန်တီးသည်။ သူတကယ် စိတ်သန်သည်က ပန်းချီဖြစ်၏။
ဆရာကြီးများဖြစ်သော ခင်မောင်ရင်၊ ဝင်းဖေမြင့်နှင့် ကြီးမြင့်စော တို့ထံတွင်
နည်းယူ ဆည်းပူးဖူးသည်။ အသက် နှစ်ဆယ် အစိတ်ဝန်းကျင် လူငယ်များ
ဖြစ်ကြ၍ လူငယ်သဘာဝ ဖျော်ကြပါးကြပျော်မှုပါးမှုတွေ ရှိကြသည်မှာသဘာဝ
ပင်။ သို့သော် သူတို့ အားလုံးတွင် လေးနက်သော ဘဝအမြင်ကိုယ်စီ ရှိကြသည်။
ခေတ်တစ်ခေတ် အတွင်းမှာ ဘယ်သူကမှ ပေးအပ်ခြင်းမရှိသော်လည်း မိမိဘာ

၃၈ □ ဇော်ဇော်အောင်

သာ သိတတ်ပေးအပ်သော တာဝန်တွေ သူတို့မှာ ရှိသည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။ သည်လိုနှင့် သူတို့ သည် ထမင်းစားဖို့ နေထိုင်ရပ်တည်ဖို့ မဂ္ဂဇင်း ဂျာနယ်များမှာ အလုပ်ဝင်လုပ် နေကြသော်လည်း ထမင်းစားဖို့အတွက်မဟုတ်သော စာများကို လည်း ရေးသား၍ စာတမ်းပြုစုကြသည်။

ကံ့ကော်ဦးတွေက အဖူးတွေ တဝေဝေနဲ့။ အေးမြတဲ့ မြောက်ပြန်လေထဲမှာ နူးညံ့စိုစွတ်မှု အပြင် တခြားထူးဆန်းသော ခံစားမှုတွေ ပါလာတယ်လို့ ထင်ရ တယ်။ တကယ်တော့အထင်ဆိုတာ ရှိတတ်စမြဲပါပဲ။ မတင်မကျ ဖြစ်မှုလား၊ အလိုမကျဖြစ်မှုလား၊ တစ်စုံတစ်ရာ လပ်ဟာနေတာလား။ ကံ့ကော်တော့အုပ်ထဲ တစ်နေရာက ဥဩတွန်သံကြားရတယ်။ ပြာသိုအကုန် တပို့တဲ့ အစလောက်မှာ ဥဩတွန်သံဟာ နည်းနည်း စောမနေဘူးလား။ ဟိုခပ်ဝေးဝေးက ခပ်သဲ့သဲ့ တစ် ကောင်တည်းရဲ့ တွန်သံပဲ။ လွမ်းစရာ ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ စိတ်အဆောက်အအုံ တစ်ခုကို အစကတည်းက ကြိုတင်တည်ဆောက် ထားတာကို သတိပြုမိဖို့ ခပ်ခက်ခက်။ ဥဩသံ ဆိုတာ လွမ်းစရာကောင်းတာတော့ အမှန်ပဲ။ တစ်ခုခုကို သတိရနေတယ်။ တစ်ခုခုလိုနေတယ် လို့ထင်မိတယ်။ ထင်မိတာလား၊ သတိပြုမိ တာလား၊ ရင်ထဲမှာ . . . ။ ရင်ထဲမှာလေ။

“ငါ့ ရင်ထဲမှာ . . . ”

တိုးရှန်သည် အသားဖြူဖြူ၊ ရုပ်ဖြောင့်ဖြောင့်၊ ရုပ်ရှင်မင်းသား လုပ်စားရင် ရေအိုးထဲမှာ ရေလှုံ့မည့်အနေအထား၊ စကားပြောလျှင်လည်း ဟန်အမူအရာ နှင့် . . . ။ ပက်လက်ကြိမ်ထိုး ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ နေရာပြင်ထိုင်၍ ပြောလိုက် သည်။

“ငါ့ ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခု လိုနေတယ်”

စားပွဲစောင်းပေါ်မှာ စက္ကူတင်ပြီး ခဲတံနှင့် ပုံကြမ်းခြစ်နေသော ကျော်ဇက ဖျက်ခနဲလှမ်းကြည့်၏။

“ဟား . . . ငါ သိတယ်၊ မင့်ရင်ထဲမှာ လိုနေတာ ဝီစကီ . . . ”

တိုးရှန်သည် ဝီစကီကလွဲ၍ ဘာမှမသောက်၊ ကျန်တဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေက ဝိုင်းပြောနေကျ။ တိုးရှန်ကလည်း ငါ့မူနဲ့ငါပဲဟု အမြဲပြော၏။ ထို့ကြောင့် ကုမာရက ဝီစကီ လိုနေတာဟုပြောသည်။

“ဦးပခွင်း နာမည်နဲ့ကောင် ဝင်မပြောနဲ့၊ သူ ဘာလိုနေတာလဲဆိုတာ ငါ သိတယ်”

“ဟုတ်တယ် . . . ဝိဒေအကုန် သိတယ်။ ပြန်ပြောကြရင်သာ မတော်မတဲ့”

“ငါ သိတယ် . . . ဒီကောင်ရင်ထဲမှာ လိုနေတာ ပတ်စပို့”

“ဘာကွ . . . ”

“မျိုးကိုရယ် . . . လန့်လိုက်တာ ဖြည်းဖြည်းပြောပါ . . . ”

မဟုတ်ဘူး . . . ဝိဒေဆိုတဲ့ကောင် အင်မတန် မိုက်ရိုင်းတယ်၊ စကားပြောရင် ညစ်တီးညစ်ပတ်နဲ့ . . . ”

“ဟာ . . . ငါ ဘာညစ်ပတ်လို့လဲ”

“မင်း ပြောတာလေ၊ တိုးရှုန် ရင်ထဲမှာ . . . ဘာ”

“အေးလေ . . . သူ့ကောင်မလေး၊ ဒွေးမယ်နော်က ဩစတေးလျက မိဘတွေဆီ လိုက်တော့မလို့၊ အဲဒါ တိုးရှုန်လည်း လိုက်မှာ . . . ပတ်စပို့ လျှောက်ထားတာ မရသေးဘူး၊ အဲဒါ ငါ ဘာညစ်ပတ်လို့လဲ . . . ”

“မင်း ပတ်စပို့ကို ပီပီသသ အသံထွက်ပါလား . . . ”

“ဟာမျိုးကိုရယ် . . . မင်းမသိဘူးလား။ ဝိဒေတို့ ရေနံချောင်းဘက်က လူတွေက စကားမပီဘူး . . . ဟ”

ထိုအချိန်မှာ ရုပ်ပြကာတွန်းဆရာ ရဲပိုင်း ဝင်လာသည်။ ဖရိုဖရဲ အမော တကော။ ဝင်ပြောပြန်တော့လည်း . . .

“ဘာ . . . ဘာ ဒွေး . . . ဒွေးမယ်နော်က . . . ဒွေး၊ ဒွေး . . . ရဲ့ အမျိုး . . . အမျိုး . . . ”

“ဟဲ့ . . . ခရစ်တိုဖာ ငထစ် . . . ဝင်မပြောနဲ့ . . . ”

“ဟူး . . . တခြားစီ . . . တိုးရှုန် ကောင်မလေး ဒွေးမယ်နော်က ဖွေး ဥနေတာ”

“ဒွေး . . . ဒွေးမယ်နော် . . . နော်က”

“တော်တော့ကွာ၊ မင့် စကားပြောရစ်သမ်က လူထုကြီးတစ်ရပ်လုံးကို ဒုက္ခပေးနေတယ်။ နှလုံးရောဂါ ရတော့မယ်”

တိုးရှုန်သည် ပက်လက်ကုလားထိုင်မှ ထရပ်လိုက်၏။

“မင်းတို့ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ငါတို့ဟာ အခုအလုပ်အကိုင်ကိုယ်စီနဲ့၊ သင့် တင့်တဲ့ ဝင်ငွေရှိတယ်။ ပူစရာပင်စရာ မရှိဘူး။ အားလုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေနေကြတာပဲ။ ဒါပေမယ့် . . . ”

“လိုနေတာ . . . အဓိပ္ပာယ် . . . ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ် ကျော်ဇ၊ မင်းပြောတာ ဟုတ်တယ်”

ဘဝရဲ့အဓိပ္ပာယ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ လူတွေ မွေးလာကြတယ်။ ဇာတိကအစ ပြုလို့ ဘဝတစ်ခု ရပြီဆိုတာနဲ့၊ ကြီးပြင်းဖြစ်တည်လာ တယ်။ လှုပ်ရှားရုန်းကန် တယ်လို့လည်း တချို့ကပြောကြတယ်။ အရင်လူတွေလုပ်တဲ့ အလုပ်တွေလုပ်

ကြတယ်။ အရင်လူတွေရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံကို လိုက်ပြီး ကျင့်သုံးကြတယ်။ အရင် လူတွေလိုပဲ အိမ်ရာထောင်ကြ၊ သားသမီးတွေရကြ၊ သားသမီးတွေ ပြုစုပျိုးထောင် ကြ၊ အရင် လူတွေလိုပဲ မိမိရဲ့ စားဝတ်နေရေးကို ဖြည့်ဆည်းကြ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ကြီးရင့်အိုမင်းကြ၊ ဒီလိုနဲ့ပဲ သေဆုံးကြတယ်။ မွေးမှုဇာတိက သေမှုမရဏအထိ ပွိုင့်နှစ်ပွိုင့် ကြားထဲမှာ နိစ္စခူဝ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် အလုပ်တွေ လုပ်သွား ကြ၊ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် အဖြစ်တွေလည်း ဖြစ်သွားကြ။ ဒါနဲ့ပဲ ဘဝတစ်ခု ပြီးသွားတယ်။ ဒါပဲလား။ အဲဒီပွိုင့်နှစ်ပွိုင့် ကြားထဲက လူ့ဘဝ ဖြစ်တည်မှုမှာ အဓိပ္ပာယ် ဆိုတာ ဘာလဲ။ အဲဒီလို ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် အဖြစ်တွေ၊ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် အလုပ်တွေဟာ အဓိ ပ္ပာယ်တွေလား။ အဲဒီလို သမားရိုးကျ ကိုယ့်အရင်က လူတွေကို ဖြစ်တည် နေထိုင် သွားရုံနဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်လို့ ပြောနိုင်ပါ့မလား။

“ဘဝရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဆိုတာ ဘာလဲ... ငါတို့သေသေချာချာ သိဖို့တော့ လိုတယ်” ကျော်ဇက လည်ကတုံးရှုပ်အင်္ကျီလက်တွေကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ခေါက်ပင့် တင်နေသည်။ သူ့ မျက်လုံးများ မှိုင်းနေသည် ထင်ရ၏။ ခိုကလေးနှင့် ပထမဆုံး စတွေ့တဲ့နေ့တုန်းက ခိုကလေးက သူ့ကို ဒဿနိကဗေဒ ဘာသာတဲ့ ယူသလား ဟု မေးဖူးသည်။ အဲဒီ ဘာသာ မယူဘဲနဲ့ ငါ့ခေါင်းထဲမှာ ရှုပ်နေပြီးသားဟု သူ ပြန်ဖြေခဲ့သည်ကို အမှတ်ရ၍ ပြုံးလိုက်မိသည်။

“မင်းက ဘာပြုံးစိစိ လုပ်နေတာလဲ” မူလမိဘတွေ မှည့်ထားသောနာမည် က မျိုးကို၊ ထိုနာမည်ကို ရိုးသည်ဆိုပြီး “ကုမာရ” ဟု သူ့ဘာသာပြောင်းသည်။ အခုတော့ မိန်းမချောကလေးများ၊ မော်ဒယ်လ်ကလေး များ၏ နှုတ်ဖျားမှာ တသ သ ဖြစ်နေသော ဓာတ်ပုံဆရာ ဖြစ်လာသည်။ ကုမာရက ကျော်ဇကို ကြည့်၍ ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးလိုက် ၏။

“ဟေ့ကောင် . . . အံမာ၊ ပြုံးနေလိုက်တာ၊ ငါ မေးနေတယ် မင်းက ဘာပြုံးတာလဲ”

“ဘာလဲ . . .”

“ဘဝ အဓိပ္ပာယ်ဆိုတာ . . . ဦးချစ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ငါ့ကို တ မျှော်မျှော် ဖြစ်နေရှာမယ့် . . . ခိုကလေးဆီအမြန်ရောက်အောင်သွားဖို့. . .”

“ပါးစပ်နဲ့ မဆန့်တဲ့ စကားလုံးတွေ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောပေမယ့် နောက်ဆုံးကျတော့မင်းလည်း . . . ပါပဲ”

ကျော်ဇက ပခုံးနှစ်ဖက် တွန့်၍ လက်ဖဝါး နှစ်ဖက် ဖြန့်ကားပြီး အိုက်တင် လုပ်ပြလိုက်သည်။

“အံမာ၊ ရှေးခေတ် ရုပ်ရှင်မင်းသား အိုက်တင်နဲ့ . . . ကောင်မလေးနဲ့ တွေ့ရင် ဘယ်လောက်ပွားများမယ်မသိဘူး၊ ဘဝအဓိပ္ပာယ်တဲ့ . . . ဟင်း”

မျိုးကိုက ဆက်ဟောက်နေသေး၏။

“ငါ့အဖို့တော့ ဘဝအဓိပ္ပာယ်ဆိုတာ . . . ”

မနေ့ညက စီးရီးအေပွဲမှာ ထိထား၍ ညောင်နာနာ ဖြစ်နေသော ဘောလုံးဂျာနယ် အယ်ဒီတာ ဝိဒေက တစ်စခန်းထလာ၏။

“ငါ့အဖို့တော့ ဘဝအဓိပ္ပာယ်ဆိုတာ၊ တိုးရှန် မင်းမှာ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက် ရှိသလဲ”

“ဘာကွ”

ကမျိုး၏ “အပြင်လူ” ဝတ္ထုဖတ်နေသော တိုးရှန်ကအော်သည်။

“ဒီလောက်ကြီး အလန့်တကြား မဖြစ်နဲ့လေ။ မင့်ကောင်မလေး ဩစတေးလျကို အပြီးအပိုင် ပြန်သွားတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ငါ့ကိုငွေ ၁၅၀၀လောက် ခဏပေး ပါ. . . လို့”

“ဘာလုပ် . . . ”

တိုးရှန်စကား မဆုံးသေး ဝိဒေက လက်ကာ ပြ၍ . . .

“ဘဝအဓိပ္ပာယ်လေ . . . ဘဝအဓိပ္ပာယ် . . . ငါ ဂျာနယ်တိုက်မှာ လူတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားတယ်။ တက္ကဆီခ ၁၅၀၀ လောက် ခဏပေး။ ညနေကျ ငါ ပြန်ပေးမယ်ကွာ”

“ဘတ်စ်ကားနဲ့ သွားပါလားကွ”

“ဟေ့ . . . တိုးရှန်၊ ဒီကိစ္စက လူတန်းစားလက္ခဏာကိစ္စ မဟုတ်ဘူး အချိန် ကိစ္စ၊ အချိန်ကိစ္စ၊ အချိန်မီ အမြန်ဆုံးသွားဖို့လိုတယ်။ နှစ်လုံးပေါက် ကြော်ငြာ ထည့်မယ့် ကြော်ငြာရှင်ကွ၊ လက်လွတ်လို့ မဖြစ်ဘူး”

တိုးရှန်က ပိုက်ဆံထုတ်ပေး၍ ပြောသည်။

“သားဆိုး သမီးဆိုးဆိုပေမယ့် တောင်းတော့လည်း မိဘဝတ္တရား ပေးရတာ ပေါ့ကွာ . . . ”

“ငါ့ကိုရော မပေးဘူးလား . . . ”

ကျော်ဇက တိုးရှန်ထံ လက်ဝါးဖြန့်ခံ၍ ပြောသည်။

“မင့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ပေးရမှာလဲ”

“မသိဘူးလေ. . . ဘဝအဓိပ္ပာယ်ကိစ္စအတွက် မင်းက ထောက်ပံ့ကြေး ငွေတွေထုတ်ပေးနေသလားလို့. . . ”

“သွားစမ်းကွာ . . . ”

“သွားမှာပါကွာ . . . ”

ကျော်ဇနှင့်ဝိဒေတို့ နှစ်ယောက်သား ရယ်မော၍ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“ခိုကလေး . . . ”

“ဘာလဲ”

“ထူးပုံက ရှိမန်တစ် မဖြစ်ဘူးဟာ”

“ငါထူးပုံကို မကြိုက်သလို၊ နင် ခေါ်ပုံကိုလည်း မကြိုက်ဘူး”

“ဟာ . . . ခိုကလေးဆိုတာ ငါ့ရင်ထဲကနာမည် ငါ့အသည်းနှလုံးထဲ
က. . . ”

“တော်စမ်းပါ”

“ငါးကလေးတို့ . . . ငရုတ်သီးကလေး တို့. . . လို့”

“အဲဒီ တရုတ်သိုင်းကားတွေ ငါသိပ်မုန်းတာပဲ။ ”

“အဲလိုဆိုရင် ငါလည်း မကြည့်တော့ဘူး၊ နင်မုန်းရင် ငါပါ လိုက်မုန်းမယ်”

“ဟာ. . . အောက် . . . ။ တက္ကသိုလ် ဘုန်းနိုင်တို့ခေတ်က ဝတ္ထုထဲက
အတွေးအခေါ်တွေ . . . ”

“ငါက ချစ်ရတဲ့သူကိုး . . . ”

“ဟာ . . . အဲဒီဒိုင်ယာလော့က ပိုရှေးကျတယ်၊ ကဲပါ . . . နင်ခေါ်
ချင်သလို ခေါ်ပါ။ အခု ငါဘာစားရမလဲ . . . ”

“အခုဆိုရင် . . . ငါးလကျော်ကျော် ရှိပြီ။ ခြောက်လထဲရောက်နေပြီ”

“ဘာလဲ . . . ”

“နင့်ကို ငါချစ်တယ်လို့ အမှတ်တရ စာအုပ်ကလေးထဲမှာ ရေးပေးတဲ့
နေ့ကစပြီး. . . အခုခြောက်လလောက်ကြာပြီလို့ ပြောတာ . . . ”

“ငါ မေးတာက ဘာစားရမလဲလို့။ နင် အတော်အောက်တယ်”

“တကယ်တော့ ငါကချစ်ရတဲ့သူ . . . ”

ခိုကလေးသည် လက်ချောင်း ဖြူဖြူသွယ်သွယ် ကလေးတွေ ဖြန့်ကား၍ သူ့ပါးစပ်
ကို အုပ်ကာ ရယ်နေသည်။

“ရယ်ရတယ်ဟာ၊ ဘယ်ခေတ်က ဝတ္ထုစာသားတွေ လာရွတ်ပြနေတာ
လဲ . . . ”

“ငါက အလုံးစုံ ပေးအပ်သူ . . . ”

“အဲဒါက လွန်းထားထားထဲကလား ပုညခင်ထဲကလား”

“နွှလုံးသားမော်ကွန်းကျောက်စာရဲ့ . . . ”

“ကဲပါ . . . ငါနန်းပြားသုတ် စားမယ်။ သူကော ဘာစားမှာလဲ . . . ”

“သူဆိုတာ ဘယ်သူပြောတာလဲ။ ငါ့ကို ပြောတာလား . . . ချိုလိုက်တာ”
တစ်မိနစ်မှာ အကြိမ်ခြောက်ဆယ်၊ စက္ကန့်တိုင်း စက္ကန့်တိုင်း တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး
ချစ်စရာကောင်း သော ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ သိပ်အသား ဖြူသော
ခိုကလေးသည် အရင်က ရယ်ပုံမျိုးနှင့် မတူသော ရယ်ပုံမျိုးနှင့် ရယ်နေသည်။
ထင်ရ၏။ ကျော်ဇာအထင်မှာ သိပ်ချစ်စရာ ကောင်းသည်။

“ကိုကျော် . . . နန်းပြားသုတ်နှစ်ပွဲလောက် ဟိုဘက်ဆိုင်က မှာပေးဗျာ။
တစ်ပွဲကသူစားမှာ ငရုတ်သီးမထည့်နဲ့၊ အငန်လျှော့၊ တစ်ပွဲကလည်း သူစားမှာပဲ။
ငရုတ်သီးစပ်စပ်၊ ငန်ငန်ချဉ်ချဉ် . . . ”

ကောင်တာမှာ ထိုင်နေသော ကိုကျော်ကျော်က အူလည်လည် မျက်နှာပေး
နှင့် အူကြောင်ကြောင်ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးတော့မှ သဘောပေါက်သလိုနှင့် ပြုံးကာ
တစ်ဖက်ဆိုင်သို့ လှမ်းမှာ ပေးလိုက်သည်။

“ငါလေ . . . ”

“သိပ်ချစ်တာပဲလို့ ပြောမှာ မဟုတ်လား”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်”

“တော်ပါတော့ . . . ချစ်တယ်လို့ပြောတာ သိပ်များနေပြီ၊ တခြားစကား
ပြောရအောင်”

“နင်ပြောချင်လည်းပြောပေါ့လေ။ ငါကတော့ နင့်အလိုကျ . . . ”

“အံ့မယ်၊ ရုပ်ကြီးကလည်း ညောင်နာနာနဲ့၊ အသံကလည်း ညောင်နာနာနဲ့၊
ကိုကျော်ဇာ ဗီဒီယို မင်းသားများလုပ်စားမယ် စိတ်ကူးရှိလား . . . ဟင်”

“ငါကတော့ . . . ”

“ဒီမှာ . . . ဒီမှာ”

“ဘာလဲ”

“ဟိုမှာ . . . ဟိုမှာ”

“မိန်းမကိုက အူကြောင်ကျား”

“ဟိုမှာ . . . နန်းပြားသုတ် လာနေပြီ”

နန်းပြားသုတ်နှစ်ပွဲလာချ၏။ ငရုတ်သီးကြော်ခွက်၊ အချဉ်ပုလင်း၊ ငံပြာရည်
ပုလင်းတို့ကို နေရာတကျချပေး၏။ ပလတ်စတစ်အိတ်ကိုဖောက်၍ ဝါးတူ က
လေးတွေ၊ ကျော်ဇာကထုတ်ယူ၏။ ပြီးတော့ ခိုကလေး၏ နန်းပြားသုတ် ပန်းကန်ကို

သေသေချာချာ နယ်ပေးနေသည်။ တူနှစ်ချောင်းကို ပန်းကန်ပေါ်မှာ အလိုက်သင့် တင်၍ ရှေ့ကို တိုးပေးလိုက်သည်။ “ငါ့ကို အဲလို... တစ်သက်လုံး ပြုစု မနေချင်ဘူးလား...”

“ဘာ... ဘာ၊ ပြန်... ပြန်ပြောလိုက်စမ်းပါဦး၊ မကြားလိုက်လို့...”

“ဪ... နေကောင်းလား...”

“ပြန်ပြောစမ်းပါဟာ... ဘယ်လို”

“အခုတလော... အေးတယ်၊ ရေချိုးတာ သတိထား...”

“နင့်ကို ငါက... တစ်သက်လုံး ပြုစုရမယ်... ဟုတ်လား”

“ညအိပ်ရင် စောင်တွေဘာတွေ ခြံအိပ်... နှာစေးချောင်းဆိုး ဖြစ်တတ် တယ်”

“ငါလေ... နင့်ကို တစ်သက်လုံး မကဘူး၊ သံသရာတစ်လျှောက်လုံး ပြုစုပေးမယ်”

“ဒါ ဦးပညကဗျာထဲကလား... ကဲပါ... တော်ပါတော့”

“ငါက ချစ်ရတဲ့သူ ဆိုတော့...”

“မပြီးတော့ဘူးလား ကိုကျော်ဇေ့... ဒီမှာ... ငါမေးဦးမယ်”

“မေး... ဘာလဲ”

“နေဦး... ငါစားဦးမယ်” ကျော်ဇေ့က သူ့ပန်းကန်ထဲက ငါးဖယ်ကြော်ဖတ် ကလေးကို တူနှင့်ညှပ်၍ ခိုကလေး ပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်ပေးသည်။

“ငါးဖယ် မကြိုက်ဘူးလား”

“ကြိုက်ပါတယ် ငါ့အထဲမှာ နှစ်ဖက် ပါလို့ တစ်ဖက်ခွဲပေးတာ၊ စားစေချင် လို့ပေါ့”

“အဲဒီလောက်ကို ချစ်လား”

“အဲဒီထက် ပိုတယ်... ယုံလား”

“မယုံဘူးလို့ ပြောရင်... ယုံပါ ဘာညာ ကွီကွ... ပြောမယ်။ ယုံတယ် လို့ ပြောရင်လည်း... တကယ်လား ဘာလား၊ အရစ်ကရှည်ဦးမယ်။ အဲဒါ တွေဟာ သမားရိုးကျ သမီးရည်းစားတွေပြောခဲ့ကြ ပြီးသားကြာလှရှိပြီ။ အဲဒီ အဟောင်းတွေ ငါမပြောချင်ဘူး”

“အဲတော့... နင်ဘာပြောချင်လဲ”

“ဘာပြောရမှန်း မသိဘူး”

“ကိုကိုကို သိပ်ချစ်တာပဲ... လို့ ပြောပါလား”

“ဟာကွာ၊ ကိုကိုဆိုတာကလည်း အဟောင်းကြီး၊ သူများတွေ ခေါ်ခဲ့တာ ကြာပြီ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူမှ မခေါ်ဘူးတဲ့အသစ် . . . ငါ့ကို ကိန်ကိန် . . . လို့ ခေါ်ပါလား။”

ခိုကလေး ရယ်တော့သည်။ တကယ်ပြောရရင် ရယ်လိုက်သောအခါ မျက်နှာရုံ သွားသည်။ ပါးစပ်ကျယ်လာ၍ ပါးစပ်နားက အရေပြားတွေ တွန့်လာသည်။ မျက်လုံးတွေ မှေးသွားသည်။ မျက်လုံးအစပ်က အရေပြားတွေတွန့်လာသည်။ ရယ်လိုက်သောကြောင့် ပြင်ညီဖြစ်နေသော မျက်နှာပြင် ပုံပျက်သွားသည်။ ပန်းချီ မှာတော့ Distortion ပုံပျက်ခြင်းဟု ခေါ် လိမ့်မည်ထင်သည်။ သို့သော် ခိုကလေး ရယ်နေပုံ သိပ်လှသည်ဟု ကျော်ဇကထင်၏။ အသားဖြူဖြူ မျက်နှာသွယ်သွယ်၊ သွားကလေးတွေက မညီမညာ၊ မျက်လုံးအရောင် တောက်စား ရှုန်းလက်လွန်းသည်။ နှုတ်ခမ်းပါးပါး နီနီရဲရဲကလေး။ မျက်ခုံးမွှေး ထူထူကြီးတွေ၊ မျက်တောင်တွေက (အတုမဟုတ်၊ သဘာဝ အတိုင်း) ကော့ပျံနေသည်။ ထိုအင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း အပေါင်း စုဖြစ်သော ခိုကလေး၏ မျက်နှာသည်ရယ် လိုက်သောအခါ ပို၍လှသည်ဟု ကျော်ဇကထင်သည်။ အားရပါးရ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်မရှိဘဲ တအားရယ်နေသည်။ သိပ်လှ၏။

“နင် ရယ်တာ သိပ်လှတာပဲ . . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟုတ်ကဲ့၊ အမိနီရီပါ”

“နင်ငိုရင်လည်း လှမှာပဲ . . . ”

“ဘာ . . . ငါငိုရဦးမှာလား”

“ငိုရင်လည်းလှမှာပဲလို့ သဘောပြောတာလေ၊ နင် မငိုစေရပါဘူး”

“ဟင့်အင်း . . . ငါငိုတာ မလှဘူးတဲ့”

“ဘယ်သူက ပြောတာလဲ”

“ဖေဖေ . . . က”

“နင်တို့ အဖေကလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး”

“ဟုတ်တယ် . . . ငါ့ကြောင်ကြီး သေသွားတုန်းက ငါငိုလိုက်ရတာ၊ အဲဒါ ဖေဖေက တော်တော့ . . . တဲ့။ သမီးငိုတာ လှလည်းမလှဘူးတဲ့ . . . ”

“ဒါတော့ ဖေဖေက လှတယ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်း မခံစားတတ်လို့ နေမှာပေါ့”

“အံ့မယ် . . . သူများအဖေကိုများ၊ သူက ဖေဖေတဲ့”

“ဟ . . . ဘာဖြစ်လဲ၊ နောက်လည်း ဒီလို ခေါ်ရမှာပဲဟာ”

“တော်စမ်းပါ၊ အကြောကြီးနဲ့”

“နေပါဦး၊ နင် ကြောင်ချစ်လား”

၄၆ □ ဇော်ဇော်အောင်

“သိပ်ချစ်တာပေါ့ . . . အဲဒီကောင်ကြီး သေသွားတော့ ဖေဖေက နောက်ထပ်တစ်စုံ ဝယ်ပေးတယ်။ အခုဆိုတစ်သားတောင်ပေါက်ပြီ၊ လေးကောင်၊ သိပ်လှတာပဲ”

“ဟုတ်လား”

“အမ သုံးကောင်၊ အထီးကလေး တစ်ကောင်တည်း ပါတယ်။ ဝဝတုတ် တုတ် ကလေး”

“ဟုတ်လား၊ ဘာနာမည် ပေးထားလဲ”

“နင် တကယ် သိချင်တာလား”

“အေးပေါ့. . . ”

“နင် စိတ်မဆိုးရဘူးနော်”

“ဪ . . . ဘယ်လိုလဲဟ”

“အဲဒီကောင်လေးနာမည်. . . ကျော်ဇ . . . တဲ့”

“ဘာ. . . ငါ့နာမည် . . . ”

“အင်းလေ . . . နင့်နာမည် . . . ”

“ဟား . . . အဲဒါ ကြောင်နာမည်မှ မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ဖေဖေကလည်း အဲလို ပြောတယ်။ ငါကသမီးမှာ အူကြောင်ကြောင် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့နာမည်ကျော်ဇတု . . . အဲဒါ . . . ”

“အဲဒါပဲ . . . အဲဒါပဲ . . . ”

“ဘာလဲ”

“နင့်ရင်ထဲမှာ ငါရှိနေတယ်ဆိုတာ အခိုင်အမာ သက်သေပဲ။ ငါ့ကို နင့်မ သိစိတ်က စွဲလန်းနေတာ၊ ကြည့်လေ . . . ကြောင်နာမည်ကို ငါ့နာမည်ပေးထား တယ်။ ဒါ. . . စိတ်ပညာ သဘောအရဆိုရင်. . . နင် ငါ့ကို ချစ်နေပါပြီ”

“သွားစမ်းပါ. . . စိတ်ပညာတွေ ဘာတွေ လာလုပ်မနေနဲ့. . . ”

“အင်း . . . ဒီအတိုင်းဆိုရင် ကောင်မလေး တစ်ယောက် ငါ့ကို ချစ်နေတာ သေချာပြီ . . . ။ သူ့ရဲ့ အန်ကွန်းရှပ်မှာ”

“သွား . . . အန်ကွန်းရှပ်တွေ၊ အွန်ကွန်းရှပ်တွေ လုပ်မနေနဲ့”

“ဟုတ်တယ် . . . ဆိုက်ကိုလော်ဂျီ သဘောအရ . . . ”

“တော်ပြီ . . . ငါပြောမိတာ မှားသွားပြီ”

“ဒါပေမယ့် ငါပြောတာတော့ အမှန်ပဲ၊ မမှားဘူး၊ နင် ငါ့ကို ချစ်နေပြီ . . . ဝန်ခံလေ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုမှာ လာနေပြီ”

ဝတ္ထုတွေ ဗီဒီယို ဇာတ်လမ်းတွေထဲမှာလည်း သည်အတိုင်းပဲလား။ အရေးကြီးတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ပြောခါနီး၊ အဆုံးအဖြတ်ပေးမယ့် ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်ခါနီးမှာ ရုတ်တရက် အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သွားတယ်။ အရေးကြီးတဲ့ စကားမပြောလိုက်ရဘူး။ အဆုံးအဖြတ် ပေးမယ့်ကိစ္စလည်း မဖြစ်တော့ဘူး။ အခုလည်း . . . ခိုကလေး၏ သူငယ်ချင်းလေး ယောက်၊ လွယ်အိတ်စလွယ် သိုင်းလွယ်၍ ပြုံးကာရယ်ကာ စကားတွေ လက်ဟန်ခြေ ဟန်နဲ့ပြောပြီး လာနေကြသည်။ ကျော်ဇေနှင့် ခိုကလေးတို့ ထိုင်နေသော စားပွဲဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်။ မာရ်နတ်ဆိုတာ အဖျက်သမားဟုကြားဖူးသည်။ ယခုမှ သိရ တာက မာရ်နတ်ဆိုတာ မိန်းကလေးဖြစ်၏။ မာရ်နတ်လေးယောက်ရှိ၏။ ခိုကလေး ကတော့ရယ်နေသည်။ ကျော်ဇေမျက်နှာသည် ကမ္ဘာပေါ်မှာ စိတ်အပျက်ဆုံး လူတစ် ယောက်၏ မျက်နှာ။

*

အဆင့်မြင့်အိမ်ရာ ရိပ်မွန်ဆိုသော ဆိုင်းဘုတ်မျိုးကိုတော့ မတွေ့ရ။ ကျော်ဇော်တစ်ကိုယ် တည်း ပြုံးလိုက်မိသေးသည်။ ဪ . . . ဆင်းရဲသား ရပ်ကွက်တစ်ခုပေပဲ။ ကန်စွန်းခင်း ခပ်ကျယ်ကျယ် တစ်ခုရှိ၏။ ထိုကန်စွန်းခင်း၏ အလယ်တွင် ပျဉ်ချပ်နှစ်ချပ်နှင့် တွဲဆောက်ထားသော ခနော်နီခနော်နီ တံတားတစ်ခုရှိ၏။ ထိုတံတားမှ ဖြတ်လာသော အခါ ကုန်းမြေစပ်ကို ရောက်သည်။ ထိုကုန်းမြင့်လေးပေါ်မှာ တဲအိမ်ကလေး နှစ်ဆယ်လောက် စုစုကလေးရှိသည်။ ရွှံ့စပ်စပ်ကို ဖြတ်၍ တဲသုံးလေးလုံးလောက်ကျော် လာသောအခါ အိမ်တစ်အိမ်ကိုရောက်သည်။ သုံးပင်နှစ်ခန်း သစ်သားအိမ်တစ်လုံး။ အမိုးသွပ်များမှာ သံချေးတက်၍ ညိုဝါနေကြသည်။ အိမ်ရှေ့လှေကား သုံးထပ်မျှ တက်လိုက်သည်။ အိမ်ကလေး သိမ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အိမ်ထဲမှ အသက် ၆၀ကျော် ၇၀လောက် ရှိမည့် လူကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ စွပ်ကျယ်လက်စက ခပ်နွမ်းနွမ်းနှင့် လုံချည်အနီကွက် ဝတ်ထားသည်။ ရီဝေမှုန်ဝါးသော မျက်လုံးများနှင့် ကျော်ဇော်ကို ကြည့်နေသည်။ ကျော်ဇော်က သူ့နာမည်ကို ပြောပြသည်။ သူလာသော အကြောင်းကို ပြောပြသည်။ အဖိုးကြီး၏ မျက်နှာမှာ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးသော အရိပ်တွေသန်းသွား၏။ ကျော်ဇော်ကို ဝမ်းပန်းတသာကြိုဆို သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် အဖိုးကြီးက တုန်ကယင် ဖြစ်နေပုံမှာ ပေါ်လွင် ထင်ရှားနေသည်။

“မောင် . . . လာ ကျုပ်သားရဲ့ သူငယ်ချင်းကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . အဘ၊ ကျွန်တော် ဖိုးကံရဲ့ သူငယ်ချင်းပါ . . . ”

“ဪ . . . အင်း . . . အင်း”

“အင်မတန် ရင်းနှီးပါတယ် . . . ”

“ဒါ . . . အဘကို ကျွန်တော်တို့ ကန်တော့တာပါ . . . ”

ကျော်ဇော် သူ့လွယ်အိတ်ထဲက နှစ်ရာတန် ငွေစက္ကူတစ်အုပ်ကို ထုတ်၍ အဖိုးကြီးကို ရိုရိုသေသေ လှမ်းပေးသည်။ အဖိုးကြီးလှမ်းမယူ၊ ကျော်ဇော် နှစ်ရာတန်ထုပ်ကို အဖိုး ကြီးရှေ့ ဖျာပေါ် ချထားလိုက်သည်။

“ဖိုးကံ မရှိတဲ့နောက် သူ့သူငယ်ချင်း တွေကစုပြီး ကန်တော့တာပါ။

ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်းတွေမှာ ဝတ္တရားရှိတယ်လို့ယူဆပြီး စုကန်တော့ တာပါ”
အဖိုးကြီးသည် ရီဝေသော မျက်လုံးများနှင့် ကျော်ဇော်ကြည့်ရသည်။ ဘာမှ
မပြော၊ မျက်လုံးများကို စွပ်ကျယ်အင်္ကျီလက်ဖျားနှင့် အသာအယာတို့နေသည်။
စုကိုင်လာသာ မျက်ရည်စများကို သိမ်းနေတာ ဖြစ်နိုင်သည် အဖိုးကြီး။ ငွေထုပ်ကို
ကြည့်၍ . . . သာဓုခေါ်သည်။ သာဓုသံနှစ်ကြိမ်ကြားရ၏။ နောက်ဆုံးသာဓုခေါ်သံ
သည် အဖိုးကြီး၏ အသည်းနှလုံးထဲမှာပင် ပျောက်ကွယ် သွားဟန်တူသည်။ ကျော်ဇော်
ဖြည်းညင်းစွာ ဦးသုံးကြိမ်ချ၍ ကန်တော့သည်။ ထို့နောက် ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ဖို့ . . .
အထွေထွေ စကားသုံးလေးခွန်းပြော၍ ပြန်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ နောက်ထပ်
လာခဲ့ဦးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ကိစ္စကြီးငယ်ရှိလျှင် ဆက်သွယ်ဖို့ လိပ်စာတစ်ခု ပေး၍
နှုတ်ဆက် ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျော်ဇော် လှေကားသုံးထပ်မှ ဆင်းခဲ့၏။ နောက်သို့လှည့်မ
ကြည့်။ ရီဝေစွာ သူ့ကိုကြည့်နေမည့် အဖိုးကြီးကို လှည့်မကြည့်ပေမယ့် သူမြင်နေသည်။
ခြေလှမ်းငါးလှမ်း လောက်အထိ သူ့နှာခေါင်းဝမှာ သစ်သားအိမ် ကလေးပေါ်က
‘တာပင်တိုင်’ ဆီဆေးနံ့ ရနေသည်။ ကျော်ဇော်ထဲမှာ မောနေသည်။

“ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုရှင်းမလဲ”

စားပွဲကို လက်နှင့်ပုတ်၍ အိုက်တင်အပြည့်နှင့် ပြောလိုက်သူမှာ ကုမာရ
ဖြစ်၏။ သူတို့ လူစုံနေကြသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းဖို့ တို့မှာ တာဝန် ရှိလာပြီ”

တိုးရှန်က ပြောလိုက်ပြန်၏။

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါ ငါတို့ ဝင်ရမယ့် ပြဿနာ၊ ကိုင်
တွယ်ရမယ့် ပြဿနာပဲ”

ဝိဒေက ဝင်ထောက်ခံပြန်တယ်။

“မင်းတို့ဟာမင်းတို့ ကိုင်တွယ်ပြီးတော့ပဲ ရှင်းရှင်း၊ မကိုင်တွယ်ဘဲနဲ့ရှင်းရှင်း၊
ငါဘာမှမသိဘူး။ ငါ့ပြဿနာဆိုတာ မင်းတို့ပြောလို့ သိရတာ။ ငါဘာမှမ သိဘဲနဲ့၊
ငါ့ကို ပြူးတူးပြုတ် တရားခံကြည့်မကြည့်နဲ့။ ဒါပဲ”

ကျော်ဇော် လက်ကို ဝှေ့ရမ်းပြီး ပြန်ပြောသည်။ ကျော်ဇော် ပြဿနာကို
လူစုံတက်စုံ ပေါ်လစ်ဗျူရီ ရှေ့မှောက်မှာ ရှင်းမယ်ဆိုပြီး သူတို့လူစု တစ်ယောက်
တစ်ပေါက် ဆူညံနေကြ၏။ ကျော်ဇော် ဘာမှမသိသေး။

“ဒီမယ် . . .”

သူ့ဂျင်းဂျက်ကက်အပေါ်အိတ်ထောင်ထဲမှ စာအိတ်အပြာရောင်က
လေးကို လက်ဖျားကလေးနှင့်ကိုင်၍ တိုးရှန်က ဆွဲထုတ်ပြလိုက်သည်။

“အဲဒါ ဘာလဲ . . . ဆွမ်းကျွေးဖိတ်တာလား”

“မေးမနေနဲ့၊ မင့်ဟာမင်း ဖတ်ကြည့်”

ကျော်ဇကယူ၍ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်နှာတစ်ချက်တည်သွား၏။ စာအိတ်ကို ဖွင့်သည်။ အထဲမှာ ကတ်ထူပြား အပြာရောင်လှလှကလေး။ ကျော်ဇ . . . ဟင် . . . ဟုအသံထွက်သွား၏။ ကတ်ပြားပေါ်မှာ လက်ရေးပိုင်းပိုင်း သေးသေး လှလှကလေး စာတစ်ကြောင်း။

မနက်ဖြန် မနက်ကိုးနာရီ အိုးလ်ထရက်ဖို့မှာ ဆုံမယ်

လက်မှတ်ထိုးမထား။ နာမည်တပ်မထား။

“ဟင် . . . ဒါဘယ်တုန်းက . . . ဘယ်သူကပေးတာလဲ၊ ဘယ်တုန်းက . . . ”

“အမ်မာ . . . ဖြစ်နေလိုက်တဲ့ ပုံစံက . . . ”

“ဘယ်သူလာပေးသွားတာလဲ၊ မင်းတို့နဲ့ဘယ်မှာ တွေ့တာလဲ . . . ”

ကုမာရက ဖြန်းကနဲ စားပွဲကို လက်ဝါးနှင့်ပုတ်ပြန်သည်။

“အဲဒါတွေ ငါ မကြိုက်တာ။ ကျော်ဇ မင်းဟာလေ၊ စာအုပ်အထူကြီးတွေ ဖတ်ပြီး တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်တယ်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို လွန်မြောက်နေပြီ ဘာညာနဲ့ အမြဲပြောတယ်။ အခုကြည့် ကောင်မလေးဆီက စာရတာနဲ့ မျောက်အဂ္ဂာ သမန်းရှသလို . . . ဟန်မဆောင်နိုင်ဘူး။ အဲဒါလားကွ၊ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို လွန်မြောက်တာ။ မင်းနဲ့တိုးရှန်နဲ့ အတူတူ . . . တဖြစ်တည်းပဲ”

“ဟ ဟ၊ ငါ့ ဘာလို့ ဆွဲဆွဲရတာလဲ”

“ချစ်သူငယ်ချင်းရယ်၊ ဒါကတော့ . . . ”

“ဒါကတော့ လုပ်မနေနဲ့၊ မင်းမှာ ရှင်းလင်းထုချေစရာတွေ ရှိနေပြီ”

“ဟာ . . . ဘာလဲကွ၊ ငါ့ခိုကလေးက ငါနဲ့တွေ့နေကျနေရာမှာ ဆုံမယ်လို့ ချိန်းတာ။ အဲဒါဘာဖြစ်လဲ . . . ဘာမှ ရှင်းလင်းထုချေစရာမရှိဘူး။ လုပ်မနေနဲ့”

“မင့်ခိုကလေးက ချိန်းတာဆိုရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့။ ရှင်းစရာ မလိုဘူး။ အခုဟာက မင့်ခိုကလေး မဟုတ်ဘူး”

“သူ မဟုတ်လို့ ဘယ်သူလဲ။ သူ့အမေကြီးလား။ ငါနဲ့လည်း မသိပါဘူး။ မင်းတို့နဲ့ ဘယ်မှာတွေ့တာလဲ”

“အေး ပြောမယ် . . . ပြောမယ်၊ ပြောဦးမယ်”

ကျော်ဇက ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်နေ၏။ တိုးရှန်က ကုလားထိုင်ကို ရှေ့တိုး နေရာ ပြင်ထိုင်ပြီးပြောသည်။

“မနက်က ခုနစ်နာရီလောက် ငါတို့အဆောင်ကို ကားတစ်စင်းလာတယ်။ ကားက အကောင်းစား အပျံစား၊ ကိုးခကွေး။ အဲဒီကားကို မိန်းကလေး တစ်ယောက် မောင်းလာတယ်။ ကားပေါ်မှာ မိန်းကလေး သုံးလေးယောက်လောက်ပါမယ်”

“ပေရုညတယ် တိုးရှန်ရာ၊ ခိုကလေး ငါတို့အဆောင် လာသွားတယ် ဟုတ်လား”

“အဲဒါ ငါမသိဘူး၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဆင်းလာတယ်။ ကျော်ဇေ တို့အဆောင်လားတဲ့”

“အဲဒါခိုကလေးလား။ ငါ့အဆောင်ကို သူသိနေတယ် ဟုတ်လား”

“ငါက ဟုတ်တယ်လို့ပြောတော့၊ ကိုကျော်ဇေကို တွေ့ချင်လို့ပါတဲ့၊ ငါက သူ ညပြန်မအိပ်ဘူးလို့ပြောတယ်။ သူ ဘယ်မှာအိပ်တာလဲတဲ့”

“လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ အိပ်တယ်လို့ ပြောလိုက်ရောလား”

“မျိုးကို့ . . . ဝင်မရှုပ်နဲ့။ တိုးရှန် ဆက်ပြော”

“ငါက ဂျာနယ်တိုက်မှာ အိပ်တယ်လို့။ ဖေါင်ပိတ်ရက်ဆိုရင် ဒီလိုပဲ အိပ်ရတယ်။ ဂျာနယ်တိုက်ရဲ့ သဘာဝက . . . ”

“ရှုပ်လိုက်တာကွာ၊ မင်းကိုဂျာနယ်လစ်ဇင် သင်တန်းပေးခိုင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီတော့ သူနဲ့ ဒီနေ့တွေ့နိုင်မှာလားတဲ့၊ ငါက တွေ့ပါတယ်လို့ ပြော တော့ ကားထဲပြန်ဝင်ပြီး တိုးတိုးတိုးတိုး တိုင်ပင်ကြတယ်။ ပြီးတော့စာရေးပြီး ဒါလေး ပေးပေးပါလို့ ပြောတယ်။ ငါ့ကိုလည်း ကျေးဇူးဆပ်ပါမယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ပြန် သွားရော၊ ပြီးပြီ”

“နေပါဦး . . . မင်းက ဘယ်သူဘယ်ဝါမမေးလိုက်ဘူးလား။ အဲဒီ စာ အိတ်ပေးတာ ခိုကလေးလား”

“အသား ခပ်လတ်လတ်၊ ဆံပင်တိုတို၊ အရပ်အတော်မြင့်တယ်၊ ကိုယ် လုံးကိုယ်ဟန် တောင့်တောင့်တင်းတင်းရှိတယ်။ ဂျင်းဘောင်းဘီ အကောင်းစား ဝတ်ထားတယ်။ အပေါ်က စပွဲရွှပ်နဲ့ ဝေ့စကုတ်ခပ်ပါးပါး ဝတ်ထားတယ်။ ဖိနပ် က . . . ”

“တော်တော့ကွာ၊ များပြီ”

ကျော်ဇေ ကတ်ပြားကလေး အသေအချာ ကြည့်နေ၏။

“ကားထဲမှာ ခိုကလေး ပါလာမယ် ထင်တယ်၊ ငါ့အဆောင်ကို ဘယ်လို သိသလဲ၊ အဲဒါ”

“ခိုကလေးပါသလား၊ ချိုးကလေး ပါသလား မသိဘူး။ မင့်ဝင်ကျင်းကို ဘယ်လိုသိလဲ ဆိုတာလည်း ငါမသိဘူး။ စာအိတ်ပေးတဲ့ ကောင်မလေးက တော့ အရပ်မြင့်မြင့်ပဲ”

“အရပ်က ဘယ်လောက်မြင့်မြင့်လဲ”

၅၂ □ ဇော်ဇော်အောင်

“နောက်တစ်ခါလာတော့မှ ငါတိုင်းထားလိုက်မယ်”
“အေးကွာ၊ ကျေးဇူးပါပဲ။ ငါ တောင်ငူကန်တင်းဘက် လိုက်သွားဦး မယ်”
“ဟား. . . နေဦး၊ နေဦး။ ပြဿနာ ရှင်းရဦးမယ်”

အားလုံးက ဝူးဝူးဝါးဝါး လုပ်ကြသည်။
“ဘာလဲ. . . ဟ”

“မင်းနဲ့ ကြည်နူးနေတာ ခိုကလေးနော်. . . ဟုတ်တယ်နော်”
“ဘာကြောင်တာလဲ”

“ခိုကလေးနဲ့ကြည်နူးနေတယ်ဆိုပြီး. . . ဒီနေ့လာသွားတာတစ်ယောက်၊
အဲဒါဘယ်သူလဲ။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ ငါမကြိုက်ဘူးနော်”
ကုမာရက လက်ညှိုးတရမ်းရမ်းနှင့် ဟောက်နေသည်။

“အရပ်မြင့်မြင့်ဆိုတော့ တင်မိုးဝေပဲ ဖြစ်မယ်။ ဟုတ်ပါတယ် တင်မိုးဝေပါပဲ။
အဲဒါ ခိုကလေးနဲ့ တစ်အုပ်ထဲကွ”

“ခိုကလေးကိုယ်တိုင် ကားပေါ်က ဘာလို့ မဆင်းတာလဲ”
“ရှက်လို့နေမှာပေါ့ကွ”

“ငါ. . . ငါ. . . ငါ. . . ”
ရဲဝိုင်းက တစ်စခန်း ထလာ၏။

“အို. . . အို. . . အို. . . ထ. . . ထရက်. . . ထရက်ဖို့ကဘယ်
မှာလဲ. . . ”
“သိနေတယ်၊ သိနေတယ်။ ဒါမျိုးမှာ မင်းဝင်ပြီး ထစ်တော့မယ်ဆိုတာ
သိနေတယ်”

“မန်. . . မန်. . . မန်ချက်စ. . . စတာ. . . ယူနိုင်”
“တော်ပါပြီ. . . ကိုမောင်မောင်ထစ်ရာ. . . အိုးလ်ထရက်ဖို့ ဆိုတာ
မန်ယူရဲ့ကစားကွင်း၊ ကမ္ဘာ ကျော်တယ်။ အဲဒီကိုသွားပြီး ကျော်ဇနဲ့
သူ့ကောင်မလေးက ဘောလုံးကန်ကြမှာ”

ဘောလုံးအကြောင်း ဘာမှမသိဘဲ၊ ပထမဆယ့်တစ်ယောက် ဘောလုံး
ဂျာနယ်အယ်ဒီတာလုပ်သူဟု ဝိုင်းပြီး သိပ်တာ အမြဲခံရသော ဝိဒေက ပြောသည်။
ကျော်ဇက. . .

“ကိစ္စတစ်ခုခုရှိလို့ ဖြစ်မယ်။ ငါတောင်ငူဘက် သွားလိုက်ဦးမယ်”
“နေဦး. . . နားထား. . . ”

အားလုံး ဝိုင်းအော်ကြ၏။
“နည်းနည်းပါးပါးတော့ အထာကိုင်ဦးမှပေါ့။ မနက်ဖြန် လာခဲ့ပါ ခေါ်တာ၊

အခုသွားလို့ ဟုတ်မလားကွ။ မင်းဟာလေ. . .”

“အေးပါကွာ။ ငါ စဉ်းစားနေတာကငါ့အဆောင် ကိုလည်း ပြောပြမထားဘူး။ သူတို့ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ. . .”

“မိန်းကလေးတွေဟာ သိပ်စပ်စုတယ်. . . တဲ့”

“မင့် ဘယ်သူပြောလဲ”

တိုးရှန်၏ မှတ်ချက်ကို ကုမာရက ဝင်ထောက်၏။

“ဖူးကိုး. . . က ပြောတာ”

“ဖူးကိုးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

ကုမာရက ထပ်မေးသည်ကို ကျော်ဇက ဝင်ပြောပြန်၏။

“ဖူးကိုးဆိုတာ လှည်းတန်းဈေးထိပ်က ဝက်သား တုတ်ထိုးရောင်းတဲ့ တရုပ်ကြီး၊ ဆရာမောင်ကြည်သစ်ရဲ့ ဘော်ဒါ”

“ရှူးသလို ဖူးသလို ဝင်ရောမနေနဲ့၊ အခု တို့စားထားတာတွေ မင်းရှင်း”

“ဟာ. . . ဘာဆိုလဲ၊ ဟိုကောင် ဝိဒေ မနေ့က ဆီမီး မှာရလိုက်တယ်။ သူရှင်းလိမ့်မယ်”

“ဝိဒေက သပ်သပ်လာမယ်။ ဒီဝိုင်းက မင့်တာဝန်”

“အေးပါ၊ အေးပါ”

လူစုခွဲကြ၏။ တိုးရှန်က စာကြည့်တိုက် သွားသည်။ ကျန်တဲ့သူတွေက မြို့ထဲဂျာနယ်တိုက်၊ မဂ္ဂဇင်းတိုက် အသီးသီးသို့ သွားကြသည်။ ကျော်ဇက တစ်ယောက်နှင့် တွေ့ရဦးမည်ဆို၍ နေရစ်ခဲ့သည်။ သူ စဉ်းစားလက်စက မသတ်သေး။ သူ့အဆောင်ကို ခိုကလေးတို့ သိသွားတာ၊ ဘာရယ်မဟုတ်ပေမယ့် သိပ်မကြိုက်။ ရေခန်းကြမ်း ဓါတ်ဘူးကို မ၍ တစ်ခွက်ငဲ့ထည့်သည်။ ရေခန်းကြမ်းတစ်ငဲ့ သောက်သည်။ သူ စောင့်နေသူ လာနေပြီ။ အရေးကြီးသော ကိစ္စတွေ သူတို့တိုင်ပင်ကြသည်။

*

“နံပါတ်တစ်အချက် ငါမကြိုက်တာက. . .”

“နေဦးလေ၊ နေဦးလေ။ ထိုင်တောင်မထိုင်ရသေးဘူး။ ဆီးသိပ်တော့တာပဲလား။ ထိုင်ပါရစေဦး။ လက်ဖက်ရည်ကလေးတစ်ခွက် သောက်ပါရစေဦး”

ခိုကလေးသိပ်လှသည်။ သို့မဟုတ် သိပ်လှသည်ဟု ကျော်ဇထင်သည်။ ပိတ်စအနက်ရောင် အသားကြမ်းကြမ်း အင်္ကျီပွပွကြီး ဝတ်ထားသည်။ အညှာ ပင်နီဖျင်သားနှင့်တူသော အနက်ရောင်ဖျင်စ။ အင်္ကျီပွပွကြီးမှာ သူ့ကိုယ်လုံးသွယ်

သွယ်သေးသေးလေးနှင့် မမျှ။ လည်ဟိုက်နေရာတွင် ရင်ညွန့် ဖြူဖြူဝင်းဝင်း ကလေးပေါ်မှာ ရွှေကြိုးသေးသေး မျှင်မျှင်လေး။ လက်သည်းခွံလောက် ကျောက်စိမ်း ပြားလေးပေါ်မှာ ရွှေလက်ဝါးကပ်တိုင်ကလေး။ လုံချည်က အဆင်မိုန်မိုန် ကလေးပါသော အဝါနု။ လွယ်ကြိုးရှည်နှင့် ပခုံးသိုင်းအိတ်ကလည်း အင်္ကျီနှင့်အတူ တစ်စတည်း။ စားပွဲပေါ်တွင်တင်ထားသော ပခုံးသိုင်းအိတ် (စလင်းဘက်) အနက်ပေါ်မှာ နှင်းဆီနီနီရဲရဲတစ်ပွင့်။ ကျော်ဇာ သက်ပြင်းရှိုက်၍ ဟူးခနဲ မှုတ်ထုတ် လိုက်၏။

“ပြောလို့ရပြီလား. . .”

“မရသေးဘူး၊ ငါ လက်ဖက်ရည်မှ မသောက်ရသေးဘဲ။ အလိုက်တသိ မှာတော့မထားဘူး”

သူ့မျက်လုံးကလေးတွေဟာ အတော် စူးစူးရှရှရှိတာပဲဟု တွေးနေမိ၏။ ကျော်ဇာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သိပ်အလိုမကျတဲ့ အထာပေါ့လေ။ ကျော်ဇာက ကောင်တာဘက် လက်လှမ်းပြလိုက်သည်။

“ပြောတော့ ရပြီ”

“နံပါတ်တစ် ငါ မကြိုက်တာက ကိုယ့်အိမ်မှာ ကိုယ်မအိပ်ဘဲ တွေ့ရာ ပုံကျ ကြုံတဲ့နေရာ ဝင်အိပ်တာမျိုး။ သိပ်ပေါ့ပျက်လွန်းတယ်”

“ညီလေး. . . ပေါ့ကျတစ်ခွက် အရင်ပေး”

“အလုပ်အကြောင်းပြလို့ ရတာတော့ ရတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် တခြား အလုပ်လုပ်တဲ့ လူတွေလည်း ရှိတာပဲ။ အလုပ်ပြီးရင် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်ပေါ့”

“အော်. . . ဟေ့။ ပဲနံတစ်ပွဲ ပေးကွာ။ ပူတယ်နော်”

“ပြောတာတော့ နားမထောင်ဘူး။ သူ့စားဖို့ပဲ သူ စိတ်ဝင်စားတယ်။ မနေ့က ဘယ်သွားလေနေလို့ ထမင်းမစားခဲ့ရတာလဲ မသိဘူး”

“မမလေး”

ကျော်ဇာက ရယ်ပြသည်။ အခုအထိ ခိုကလေးမျက်နှာကြောက တင်း ထားတုန်း။

“ဒီလိုရှိတယ်လေ။ ကျွန်တော်တို့က ဘဝသမားတွေ။ အမြဲလှုပ်ရှား ရုန်းကန် နေရတယ်။ တကယ်ပဲ မနေ့ညက ညစာ လွတ်သွားတယ်။ အခုအထိလည်း တစ်နေ့မှ မအိပ်ရသေးဘူး။ မမလေး အမှာရှိလို့ ကျွန်တော်လာရတာ။ မမှီရင် စိတ်ဆိုးနေ မှာဦးလို့ တက္ကစီနဲ့ လာရတာ။ ပြီးတော့ တက္ကစီခ ပြန်ပေးနော်”

“တစ်နေ့မှမအိပ်ရသေးတာ ဘာလုပ်နေလို့လဲ၊ ဘယ်သွားနေလို့လဲ. . .”

အသံက မာဆတ်ဆတ်ပါပဲလား။ ဟန်ဆောင်မာတာလား။ ဝတ္ထုတွေ

ဗီဒီယိုတွေထဲကလည်း ဒီလိုပဲလား။ တင်းနေတဲ့ မျက်နှာကြောကလေးက လှလိုက်တာ။ ဖြူဖြူသွယ်သွယ် တင်းတင်းကလေး။

“မနေ့ညက ဂျာနယ်ဖောင်ပိတ်တယ်။ ကိစ္စဝိစ္စအားလုံးပြီးတော့ မနက်သုံးနာရီ ထိုးနေပြီ။ ဂျာနယ်တိုက်နဲ့ကပ်လျက် ဆိုင်ကလည်း အလျှင်လို တောပြန်ပြီး ဆိုင်ပိတ်ထားတယ်။ မဟုတ်ရင် အဲဒီမှာ ထမင်းကြော်ရတယ်။ အခု ဘာမှ မစားခဲ့ဘူး။ နင် ပြုံးပြုံးကလေးနေစမ်းပါ။ ပဲနံ့ပြားနဲ့ နင့်မျက်နှာလေး ကြည့်စားချင်လို့”

“ဂျာနယ်တစ်စောင် ဖောင်ဘယ်နှစ်ည ဆက်ပိတ်နေသလဲ၊ ပြော။ ဟိုနေ့ကလည်း ဂျာနယ်ဖောင်ပိတ်လို့ အိမ်ပြန်မအိပ်ဘူး။ လိမ်ချင်ညာချင်ရင်လည်း နည်းနည်းတော့သင်တန်းလေး ဘာလေး တက်ထားမှပေါ့ ကိုကျော်ဇေရယ်”

“အဲဒါ ခက်တာပဲ။ ငါပြောတယ်။ ငါတို့ကဘဝသမားပါ။ ဟိုနေ့က ဖောင်ပိတ်တာ သတင်းဂျာနယ်။ မနေ့ညက ဖောင်ပိတ်တာ ဘောလုံးဂျာနယ်။ အခုညလည်း တိုက်တစ်တိုက် သွားရဦးမယ်။ ဂျာနယ် သုံးလေးတိုက်လောက် ဝင်လုပ်မှ နေဖို့ ထိုင်ဖို့ စားဖို့သောက်ဖို့ရတာ မမလေး။ ကိုယ့်အတွက် မန်ဂျရား ကိုပေးတယ်။ အိမ်က အမေအဖေတွေလည်း ထောက်ပံ့ရသေးတယ်။ မမလေးတို့ ဒါတွေ မသိပါဘူး”

“အမေ အဖေတွေ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ရွာကို လစဉ် ငွေလှမ်းပို့ရတယ်။ ရွာမှာ တို့အောက်ညီမကို၊ မောင်နှမလေးယောက် ကျောင်းစရိတ်က ရှိသေးတယ်။ အဖေက သိပ်အလုပ် မလုပ်နိုင်ဘူး။ အသက်ကြီးပြီလေ”

“ကျော်ဇေ . . . ”

နံ့ပြားအဖွဲ့ကလေး တစ်ဖွဲ့ဖွဲ့ နံ့ပြားအပွဲပေါ်မှာ စားတော်ပဲပြတ်ဆီ ဆမ်းကို ဇွန်းနှင့်ကော်၍ တင်နေတုန်း လက်တုန့်သွားသည်။

“သူ့အကြောင်းတို့ ဒီထက်ပိုသိဖို့ လိုအပ်လာပြီ”

“ဟင် . . . ဟင် . . . ၊ ဘာလဲ ဘာလဲ”

“ညီအစ်ကိုမောင်နှမ လေးယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ မပြောဖူးဘူး။ အဖေ အမေတွေအကြောင်းလည်း နည်းနည်းပါးပါးပဲ ပြောဖူးတာ”

“နင်သိချင်တယ်ဆိုရင် အစအဆုံး အကုန်လုံးကို ပြောပြမယ်။ ဟုတ်လား”

“သိချင်တာမဟုတ်ဘူး။ သိဖို့ လိုအပ်တာ”

“အေးပါ . . . အေးပါ။ နေပါဦး၊ ဘာလို့သိဖို့ လိုအပ်တာလဲ”

“ဟင်း . . . ”

၅၆ □ ဇော်ဇော်အောင်

ခိုကလေး ပြုံးလာသည်။ သွားထပ်ကလေးတွေ မညီမညာနှင့် သူပြုံးတာ အလွန်လှသည်။ ပုလဲသွယ်နှင့် တင်စားပြီးထားသော စိစိရီရီညီညာလှပသည့် သွားမျိုးမဟုတ်။ မညီမညာ ဟာမိုနီ အောက်နေသော သွားတန်းကလေးသည် အလွန်လှသည်။ ဘယ်ဘက်အစွန်မှာ သွားစွယ်ချွန်ချွန်ကလေး။

“ပြောလေ၊ ဘာလို့ သိဖို့လိုအပ်တာလဲ”

“သိဘူး၊ ပြောဘူး”

“ငါသိပါတယ်၊ ပြောရမလား”

“မပြောနဲ့၊ ဒီမယ် စောစောကပြောတဲ့ မန်ဂျရား ဆိုတာ ဘာလဲ”

“ထမင်း”

“ထမင်းဆိုတော့ နှင် ထမင်းမစားရသေးရင် သွားစားမယ်လေ အဲဒီနံ့ပြား တွေ မစားနဲ့တော့”

“စောစောက ပြောပါလား၊ အခုမှ ပြောတာ နံ့ပြားက ကုန်ပြီ”

“စောစောက နှင့်ကို စိတ်ဆိုးနေရတာကိုး၊ ကဲပါ သွားစားမယ်”

“ဘယ်သွားစားမှာလဲ၊ ဟိုဘက်ဆိုင်က မှာလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ”

“တစ်နေရာရာ ဆိုင်ကောင်းကောင်း သွားစားမယ်”

“ဘယ်ကိုလဲ၊ ဘယ်သွားစားမှာလဲ”

“ရှစ်မိုင်၊ ဟိုင်နန်”

“ငါ. . .”

ကျော်ဇက တစ်ခုခု ပြောမလိုလုပ်ပြီးမှ မပြောတော့ဘဲ နှုတ်ခမ်းမှာ ပေကျံနေသည့် ဆီများကို စက္ကူစဖြင့် သုတ်နေသည်။ ကျသင့်ငွေ ရှင်း၍သူတို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ မြင့်မားသွယ်လှသော အရပ်အမောင်းသည် ကျော်ဇထက် နိမ့်လှရင်လည်း တစ်လက်မလောက်ပဲ ရှိမည်။ ကျော်ဇနှင့် ပခုံးချင်းယှဉ်၍ လျှောက်လာသည်။ သူ့ဆီက ရေမွှေးနံ့သင်းသင်းရသည်။ စိတ်လှုပ်ရှား တက်ကြွအောင် မြှူသောရနံ့မျိုးမဟုတ်။ စိတ်ကို ငြိမ်သက်ကြည်လင်သွားအောင် ပြုလုပ်သော ရေမွှေးနံ့ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတုန်းက ရေမွှေးနာမည် ခိုကလေးကို မေးကြည့်ဖူးသည်။ ရေမွှေး နာမည် ပေါ့ပီ POPPY တဲ့။ ကျော်ဇသည် ခိုကလေး ဘေးမှ ယစ်မူးရီဝေစွာ လိုက်လာ၏။

“ဘာကားစီးမှာလဲ။ ရှစ်မိုင်ဆိုတော့”

“ဟိုကား”

ခိုကလေးက လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ကျော်ဇ မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။ ကားလှလှ အနီရောင် နိမ့်နိမ့်ကလေး။ တံခါးနှစ်ပေါက်။ BMW ဆိုသော တံ

ဆိပ်အဝိုင်း ကလေးက ထင်ရှားပေါ်လွင်နေသည်။ BMW ကားဆိုတာတကယ့် ကလတ်(စ) CLASS။ ဈေးသိပ်ကြီးသည်။ တံခါးနှစ်ပေါက်ကတံခါး လေးပေါက် ထက် ပိုဈေးကြီးသည်ကို သိထား၏။

“ငါက ဘတ်စကားနံပါတ် (၅၁) နဲ့ (၅၃) ဘယ်ဟာစီးမလဲ မေးတာ”

“အင်းလေ။ ငါလည်း ဒီကားစီးမယ်လို့ ပြောတာပဲဟာ”

ခိုကလေးက သူ့စလင်းဘက်အိတ်ကြီးထဲ နှိုက်၍ ကားသော့လေး မြောက်ပြ လိုက်သည်။ သော့တွဲမှ ရီမုတ်ခလုတ် နှိပ်လိုက်သည်။ တို့ခနဲ မြည်သွား၏။ ကျော်ဇ ရပ်ကြည့်နေသည်။

“လာလေ ဘာရပ်နေတာလဲ”

ကျော်ဇက လက်ချောင်းဖျားကလေးနှင့် ကိုင်၍ လှုပ်ရမ်းပြနေသော သော့တွဲ ကလေးကို ယူလိုက်၏။

“ငါ မောင်းခဲ့မယ်”

“ဟင်. . . ဘာလို့လဲ၊ ငါ မောင်းခဲ့ပါ့မယ်”

“နင်မောင်းတာ စိတ်ပူလို့”

“နင်. . . နင် မောင်း. . . ”

“ငါ မောင်းတတ်ပါတယ်။ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ကား မမောင်းဘူးပေမယ့် သိတယ်မဟုတ်လား၊ ငါ့အဖေမောင်းတဲ့ ကုန်ကားကြီးတွေတောင် သူမအား ရင် ငါမောင်းပေးနေရတာ”

ခိုကလေးက မျက်လုံးတွေ ဝိုင်းလို့ အံ့ဩနေသလား။ တစ်ခုခု ပြော ချင်နေသလား။ ကျော်ဇ ပြောထားဖူးသည်။ သူ့အဖေက မန္တလေးနှင့် လားရှိုး၊ သိန္နီ၊ သီပေါ. . . တစ်ကြောမှာ ဟိုတုန်းက ကုန်တင်ကားကြီးတွေမောင်းတဲ့ ဒရိုင်ဘာတဲ့။ သူတို့က ကျောက်မဲဇာတိ။ အဖေ အသက်ကြီး လာလို့ အခုတော့ ကားမမောင်းတော့ဘူး။ လားရှိုးက ပွဲရုံမှာပဲနေရသည်။ သူတို့သူဌေးကကြည့်ရှု ထောက်ပံ့ထားသတဲ့။ အမေနဲ့ မိသားစုကတော့ ကျောက်မဲနားက အမေဇာတိ မန်အောက်ဆိုတဲ့ ရွာကလေးမှာပဲ အနေများသည်။

“ထိုင်ရတာ အရသာရှိလိုက်တာဟာ ဒီလိုကားမျိုး ငါတစ်ခါမှမစီးဖူးဘူး။ ဒါ ပထမဆုံးပဲ”

ကျော်ဇက သော့ပေါက်မှာ သော့တပ်လိုက်သည်။ သူ့ဘေးက ခိုကလေး မျက်လုံးကလေးများ ပြူးသောအဆင့်အထိ ရောက်နေသည်။ ကားကလေးက အော်တိုဂီယာ။ ကျော်ဇသည် ဂီယာတံတိုကလေးကို D သို့ ရွှေ့လိုက်၏။ သော့လှည့် နှိုးသည်။ စက်သံညက်ညက်ကလေး ထွက်လာ၏။ ကျော်ဇမောင်း

၅၈ □ ဇော်ဇော်အောင်

ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျော်ဇော် ကားမောင်းပုံမှာ ကြည့်ရုံနှင့် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ရှိကြောင်းသိသာသည်။ ကားကျော်တက်ပုံ၊ အရှိန်လျှော့၍မောင်းပုံ၊ မီးပွိုင့်မှာ ရပ်ပုံ၊ ပြန်ထွက်ပုံ၊ ခိုကလေးမျက်တောင်မခတ်ဘဲ ကြည့်နေသည်။ အံ့ဩနေသော အဆင့်ကို လွန်သွားပြီ။ တစ်ခုခုပြောချင်နေပုံရ၏။ ဘရိတ်နှင့် လီဗာကို ဖြတ်ခနဲ ဖြတ်ခနဲ ပြောင်းပြီး နင်းသွားပုံကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေ၏။ ရှစ်မိုင်လမ်းဆုံ မီးပွိုင့် ကိုဖြတ်ပြီးလာခဲ့သည်။ ဘတ်စကားတွေအလွန်မှာ ဘယ်ကြောကိုယူ၍ ချိုးကွေ့လိုက်သည်။ လမ်းဘေးသစ်ရိပ်မှာ ကားရပ်၊ ကားအပ်ပြီး အတွင်းသို့ ဝင် လာခဲ့ကြ၏။ ခိုကလေး စကားတစ်ခွန်းမှ မပြော။

*

သူတို့ စားပြီးကြပြီ။ နှစ်ယောက်စာထက်ပိုသွားလို့ ဟင်းတွေကျန်နေ၏။ ခိုကလေးက အချိုရည်တစ်ဘူး မှာသောက်သည်။ ကျော်ဇော်က ရေခဲခဲကြမ်းပဲ သောက်၏။

“ဟိုနေ့က တို့အဆောင်ကိုလာတုန်းက နင်ပါတယ်နော်”

“ပါတယ်”

“အဲဒီတုန်းကလည်း BMW ကားကြီးတဲ့၊ နင်တို့ အိမ်မှာ BMW ဘယ်နှစ်စင်း ရှိလို့လဲ”

“ဟိုကားက ဖေဖေတို့စီးတာ၊ ဒါကငါ့အတွက် ဝယ်ပေးထားတယ်။ ငါက အဆောင်မှာနေတော့ အိမ်မှာပဲထားတယ်။ တစ်ခါတစ်လေမှ စီးတာ”

“နောက်ထပ် ဘယ်နှစ်စင်း ရှိသေးသလဲ”

“နှစ်စင်း၊ အဲဒါတွေ အရေးမကြီးပါဘူး။ ငါပြောမယ်”

“နေဦး၊ မပြောနဲ့ဦး။ အိမ်မှာ BMW နှစ်စင်းနဲ့နောက်ထပ် နှစ်စင်း၊ အားလုံး လေးစင်းရှိတော့ ငါ ကြောက်လာပြီ”

“ဘာကြောက်တာလဲ”

“နင်တို့ သိပ်ချမ်းသာတယ်။ ငါက ဆင်းရဲသား”

“ဟာ. . . ဝတ္ထုထဲကဟာတွေ လာပြောနေပြန်ပြီ”

“ဝတ္ထုမဟုတ်ဘူးလေ၊ တကယ့်ဘဝအမှန်တွေ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ. . . ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ သူဌေးသမီးနဲ့ ကုန်ကားမောင်းတဲ့ ဒရိုင်ဘာကြီးသား ညားတော့ သူဌေးသမီးက တစ်ဖက်သတ် နိုင်စားမှာ. . . ”

“နင့်ကို ငါ အနိုင်မယူဘူး. . . သိလား”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ပစ္စည်းဂုဏ်၊ ဓနဂုဏ်”

“ဟာ. . . သွားစမ်း၊ ပေါရာဏတွေ”

ကျော်ဇ ရယ်နေသည်။

“အေးပါဟာ၊ ငါက ယောက်ျားလေးဆိုတော့ အစစအရာရာ စိတ်ပူရ တာပေါ့”

“တော်စမ်း”

“ကဲ နေပါဦး၊ ငါ့ကိုချိန်းပြီး ထမင်းအကောင်းစား ကျွေးရုံ သက်သက်ပဲ လား”

“မဟုတ်ဘူး။ နင့်ကို တစ်ယောက်က တွေ့ချင်လို့တဲ့၊ အဲဒါ မတွေ့ခင် တိုင်ပင်ရအောင် ခေါ်တာ”

“ဘယ်သူက တွေ့ချင်တာလဲ။ ကုလသမဂ္ဂ အတွင်းရေးမှူးချုပ်လား”

“ငါတို့အစ်မက”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဪ. . . နင်က ငါနဲ့ပတ်သက်နေတော့ သူလည်းနည်းနည်းပါးပါး စကားလေးဘာလေး ပြောကြည့်ချင်မှာပေါ့”

“နေပါဦး. . . နင်နဲ့ ငါနဲ့က ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ”

“သွား. . . တော်ပြီ”

“ဟာ. . . ဟုတ်တယ်လေ။ ဘာမှလည်းမပတ်သက်ဘဲနဲ့”

“နင်ပဲ ငါ့ကိုချစ်တယ်ဆို”

“အေးလေ. . . ချစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် နင်ကငါ့ကို ချစ်တယ်လို့လည်း မပြောဘူး။ မချစ်ဘူးလို့လည်း မပြောဘူး။ ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး။ ကဲ. . . နင့် အစ်မနဲ့ တွေ့ပါပြီတဲ့ ငါက ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ၊ ဘာပြောရမှာလဲ”

“ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြပြီလို့ ပြောလိုက်ပေါ့”

“ဟင်. . . နင်ကမှ ငါ့ကိုချစ်တယ်လို့ မပြောသေးဘဲနဲ့”

“လိုသေးလို့လား ကိုကျော်ဇရယ်”

“လိုတာပေါ့။ အခုဆို ငါတို့သိလာကြတာကြာပြီ။ ငါချစ်တယ်လို့ ပြော တာလည်းကြာပြီ။ အခုထိ နင် ဘာတစ်ခွန်း ပြောသေးလို့လဲ”

“ဘာသာစကားနဲ့ အတည်ပြုတယ်ဆိုတာအပေါ်ယံပါ။ အရေးကြီးတာ ရင်ထဲက”

“နင့်ရင်ထဲ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ ငါ ဘယ်လိုသိမှာလဲ။ ဘာသာစကားက

၆၀ □ ဇော်ဇော်အောင်

လိုတာပေါ့”

“ကောင်းပြီ. . . ဒါဖြင့်”

“ချစ်တယ်လို့ ပြောတော့မယ်ပေါ့. . . ခဏနေဦး”

ကျော်ဇော သူ့ဆံပင်တွေကို လက်နှင့်သပ်၏။ ကုလားထိုင်ကို ရွှေ့၍ နေရာပြင်ထိုင်၏။ စပို့ရှပ်အင်္ကျီ ကော်လာတွေကို လက်နှင့်ပြင်၏။ အင်္ကျီစကို ဆွဲဆန့်၏။

“ဘာကြောင်တာလဲ”

“ချစ်တယ်လို့ပြောတာ၊ ငါ့အတွက် အခမ်းအနားတစ်ခုပဲ. . . ကဲ ပြော. . .”

ခိုကလေးသည် ကျော်ဇော့ကို ကြည့်၍ရယ်၏။ မျက်လုံးတွေ ရွန်းရွန်း လက်လက် တောက်ပနေသည် ထင်ရ၏။ ခိုကလေးသည် ကျော်ဇော့ကိုကြည့်၍ ရယ်၏။ မျက်လုံးတွေ ရွန်းရွန်းလက်လက်တောက်ပ နေသည် ထင်ရ၏။

“I Love You Madly ”

“ဟား. . . Madly ”

“အင်း. . . ”

“တကယ်”

“အင်း”

“အရူးအမူး. . . ဟား၊ ကောင်းလိုက်တာ၊ ပျော်လိုက်တာ”

ခိုကလေးပြုံး၍ ကျော်ဇော့ကို ကြည့်နေ၏။ ကျော်ဇော လက်နှစ်ဖက်ယှက်၍ ခေါင်းမော့၍ မျက်စိမှိတ်ထား၏။

“ပျော်လိုက်တာ. . . ပျော်လိုက်တာ”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘေးကလူတွေ ကြည့်နေတယ်”

“ကြည့်ကြည့်၊ ဟား Madly ပျော်လိုက်တာ”

“တော်ပြီ. . . ကိုကျော်ဇော”

“အေး. . . ဟုတ်ပြီ၊ ငါ့ကို ခေါ်ဖို့ တစ်ခုခု သတ်မှတ်ရမယ်။ အရင်တုန်း ကလိုနင်နဲ့ ငါနဲ့ပြောလို့ မရဘူး။

“နင်ကလည်း ဒါပဲပြောနေ။ အဲဒါကအပေါ်ယံ တွေပါဟာ”

“အပေါ်ယံချင်လည်းယံ၊ အခေါ်အပြောက အရေးကြီးတယ်”

“အေးပါ၊ ငါကတိပေးတယ်။ လိုအပ်တဲ့အချိန်မှာ လိုအပ်သလို ခေါ်မယ်။

နင့်စိတ်ကြိုက် စဉ်းစားထား”

“အခုတော့ မခေါ်သေးဘူးပေါ့”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့. . . နင် သိပ်ရယ်ရတာပဲ”

“အေး ထားလိုက်တော့၊ ကဲ... နင့်အစ်မအကြောင်း ပြော”

“ငါ့အစ်မက... ဝေသူတဲ့။ ဝေဝေသူသူပေါ့”

“အင်းပါ... အဲဒီလို နာမည်လေးလုံးဟာ နင့်တို့စတိုင်ပေါ့”

“သူက အယ်လ်အေ LA မှာ နေတယ်”

“LA ဆိုတာ လပွတ္တာ ပြောတာလား”

“မနောက်နဲ့၊ သူက ငါ့ထက်အသက်ဆယ့်တစ်နှစ် ကြီးတယ်”

“ဒါပေမယ့် နင့်လောက် မလှဘူးမဟုတ်လား”

“ငါ့ထက်လှတယ်”

“နင့်တောင် ဒါလောက်လှနေတာ၊ နင့်ထက်လှတယ်ဆိုရင် သွားလေရာ လာလေရာ ယာဉ်ကြော ပိတ်ဆို့မှုတွေ ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့”

“သူ အခု ဒီကို ခဏပြန်လာတာ၊ ငါက ငါတို့နှစ်ယောက်အကြောင်း ပြောပြတော့ သူက တွေ့ချင်တယ်တဲ့”

ခိုကလေးက သူ့အစ်မအကြောင်း ဆက်ပြီး ပြောပြနေသည်။ ကျော်ဇကလည်း ညီမအထွေးဆုံးလေး ဆိုတော့ ချစ်မှာပေါ့။ မမှားတန်တာမမှား ရ အောင် သူတို့လည်း စဉ်းစားမှာပေါ့။ ဒါ သဘာဝ ကျပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခိုကလေး အစ်မ မသိသေးသော အချက်မှာ ကျော်ဇဆိုသူသည်လွန်စွာ စိတ်ချရသော၊ လွန်စွာသင့်လျော်သော အကောင်းဆုံးအိမ်ထောင်ဘက်ဖြစ်တယ် ဆိုတဲ့ အချက်ပဲဟု ပြော၏။ ခိုကလေးကလည်း အဲဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် နင့်ကို ငါက စိတ်မချသေးဘူးဟု ပြောသည်။ သူတို့ ဟိုင်နန်မှာ အကြာကြီး စကားပြောပြီးမှ ပြန်သွားကြသည်။

*

ကျော်ဇစိတ်ထဲမှာ မတင်မကျ။ ခိုကလေး အစ်မက တွေ့ချင်သည်ဆိုသော အချက်ကလည်း သဘာဝကျသည်။ သို့သော် သူ့စိတ်ထဲမှာသဘော မ တွေ့လှ။ သည်လို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်လေ့ရှိသော၊ ဝင်ရောက်စပ်စုလေ့ရှိသော အစဉ်အလာကို သူမကြိုက်။ ခိုကလေးအလိုကျ အလိုက်အထိုက် ပြောဆိုဆက်ဆံ သွားမည်ဟု သူဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ခိုကလေးကိုလည်း စိတ်မပူဖို့ ကတိပေးလိုက်သည်။ သူ့စိတ်မှာတော့သိပ်မကြည်လင်။ နောက်တစ်နေ့ စိတ်မကြည်စရာတစ်ခု ထပ်ကြုံရသည်။

ဂျာနယ်တွေ၊ စာစောင်တွေမှာ ပါတတ်သော ခုနစ်ရက် သားသမီး ကံကြမ္မာပေဒင်

၆၂ □ ဇော်ဇော်အောင်

ထဲက ပေါကြောင်ကြောင် ဟောစာတမ်း ဖတ်မထားမိလို့ တော်တော်သည်ဟု အောက်မေ့ရ၏။ ပြဿနာက လူစည်စည်ရှိလျှင် ခါးကြားထဲ ချိတ်ထား သော တယ်လီဖုန်း ထုတ် ထုတ် ပြီးအကျယ်ကြီးပြော၍ ဟန် ရေးပြတတ် သောထုတ်ဝေသူနှင့်ဖြစ်သော ပြဿနာဖြစ်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ကျော်ဇော်ထံတွင် ဝတ္ထုစာအုပ် အဖုံးအပ်သည်။ ကျော်ဇော် ချိန်းသောရက်မှာ တိတိကျကျ ပြီးအောင်ဆွဲပြီး ပေးလိုက်သည်။ အဖုံးဆွဲခ ငွေချေသွား၏။ နှစ်လလောက်ကြာ တော့မှ အဖုံးမကြိုက်၍ ပြင်ပေးပါဟု လာပြောသည်။ ကျော်ဇော်နှင့် စကားများ တော့၏။

“ရော့ . . . ခင်ဗျားအဖုံးဆွဲခငွေ ပြန်ယူ။ ရကြောင်း လက်မှတ်ထိုးပေးခဲ့။ ကျနော်အဖုံး ပြန်ပေးခဲ့။ ဟောဒီမှာ ငွေ . . . ”

“မဟုတ်ပါဘူး ညီလေးရာ၊ ဒါလေးနည်းနည်းပြင်ပေးဖို့ ပြောတာပါ”

“ကျနော် ပြင်မပေးနိုင်ဘူး”

“မင့်အဖို့ ဘာဝန်လေးလို့လဲ ငါ့ညီရာ။ နည်းနည်း ဒီဥစ္စာက . . . ”

“ဒီဥစ္စာတွေ၊ ဟိုဥစ္စာတွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့၊ ခင်ဗျားပေးတဲ့ငွေ ပြန်ယူ၊ ခင်ဗျားပြန်တော့”

“မင်း . . . သိပ်ခေါင်းမာတယ်။ မင်းတစ်ယောက်မှ အဖုံးပန်းချီ ဆွဲတတ်တယ် ထင်နေလို့လား။ ပန်းချီဆရာတွေ ပေါတယ်ကွ”

“ခင်ဗျား သွားတော့ . . . ”

“မင်း သိပ်ကြီးကျယ်တယ်။ အဖုံးကလေး တစ်ဖုံးနှစ်ဖုံး ဆွဲဖူးတာနဲ့”

“ခင်ဗျား သွားတော့ . . . ”

စားပွဲပေါ်က ပိုက်ဆံအထပ်ကို ဖြတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်သည်။ သူ့လက်ထဲ ပိုက်ဆံရောက်သွားသည်နှင့် ကျော်ဇော် အဖုံးပန်းချီစာရွက်ကို ဖြတ်ခနဲယူ၍ အစိပ်စိပ်အမွှာမွှာ ဆုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထုတ်ဝေသူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဒေါသတကြီး ထွက်သွားသည်။ ထွက်မသွားခင် ကျော်ဇော် တစ်ခွန်းပြောလိုက်သေးသည်။

“ပိုက်ဆံသာရှိပြီး စာကြောင်းပေကြောင်း၊ အနုပညာအကြောင်း နကန်း တစ်လုံးမှ မသိတဲ့ ခင်ဗျားတို့လိုလူတွေ ကျွန်တော်တို့လောကမှာ ရှိနေတာ တိုင်းပြည်နာတယ်၊ လူမျိုးနာတယ်၊ သွားလေဦးတော့ဗျာ”

ကျော်ဇော် သူ့လူတွေ ပြန်လာတော့ ထိုအကြောင်းကို ပြောပြ၏။ ခါးမှာ ချိတ်တဲ့ ဖုန်းရှိတယ်။ ကားကောင်းကောင်းရှိတယ်။ ပိုက်ဆံတွေ အများ ကြီးရှိတယ်။ စာအုပ်ထုတ်တတ်တယ်။ အမြတ်များများရအောင် လုပ်တတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် စာကြောင်းပေကြောင်း အနုပညာအကြောင်း ဘာမှနားမလည်။

စာဖတ်ဖို့ စိတ်မဝင်စား။ ဘယ်စာအုပ်ထုတ်ရင် မြတ်မယ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်း သိခြင်းကို တန်ဖိုးတစ်ခုဟု ထင်နေသည်။ အရင်းအနှီး များများရှိသော လုပ်ငန်းကို လုပ်ငန်းကြီးဟုထင်နေသည်။ ထိုလိုလူမျိုးသည် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေး လုပ်စား သော ဈေးသည်သာလျှင်ဖြစ်သည်ဟု သူတို့ပြောကြဆိုကြ ဆွေးနွေးဖြစ်ကြသည်။ မျိုးကိုက ဆွဲထိုးပစ်လိုက်တာတော့ မဟုတ်ဘူးဟုပြော၏။ တိုးရှန်က အ ကြမ်းဖက်ဝါဒ အားမပေးဘူးဟု ပြော၏။ ရဲဝိုင်းက... ထိုး... ထိုး... ထိုး ဟု ပြောသောကြောင့် ရဲဝိုင်းကို အားလုံးဝိုင်းထိုးကြသည်။ တရုန်းရုန်းနှင့် တဟား ဟား ဖြစ်နေကြ၍ ထုတ်ဝေသူပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအကြောင်း မေ့သွားကြသည်။

*

“နာမည်က ဘယ်သူကွ”
မှန်တစ်ချပ်ရှေ့ထား၍ ဆံပင်ကို ဘီးနှင့်ပုံအမျိုးမျိုး လှန်ပြီးလိုက်ဘေးခွဲ
လိုက် လုပ်နေသော တိုးရှန်ကမေး၏။

“ငါ ပြောရတာ လေးခါရှိပြီ။ အခုတစ်ခါ ထပ်မေးတော့ မင်းမေးတာ
ငါးခါရှိပြီ။ မင့်ကောင်မလေး ဒွေးမယ်နော် နာမည်ကိုရော ဒီလိုပဲ မေ့သလား။ . . ”
ကျော်ဇက ပြန်ပြော၏။

“ဪ. . . အေး၊ ဝေဝေသူသူ”
ကုမာရက ပြူးပြု၍ ဝင်ပြောပြန်သည်။
“ဘာနာမည်လဲကွ။ တို့ ရှေးဗမာနာမည်တွေမှာ တို့အမေတို့ အဘွား
ခေတ်က ဒေါ်စိန်တဲ့၊ ဒေါ်ရွှေတဲ့၊ ဒေါ်မြတဲ့၊ တစ်လုံးတည်းမှည့်ကြတာ။ အခုကျ
တော့ လေးလုံး၊ လေးလုံးမှာ နှစ်လုံးစီက ထပ်လိုက်သေးတယ်။ အရေးမပါတာ၊
ဝေဝေသူသူတဲ့. . . ”

“အဲဒါ မင့်ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ မင့်နာမည်ကကော ကုမာရတဲ့ အဲဒါ လူနာ
မည်မှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဟေ့ကောင်. . . အမျိုးကောင်းသားဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်”

“ဘာ. . . ခွေးသူတောင်းစား. . . ဟုတ်လား”

ကုမာရကို ဝိုင်းနှိပ်နေကြသည်။ ကျော်ဇက တစ်နေ့က ခိုကလေးနှင့် တွေ့ပြီး
သူ့အစ်မအကြောင်း၊ သူ့အစ်မက တွေ့ချင်ကြောင်း သူငယ်ချင်းတွေကို ပြန်ပြောပြ
နေသည်။ ထိုအချိန်မှာ ဝိဒေ ရောက်လာသည်။ လက်ထဲမှာဘာသာပြန် ဆောင်းပါး
ရေးဖို့ နိုင်ငံခြား ဘောလုံးဂျာနယ်စာအုပ်တွေ တပွေ့တပိုက်ကြီးနှင့်။

“မင့်ကုန်ကြမ်းတွေက များလှချည်လား။ ဘောလုံးသင်း တစ်သင်းမှာ လူဘယ်
နှယောက်။ တကယ်ကစားရင် ဘယ်နှယောက်ဆိုတာကော သိရဲ့လား”

ကျော်ဇက ဝိဒေ ထိုင်တောင်မထိုင်ရသေးဘူး ဖဲ့လိုက်သည်။

“ဘာတွေညာတွေ လုပ်မနေနဲ့။ မန္တလေးကဖုန်းလာတယ်”

“ဟင်. . . ”

“မနက်ဖြန် အဲယားမန္တလေးနဲ့ မင့်အစ်မ လာလိမ့်မယ်။ အဲဒါ မနက်ကိုး

ခွဲမှာ ကြိုပါတဲ့”

“ဖုန်းလာတယ် ဟုတ်လား”

“ငါ့ကိုယ်တိုင် ဖုန်းကိုင်တာ။ ငါက မင်းကိုပြောလိုက်ပါ့မယ်၊ စိတ်ချပါလို့ ပြောလိုက်တယ်”

“အလုပ်က ရှုပ်ဦးတော့မှာပဲကွာ”

“အလုပ်ရှုပ်ရင် ငါတို့လွှဲလိုက်လေ၊ ငါတို့သွားကြိုမယ်”

“မလိုဘူး”

အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြ၏။ ပြီးတော့တစ်ယောက် တစ်ပေါက်ဝင်နှောက် ကြသည်။

“ကျော်ဇေ . . . မင်းတော့ အစ်မနှစ်ယောက်နဲ့လွယ်မယ် မထင်ဘူးဟေ့”

“ခိုကလေးအစ်မကတော့ ဘယ်လိုလဲမသိဘူး။ ကျော်ဇေအစ်မတော့ ငါမြင်ဖူးတယ်။ တော်တော်ကို လှတယ်”

“မင်းမြင်ဖူးတာ ဘယ်တစ်ယောက်လဲ။ အစ်မ ဘယ်နှယောက်ရှိတာလဲ”

“ကျော်ဇေဘက်ကတော့ တစ်ယောက်တည်းပါ။ ငါသိပါတယ်။ ခိုကလေး မှာတော့ ဘယ်နှယောက်ရှိတယ် မသိဘူး”

“ငါ သိတယ်။ ခိုကလေးမှာ နောက်ထပ် အစ်မနှစ်ယောက် ရှိသေး တယ်”

“ဟ . . . အစ်မတွေချည်းပဲလား”

“ဟုတ်တယ်၊ တစ်ယောက်နာမည်က တင်းတင်းထန်ထန်တဲ့။ နောက် တစ်ယောက်နာမည်က ဟွမ်ဟွမ်လောလောတဲ့”

“ပေါက်ကရ သိုင်းကားတွေထဲက နာမည်တွေနဲ့ တူတယ်နော်”

“အစ်မယ်၊ ကျော်ဇေအစ်မ ငါမြင်ဖူးတယ်။ မင်းသမီးဂေါင်လီနဲ့ သိပ်တူဗျ”

ကျော်ဇေက ဝင်အော်သည်။

“ဟေ့ . . . မျိုးစစ်တယ်။ ဘာနဲ့မှ မရောဘူး။ ဘာနဲ့မှ မတူဘူး။ ဘိုးဘေး အစဉ်အဆက်လိုက်ရင် ပုပ်ခေတ်ရောက်သွားမယ်။ ငါတို့ကဗမာအစစ်ကွ”

“တူတယ်ပဲ ပြောတာပါကွာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျော်ဇေအစ်မက အတော် ချောတာတော့ အမှန်ပဲ။ မနက်ဖြန် လေယာဉ်ကွင်းကို ငါလိုက်မယ်နော်၊ တက္ကစီခ ငါတစ်ဝက်ခံပါမယ်”

“ပျင်းစရာကြီးကွာ”

“အေး ဟုတ်တယ်။ သွားကြိုဖို့ မင်း ကားစီစဉ်ပြီးပြီလား”

“မလိုဘူး။ ကြိုမယ့်ကားတွေ သိပ်ပေါတယ်”

ကျော်ဇေက သူ့သားရေအိတ်အပြားကလေးကောက်ကိုင်၍

“ကဲ... ငါသွားမယ်၊ မင်းတို့ကောင်းကောင်း မွန်မွန်နေရစ်ကြနော်”
ကျော်ဇော သွားစရာ လာစရာစီစဉ်စရာတွေ အများသား။

*

ကျော်ဇော သူ့အစ်မကို တွေ့လိုက်ရတော့ ဝမ်းသာသွားသည်။ တကယ်တမ်း မောင်နှမနှစ်ယောက်ပဲ ရှိသည်။ အမေက ရိုးရိုးအေးအေး အိမ်မှုကိစ္စနှင့် သာနေသည်။ အသက်အနည်းငယ်ရလာတော့ ဘုရားကျောင်းကန်သွား၊ ဘာသာရေး ကိစ္စက လွမ်းမိုးနေတော့၏။ သူ့အစ်မ၏ လက်ပေါ်မှာ ကြီးခဲ့သည်ဆိုလျှင်

မများ။ သူ့အစ်မက အစစ အုပ်စီးခဲ့ စီမံခဲ့သည်။ သူ့ဘဝမှာ အစ်မ၏ အသွန် အသင်၊ အပြုအစုအယုအယတွေနှင့် နေခဲ့သည်။ အချစ်အကြင်နာ တွယ်တာမှု သံယောဇဉ် အလွန်ကြီးမားခဲ့ကြသည်။ ယခု သူ့အစ်မနှင့် တွေ့လိုက်ရ၍ ဝမ်းသာ ပျော်မြူးသွားသည်မှာ အဆုံးစွန်ပါပဲ။ သို့သော် ကျော်ဇောထံမှာ တစ်ခုခု လာပြီ နေသည်။ တစ်ခုခုလာ၍ တစ်ဆိုနေသည်။ သူ့ဘာသာသူလည်း မဝေခွဲတတ်။ သို့သော် ကျော်ဇော သည်လိုခံစားမှုစရိုက် ရှိနေတတ်သည်။ ထိုသို့ရှိနေကြောင်း သူ့ဘာသာသူလည်း သိနေ၏။ သူ့အစ်မ သည်တစ်ခေါက်လာတာ ခဏအလည် အပတ် လာတာမျိုးမဟုတ်။ ခဏလာပြီး သူ့မောင်လေးကို လာတွေ့တာမျိုး မဟုတ်။ သူ့အစ်မသည် ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းလာသော သဘောမျိုး ဖြစ်နေသည်။ လေယာဉ် လုပ်ငန်းပစ္စည်းပစ္စယတွေ အများကြီးပါလာသည်။ အဆင်သင့်လာ ကြိုသောကားနှင့် လာကြိုသော သူတွေကိုမသိ။ ထိုကားနှင့် ကျော်ဇော လိုက်လာခဲ့သည်။ ဆယ်မိုင်အလွန် မြို့အစွန် ခြံကြီးတစ်ခြံကို သွားသည်။ ဆောက်ပြီးစ တစ်ထပ် တိုက်ကလေးတစ်လုံး။ ထိုခြံကိုယ်ပြီး တိုက်ဆောက်သည်မှာ သူ့အစ်မ ရန်ကုန်မှာ နေဖို့။ နောက်မှ ကျော်ဇောသိရသည်။ ထိုအချက်ကို သူ့သိပ်သဘောမတွေ့။ ထိုအ ချက်ဆိုသည်မှာ ရန်ကုန်မှာ ခြံဝယ်ခြင်း၊ တိုက်ဆောက်ခြင်း၊ သူ့အစ်မ ရန်ကုန်ကို ပြောင်းလာခြင်းတို့ကို သူ ဘာမှမသိလိုက်။ တကယ် ပြန်တွေးတော့ အားလုံးကို အဆက်အသွယ် ဖြတ်ထားသူမှာ သူသာဖြစ်သည်။ ဤကိစ္စတွေသူ ဘာမှမသိ ရတာ သူ့အစ်မ များဘက်က အလွန်မဟုတ်။ သူက အားလုံးကို အဆက်အသွယ် ဖြတ်ထားသူသာ ဖြစ်သည်။

သူ့အစ်မသည် ရုက္ခဗေဒနှင့် မဟာသိပ္ပံဘွဲ့ ရထားသည်။ ပန်းဝါသနာ ရှင်တစ်ဦး ဖြစ်၏။ သစ်ခွကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦး ဖြစ်၏။ မန္တလေးလိုပျဉ်းတဲ့ ဒေသ မှာ သစ်ခွရုံနှင့် အကြီးအကျယ်မွေးသည်။ စီးပွားဖြစ်မဟုတ်ဘဲ အပျော်တမ်း

အဆင့် ဖြစ်သည်။ ယခု ရန်ကုန်အိမ်အသစ်မှာ သစ်ခွရုံအဆင်သင့်။ သူ့အဖေ၏ လုပ်ငန်းများ တိုးတက်လာသည်နှင့်အမျှ တိုးချဲ့လာသည် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ရန်ကုန် မှာလုပ်ငန်းရုံးဖွင့်၍ ထိုလုပ်ငန်းရုံးကို သူ့အစ်မ ဦးစီးလိမ့်မည် ထင်သည်။ အစ်မနှင့် အတူ တစ်မြို့တည်း နီးနီးကပ်ကပ်နေရလို့ သူ ပျော်သည် ဟုထင်၏။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် တင်းကျပ်နေသည်။ မလွတ်မလပ်ဖြစ်နေသည်ဟု သူခံစားရ ၏။ ပထမဆုံး ရင်ဆိုင်ရမယ့် ပြဿနာမှာ သူ့အစ်မက သူ့ကို အတူလာနေဖို့ ခေါ်မည့် ပြဿနာဖြစ်၏။ မုချခေါ်မည်။ အတူနေချင်လိမ့်မည်။ ထိုကိစ္စက အစပြု ၍ ကျော်ဇ စိတ်ရှုပ်ရတော့မည်။ သူ့အစ်မကို မချစ်တာမဟုတ်။ သိပ်ချစ်သည်။ သံယောဇဉ်ရှိသည်။ သို့သော် ကျော်ဇက တစ်မျိုးပဲဟု ဆိုရမည်။ နောင်မှ အဆင် ပြေသာလို့ ကြည့်ပြော ရမှာပဲဟု ကျော်ဇ စဉ်းစားထားလိုက်သည်။ ပစ္စည်း ပစ္စယ တွေ နေရာချထားပြီးသလောက်ရှိပြီ။ လှဲဖို့ကျင်းဖို့ လိုအပ်သော အိမ်မျိုးမဟုတ်။ အစစ ပြောင်လက်၍ မြူမှုန့်တစ်စက်မှ မတင်။ ပရိဘောဂ အားလုံးအဆင်သင့်။ အခန်းဆီး လိုက်ကာကအစ အားလုံးတပ်ပြီးသား။

“ဘာမှလည်း မလုပ်ရဘဲနဲ့ မောလိုက်တာကွာ”

သူ့အစ်မက ဆိုဖာပေါ် ခပ်မှီမှီ ပစ်လွဲချလိုက်ရင်း ပြောသည်။

မိန်းမတစ်ယောက်၏အလှသည် သက်တမ်းအရ ပြောလျှင် ဘယ်အသက် အရွယ် အပိုင်းအခြားမှာ အလှဆုံးလဲ။ အချက်အလက် အမျိုးမျိုး အခြေခံ၍ သီအိုရီ အမျိုးမျိုး ရှိပေလိမ့်မည်။ ယခု တွေ့ရသော ကျော်ဇအစ်မ အတော် ကြီးကို လှသည်။ အသက် သုံးဆယ်ကျော်ပြီ။ အရပ်မြင့်၍ ကိုယ်လုံး မဖွံ့ထွား လွန်းအောင် ပြုပြင်ထားပုံရသည်။ ခပ်သွယ်သွယ်။ မျက်လုံးမျက်ဖန် နှာတံတို့ အပြစ် ဆိုဖွယ်မရှိ။ အသားအရေမှာ အထက်အညာ ရွှေမန်းသူတို့နှင့် တွဲဖက် ဖော် ပြလေ့ရှိသော ‘ညိုပြာညက်’ ထက် နည်းနည်းပိုမည်။ လတ်ဆတ်မှုကြောင့် ဝင်းဝါနေသော အသားအရေဟု ပြောနိုင်လိမ့်မည်။ ကြမ်းပြင်နှင့်ကပ်လျက် အောက်ခြေ မီးပလပ်များကို လိုက်လံစစ်ဆေးနေသော ကျော်ဇကို လှမ်းခေါ်၍ ပြောလိုက်သည်။

“မမနဲ့ အတူတူနေမှာလို့ မေမေ့ကို ပြောခဲ့တာနော်။ ဘယ်တော့ပြောင်း လာမှာလဲ”

ကျော်ဇ ဖြတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ အလိုမကျသော မျက်နှာရိပ်သန်း သွား၏။ မျက်မှောင်အလိုလို ကုပ်မိသည်။

“ဘာလဲ၊ မနေချင်ဘူးလား။ မမတစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားမှာလားဟင်”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့”

၆၈ □ ဇော်ဇော်အောင်

သူ့အစ်မက ဘာမှဆက်မပြော။ သူ့မောင်အကြောင်းကိုလည်း သိပြီးသားပဲ။ သူ့ဆံ့နွယ်စများကို ပလတ်စတစ်ဘီးဖြင့် ဖြီးသင်နေသည်။

“အင်းလေ . . . ဖြည်းဖြည်းတော့ ပြောင်းလာခဲ့ပေါ့”

ကျော်ဇေသည် သူ့အစ်မကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တစ်ချက်ပြုံးယောင် သန်းလာ၏။

“စိတ်ချပါ၊ မောင် . . . မမနဲ့အတူ လာနေပါ့မယ်”

*

ခုရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ကျော်ဇေ အတော်ကလေး အလုပ်များနေသည်။ သူလုပ်နေကျ ဂျာနယ်နှစ်စောင်နှင့် မဂ္ဂဇင်းနှစ်စောင်၏ ပန်းချီဒီဇိုင်းအလုပ်များလည်း လုပ်ရ၏။ “အတွေးအခေါ်ညစ်ညမ်းမှု (POLLUTION) နှင့် အတွေးအခေါ် ပတ်ဝန်းကျင်ထိန်းသိမ်းရေး” ဟူသော ခေါင်းစဉ်နှင့် စာတမ်းတစ်စောင်ရေးဖို့ စာကြည့်တိုက်တွေကို လှည့်သွားရသေးသည်။ ကဗျာစာအုပ် ထုတ်ချင်သော ညီငယ်တချို့အတွက် စာရွက်ရှာ၊ ကွန်ပျူတာရိုက် အစစ အောက်ခြေသိမ်း ကူညီရသေးသည်။ သည်ကြားထဲမှာ သူ့အစ်မ ရောက်လာတော့ အိမ်နေသားတကျဖြစ်ဖို့ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရသေး၏။ အရေးအကြီးဆုံးကတော့ ရယ်စရာတော့ အကောင်းသား၊ ခိုကလေးဆီကို တစ်နေ့တစ်ခေါက် အခစား ဝင်ရခြင်းဖြစ်၏။ သည်နေ့မနက်ပိုင်းကလည်း “သံလွင် သစ်ခွဉ်ယျာဉ်” သို့ သွား၍ ရှားပါးသစ်ခွတစ်အိုး ဝယ်ရသေးသည်။ ထိုသစ်ခွပန်းကို သူ့အစ်မအိမ်သို့ လာပို့သည်။ မောင်နှမနှစ်ယောက် သစ်ခွရုံကလေးထဲမှာ အလုပ်ရှုပ်နေကြ၏။ အတော်အသင့် ပြင်ဆင်ထားလို့ပြီးတော့ နောက်မှပဲ ထပ်ပြီး သစ်ခွတွေ ဖြန့်ကြဲမယ်ဟု သူ့အစ်မက ပြော၏။ ဟေး . . . ဟု ဝိုင်းအော်၏။

“မမနဲ့ တွေ့ရအောင် . . . ”

ကျော်ဇေ နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။

ကျော်ဇေမှာ အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုချစ်၍၊ ဆရာတစ်ယောက်လို လေးစားသော သူတစ်ယောက် ရှိခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာ ဆရာဟု လေးလေးစားစား အသိအမှတ် ပြုထားသည်။ သူ့ဆရာ၏ ဩဇာသည် ကျော်ဇေအပေါ်တွင် သိသိသာသာ သက်ရောက်လျက်ရှိသည်။ ထိုအချက်ကို ကျော်ဇေ အသေအချာ သတိပြုမိသည်။ ကျေကျေနပ်နပ်လည်းရှိသည်။ သူ့ဆရာသည် သူ့အတွက် ROLE MODEL “စံပြ” တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့ဆရာလို သူဖြစ်ချင်သည်။ အားကျသော

အပိုင်းက ပိုလိမ့်မည်။ သူ့ဆရာသည် သူ့အတွက် သူ့အဖြစ်ချင်ဆုံးပုံစံ ရှိသည်။ စံပြတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

“စိတ်ကို ထိန်းချုပ်တာ စိတ်လေ့ကျင့်ခန်း တစ်ခုပဲကွ။ သိပ်ဝမ်းသာသလား၊ သိပ်ဝမ်းနည်းသလား၊ ဝမ်းသာတဲ့အခါ ငါဝမ်းသာတယ်ဆိုတာကို ကိုယ့်ဘာသာ သတိပြုမိအောင်လုပ်၊ ပြီးရင် သိပ်ဝမ်းသာတဲ့ အမူအရာမပေါ်စေနဲ့။ သိပ် ဝမ်းနည်းရင်လည်း အဲလိုပဲ။ ကိုယ့်ဘာသာသတိပြုမိအောင်လုပ်၊ သိပ်ဝမ်းနည်းတဲ့ အမူအရာတွေ မပေါ်စေနဲ့၊ သိပ်ဝမ်းနည်းတဲ့အခြေအနေတွေ မဖြစ်စေနဲ့. . . အဲဒီလို အလေ့အကျင့်လုပ်ရင်းနဲ့ ဝမ်းသာတာ၊ဝမ်းနည်းတာကို မတုန်လှုပ်တဲ့ အခြေအနေကို မင်းရလာလိမ့်မယ်။ စိတ်ထဲမှာဖြစ်လိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်း သတိ ထားလိုက်၊ ထိန်းချုပ်လိုက်၊ အဲဒါ ကျင့်ယူရတဲ့စိတ်လေ့ကျင့်ခန်းပဲကွာ” ဟု သူ့ ဆရာ ပြောဖူးသည်။

အစပထမတွေ ကျော်လွန်သိပ်နားမလည်။ နောက်တဖြည်းဖြည်း သဘော ပေါက်သလို ရှိလာ၏။ ဤကိစ္စမျိုးကို နားလည်ဖို့ မကြိုးစားချင်၊ လုပ်ယူရင်း နားလည်လာလိမ့်မည်ဆိုသော အချက်ကို တဖြည်းဖြည်း နားလည်လာသည်။ စိတ်လေ့ကျင့်ခန်းဆိုသော ကိစ္စမှာလည်း သည်လိုပဲ အစက နားမလည်။

“ဝိတ်မတဲ့လူတွေ၊ အပြေးလေ့ကျင့်တဲ့ လူတွေလိုပေါ့ကွာ။ ကျင့်ရင်း ကျင့်ရင်း သာမန်လူတွေထက်ပိုပြီး အလေးအပင်တွေ မနိုင်တယ်။ ပြေးတဲ့လူကလည်း သာမန်လူတွေထက်ပိုပြီး မြန်မြန်ပြေးနိုင်တယ်။ စိတ်ကို ကျင့်ထားတဲ့လူလည်း ဒီလိုပဲ၊ ဒေါသတို့လောဘတို့ကို အင်အားကြီးတဲ့ ပြင်းထန်တဲ့စိတ်တွေကို လူက နိုင်လာတယ်။ အဲဒီစိတ်ဆိုးစိတ်ပြင်းတွေကြောင့် လူဟာ ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး။ မတုန်လှုပ်တော့ဘူး. . . ” ဟူ၍လည်း သူ့ဆရာ ပြောခဲ့သည်။

ကျော်လွန် သူ့ဆရာအစ်ကိုကို သတိရသည်လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေးတမ်း တမ်းတတ သတိရသည်။ ဆရာ. . . ဘယ်များရောက်နေပါလိမ့်မလဲ။

*

မှန်ချပ်တံခါးကြီး တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်သည်နှင့် မြင်လိုက်ရသည်။ ကျော်ဇော် အတော်အံ့ဩသွား၏။ သူ ထင်မထားမိ။ စဉ်းလည်းမစဉ်းစားမိ။ တော်တော်အံ့ဩ သွားသည်။ သို့သော် ကျော်ဇော် မျက်နှာပေါ်မှာ အံ့အားသင့်ခြင်း စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို မတွေ့ရ။

စားပွဲမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ ဟိုတစ်နေ့က သူ့အစ်မအိမ်ကို လာသောအမျိုးသမီး။ သူ့အစ်မနှင့် အလွန်ရင်းနှီးသော အလွန်ချစ်သော သူငယ်ချင်းဟု သိထားသည်။ ထိုနေ့က သူ့အစ်မနှင့် သူငယ်ချင်းတို့ကို အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်၍ သူ ပြန်လာခဲ့သည်။ ယခု ထိုအမျိုးသမီးကို သူတွေ့လိုက်ရ၏။

ချောသည်။ လှသည်ဆိုသော စကားတွေထက် ကျက်သရေ ရှိသည်ဟု ပြောသင့်သော မိန်းမမျိုး ဖြစ်သည်။ အသက်က သူ့အစ်မနှင့်ဝေသန့်နှင့် အတူလောက်ရှိမည်။ သူ့အစ်မက သုံးဆယ့်သုံးနှစ်။ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည် ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုး တင်းတင်းရင်းရင်း ရှိသည်။ လေ့ကျင့်ခန်းနှင့်သာမက အစားအသောက် DIET နှင့်ပါ ထိန်းထားပုံရသည်။ ကိုယ်နေကိုယ်ထား သွယ်သွယ်ပျောင်းပျောင်း ရှိ၏။ အရပ်ကတော့ အတော်မြင့်သည်။ အသားအရည် ဝင်းပနေသည်။ အဝါရောင်သမ်းသော ဝင်းပပုံမျိုး။ မျက်လုံးမျက်ဖန် နှာတံပါးစပ် အပြစ်ဆိုဖွယ်မရှိဟု ပြောလျှင်လုံလောက်ပေပြီ။

စားပွဲတွင် ထိုင်နေသော ထိုမိန်းမချောသည် ခိုကလေး၏အစ်မ. . .

ဟိုတစ်နေ့က သူ့အစ်မ နှင်းဝေသန့်အိမ်သို့ လာသွားသော အမျိုးသမီး။ သူ့အစ်မ၏အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းဟုသိထားသော. . . ဝေဝေသူသူ. . . သူ့ချစ်သူ ခိုကလေး၏အစ်မ. . . သူ့ကိုတွေ့ချင်သည်ဆိုသောကြောင့် တွေ့ရအောင်စီစဉ်၍ တွေ့ကြသည်။ ခိုကလေးက သူ့ကို တောင်ငူဆောင်ရွေ့ ဦးချစ်ဆိုင်မှာ လာခေါ်သည်။ သူ့အစ်မက “. . . ” ဟိုတယ်၏ လက်ဖက်ရည်ခန်းမက စောင့်နေသည်။ ခိုကလေး၏နောက်က ကျော်ဇော်လိုက်လာသည်။ ခိုကလေး အမူအရာမှာလည်းပုံမှန် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ရှိ၏။ အစ်မရှေ့မှာ ရည်းစားနှင့်အတူလာရသောကြောင့် ရှိုးတိုးရှုန်တန်အမူအရာမရှိ ရှိုးတိုးရှုန်တန်ဖြစ်ရမည့် ခေတ် မဟုတ်

တော့ဟု ပြောရမည်လား။

သူတို့စားပွဲနားရောက်သည်နှင့် . . .

“လာကြ . . . ထိုင်ကြ . . .” နှုတ်ဆက်သည့်သဘောနှင့် ပြောတာဖြစ် လိမ့်မည်။

ကျော်ဇက ကျွန်းသားပါးပါးနှင့်လုပ်ထားသော နောက်မှီမြင့်မြင့် ကု လားထိုင်ကို ခိုကလေးထိုင်ဖို့ အသင့်ပြင်ပေး၏။ ခိုကလေးထိုင်သည်။ ကျော်ဇ ထိုင်သည်။

“မမ . . . ဒါ . . .”

ခိုကလေးက သူ့အစ်မနှင့် မိတ်ဆက်ပေးမလို့ . . . ။

“ကျော်ဇကို မမတွေ့ပြီးပြီ”

“ဟင် . . . ဘယ်တုန်းကလဲ . . .”

ခိုကလေး အံ့အားသင့်သောအမူအရာထက် ပိုသည်။ သူ့အစ်မနှင့် ဘယ်တုန်းက တွေ့လိုက်တာလဲ သူမသိရ။ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားတဲ့အထိ မျက်နှာအမူအရာက ပေါ်လွင်သွားသည်။ ကျော်ဇက ဘာမှမပြော။ သူ့မျက်နှာမှာ အတည်ကြီး မဟုတ်သော်လည်း ခပ်တည်တည်။ သိပ်အပြုံးကြီး မဟုတ်သော် လည်းခပ်ပြုံးပြုံး။ အတည်နှင့်အပြုံး ဘယ်လိုရောထားသည်မသိ။

“ဟိုနေ့ကလေ . . . မိသန့် ဖုန်းဆက်ခေါ်တော့ မမ သွားတယ်လေ။ အဲဒီမှာ ကိုကျော်ဇကို တွေ့ခဲ့ တာ”

“ဟုတ်တယ် . . . အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်လည်း မသိလို့ နှုတ်မဆက်မိဘူး။ မမတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဝမ်းသာနေကြတာ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေ ချင်တာနဲ့ အသာကလေး ထွက်လာခဲ့တာ။ ပြီးတော့ ထင်လည်းမထင်ဘူး . . . ဒါကြောင့် နှုတ်မဆက်ဖြစ်တာပါ . . .”

ကျော်ဇက ရှင်းပြသလို ပြော၏။ မမ ဟူသော စကားအသုံးအနှုန်းက သူ့အစ်မနှင့်ဝေသန့်ကို ပြောသလား၊ ခိုကလေးအစ်မ ဝေဝေသူ့ကို ပြောသလား အသေအချာ မသိ။

“ထင်လည်း မထင်ဘူးဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ ဟင် . . . ကိုကျော်ဇ”

ခိုကလေးအစ်မက သူ့ကို ကိုကျော်ဇဟု ခေါ်တာ နားထဲမှာ ထောင့်နေ ၏။

“ဟို . . . ကျွန်တော် . . . ဝေရီရီအစ်မလို့ မထင်တာကို ပြောတာပါ . . .”

ခိုကလေးနှင့် သူ စတွေ့တဲ့ ပထမရက်ကစပြီး ချစ်သူတွေဖြစ်ကြတဲ့အထိ သည်နေ့အထိ ဆိုပါတော့၊ ကျော်ဇသည် ခိုကလေးကို “ဝေရီ” ဟု နာမည်အ

၇၂ □ ဇော်ဇော်အောင်

ရင်း တစ်ခါမှ မခေါ်ဖူးဘူး။ ဤအကြိမ် ပထမဆုံး အကြိမ်။

“ဟုတ်တာပေါ့။ မမတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကလည်း မတွေ့တာ ကြာလှပြီ။ ပြန်တွေ့တော့ခြားကိစ္စတွေ မေ့သွားတယ် ထင်ပါရဲ့ကွာ”

“ကျော်ဇော်အကြောင်း... အင်းလေ... ဟို... ကိုကျော်ဇော်အကြောင်း မမကို မမနှင်းဝေသန့်က ပြောပြတာလား...”

ဝေဝေသူက ပြုံးသည်။ လှလှပပ ပြုံးသည်။

“ကိုကျော်ဇော် အကြောင်းကို မိသန့်က အစောကြီးကတည်းက ပြောပြသလို၊ မမ ညီမလေးအကြောင်းကိုလည်း မမ အစောကြီးကတည်းက ပြောပြ ထားတာ...”

“ဟင်... အားလုံးသိနေမှတော့ ပျင်းစရာကြီး EXCITEMENT ဘယ်ရှိတော့မလဲ...”

ခိုကလေးက နှာခေါင်းကလေးရှုံ့၍ ပြော၏။ ကျော်ဇော် ပြုံး၍သာနေသည်။

“ဘာပျင်းစရာကောင်းတာလဲ EXCITEMENT မရှိဘူးဆိုတာဘာလဲ ညီမလေး...”

“ဟိုလေ... အားလုံးက သိနေကြတယ်။ ဘာပြဿနာမှလည်း မဖြစ် ဘူး။ အစစအဆင်ပြေနေကြတယ်ဆိုတာမျိုးဆိုတော့... အဲဒါ ပျင်းစရာကြီးလို့ ပြောတာ...”

“ဪ... မပျင်းရအောင် EXCITEMENT တွေ ဖြစ်ရအောင် သဘော မတူဘူး၊ ဘာညာပေါ့။ နှစ်ဖက်စလုံးက ကန့်ကွက်၊ အဲလို ရှိရဦးမှာလား”

“အဲလိုတော့လည်းမဟုတ်ဘူးပေါ့လေ... ဒါပေမဲ့... ပြောမပြတ်ဘူး။ ဟိုနည်းနည်း အခက်အခဲရှိမှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနဲ့ EXCITE ဖြစ်မယ် ထင်လို့...”

“ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ ညီမလေး EXCITEဖြစ်အောင်ဟိုလေ... စိတ်လှုပ်ရှား လာအောင်၊ ကိုကျော်ဇော် ချစ်သူအသစ်တစ်ယောက် ရှာလိုက်ရင် မကောင်း ဘူးလား...”

ကျော်ဇော် ခပ်ပြုံးပြုံးပင်...။

“အဲဒါကောင်းမယ်ထင်တယ်နော်...”

ဟု ပြောသည်။

“ဟား... ပျင်းသေးတယ်ကိုကျော်ဇော်...။ အဲဒီ SYSTEM က OUT နေပြီ။ တခြားဟာ စဉ်းစား”

စကားဝိုင်းကလေးမှာ စိုစိုပြေပြေ။ ရှိုးတိုးရှုန်တန့် အမူအရာတွေ၊ ဟန်ဆောင် ဟန်လုပ်တာတွေ၊ တမင် အိန္ဒြေကြီး လုပ်နေတာတွေမျိုးမရှိ။ သဘာဝ

အတိုင်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကြည်ကြည်လင်လင်။ ဝေဝေသူတို့ ညီအစ်မက သစ်သီး စုံ ဒိုမီနိုရေခဲမုန့် မှာ၏။ ကျော်ဇကတော့... မလိုင်အနှစ်များများ ထည့်ပေး လေ့ရှိသော ဘရာဇီးကော်ဖီရှယ်တစ်ခွက် မှာသောက်၏။ ဘရာဇီး နိုင်ငံမှာ အဓိက ထွက်ကုန်သုံးမျိုးရှိသည်ဟု ကြားဖူးသည်။ တစ်ခုက ဘောလုံးသမား၊ နောက်တစ်ခုက SAMBA ဂီတနှင့်အတူ၊ နောက်တစ်ခုက ကော်ဖီဟု ကြားဖူး သည်။ ခါး သက်စွဲမက်ဖွယ် ပျံ့သင်းသောကော်ဖီကြောင့်လား၊ တွေ့ရကြုံရသည့် စိတ်ချမ်း သာစရာ အခြေအနေကြောင့်လား၊ ကျော်ဇ အတော်စိတ်ကြည်နူးနေ သည်။ ညီမ၏ ချစ်သူရည်းစားကို အကဲခတ်ဖို့ လူချင်းတွေ့သော အစ်မတစ် ယောက်လို သူ မခံစားရတော့။ ဝေဝေသူကလည်း... တကယ့် မောင်ငယ် တစ်ဦးပမာ ရင်းရင်းနှီးနှီး ကြင်ကြင်နာနာ ပြောဆိုဆက်ဆံသည်။ တစ်ခုသတိ ပြုမိစရာမှာ... ကျော်ဇ၏ အလုပ်အကိုင်အကြောင်း၊ ကျော်ဇ မိဘ များအကြောင်းကို လေသံမှ မဟာ။ ထိုအကြောင်းများကို စပြောလျှင် စကားဝိုင်း သည် အဖုအထစ်ဖြစ်သွားနိုင်သည်ဆိုသော အချက်ကို ပါးရည်နပ်ရည်ရှိသော ခိုကလေးအစ်မက သိထားသည်။ ထို့ကြောင့်... နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ အနေကြာ သူတစ်ယောက်၏ ခံစားချက်များ၊ မြန်မာအစားအစာ ငပိတို့စရာ၊ မြန်မာ သင်္ကြန်နှင့် ပိတောက်ပန်း၊ မန္တလေးကထိန် အငြိမ့်ပွဲများအကြောင်း၊ ရပ်ကွက် ထဲက နတ်ပွဲများအကြောင်းတို့ကိုသာ ပြောကြ၏။ ကျော်ဇကလည်း... ယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာကိစ္စတို့တွင် စိတ်ပါလက်ပါ ပြောပြနိုင်၏။ သည်လိုနှင့် သူတို့သုံးယောက်သည် မိသားစု လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းက လေး တစ်ဝိုင်း ဖန်ဆင်း၍ စကားစမြည်ပြောရင်း... ရင်းနှီးနှောင်ဖွဲ့နေကြ၏။ ခိုကလေးတို့ ညီအစ်မနှင့် လူချင်းခွဲလာပြီး ကျော်ဇမြို့ထဲ အလုပ်ကိစ္စနှင့် သွားသည်။ အလုပ်ရှိတာတွေ လုပ်ကိုင်လှုပ်ရှားပြီးပြန်လာသည်။ အိမ်မှာ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ မရောက်ကြသေး။ သူတို့အားလုံး လိုက်နာသောစည်းကမ်းအရ အရင်ရောက်နှင့်သူက အခြေအ နေကြည့်၍ ထမင်းဟင်းချက်တန် ချက်ထားရမည်။ စာနှင့်အထူးမှာမထားလျှင် အရင်ရောက်သူက ရောက်တဲ့အချိန်အရ ထမင်းဟင်းချက်ရသည်။ ဘယ်သူ ဘယ်သွားမယ်၊ ပြန်မလာဘူးစသည်ဖြင့် စာရေးထားခဲ့လျှင် တစ်မျိုး၊ ဘယ် ကိုလိုက်ခဲ့ကြမယ် နှစ်နာရီအတွင်းဆိုလျှင်တစ်မျိုး ယခုကျော်ဇ စောရောက်နေ သည်။ ဝိုက်ဘုတ်ကျောက်သင်ပုန်းဖြူပေါ်မှာ ဘာမှစာရေးမှာတာ မရှိ။ အားလုံး ညနေစုံလိမ့်မည်။ ကျော်ဇ ချက်ပြုတ်ဖို့ ပြင်ဆင်စီစဉ်နေသည်။ ထမင်း ပေါင်းအိုး ထဲက ထမင်းကျန်တွေ အရင် အမှိုက်အိတ်ထဲထည့်ပြီး အိုးကို ပြောင်စင်အောင် ဆေးသောအလုပ်က စလုပ်ရသည်။ အလုပ်လုပ်ရင်း သူစဉ်းစားနေသည်။

ဘဝနဲ့ဝတ္ထု။ ဝတ္ထုဆိုတာ ဘဝထဲမှာ အဖြစ်အပျက်တွေဘက် ကောင်းအောင်၊ အကွက်ချ စီစဉ်ချိတ်ဆက်ပြီး ရေးထားတာပဲလို့ လူပြိန်းတွေ တွေးမိသည်။ ဘာလို့ သည်လိုတွေးမိသလဲ။ ဘယ်သူဘယ်ဝါရယ် အသေအချာမသိ၊ တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နား သည်လိုပဲကြားဖူးသည်။ ဘဝထဲက အဖြစ်အပျက်တွေကို တကယ်ဖြစ်တဲ့အတိုင်း ယုတ္တိရှိရှိ အဆင်ပြေပြေ ကူးယူဖော်ပြနိုင်ရင် အဲဒီ ဝတ္ထုကို ဝတ္ထုကောင်း၊ သရုပ်မှန်သောဝတ္ထု၊ စာပေတန်ဖိုးရှိသော ဝတ္ထုဟုခိုးကျူး ပြောဆိုတတ်ကြသည်။ တကယ့်ဘဝနဲ့မတူရင်၊ တကယ့်ဘဝထဲက အဖြစ်အပျက် အကြောင်းခြင်းရာတွေနဲ့ မတူရင်၊ သရုပ်မမှန်သောဝတ္ထု၊ အသင့်ယုတ္တိမရှိသော ဝတ္ထု၊ သဘာဝမကျသော ဝတ္ထုဟု ပြောတတ်ကြသည်။ အဖြစ်အပျက်တို့၏ သဘာဝကျမှု၊ ထိုအဖြစ်အပျက်တို့၏ အစီအစဉ်ကျမှုသည် ဝတ္ထုတွင် အရေးကြီးသည်ဟု ဆရာတို့ ဆိုခဲ့ကြသည်။ လူတွေရဲ့ ဘဝတွေမှာ... ဘယ်လိုလဲ။ ကျော်ဇော် ခေါင်းရမ်းလိုက်သည်။ ခေါင်းကို စိတ်ရှုပ်စွာ ခါလိုက်သည်ဟု ပြောရင် ပိုမှန်သည်။

ပလတ်စတစ် ဇကာခြင်းတောင်းကို ယူလိုက်၏။ သူတို့အထဲက ဆရာဝန် စာရေးဆရာတာပသ၏ အစွမ်းအစကြောင့် ရထားသော ငါးနီတူခြောက်ကို ငရုပ်သီးနှင့်ကြော်မည်။ ငါးနီတူခြောက်တွေ ပလတ်စတစ်ခြင်းထဲ ထည့်၍ ရေဆေးသည်။ ဒေါက်တာတာပသသည် ရခိုင်မကလေးတစ်ယောက်နှင့် တွယ်ငြိရာက အခြေအနေ ကောင်းမွန်တိုးတက်လာသည်နှင့်အတူ၊ ရခိုင်မှ ငါးနီတူခြောက်တွေ သူတို့ဘုံရိပ်သာကလေးကို တစ်ထုပ်ပြီးတစ်ထုပ် ရောက်လာ၏။ ရခိုင်မကလေး၏ ချစ်သက်လက်ဆောင်ကို သူတို့လူစု ဗိုက်ကားအောင် စားနေရသည်။ အခုတစ်ခါ တာပသ ဗျူဟာပြောင်း၍ စစ်မြေပြင် ပြောင်းပြန်ပြီဟု သိရသည်။ ဘယ်ဒေသက အစားအစာတွေစားရမလဲ သူတို့မျှော်နေကြသည်။ ငါးနီတူတော့ စားရတာများပြီ။

ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ချစ်သူတွေအကြောင်း ပါသည်။ ပုံသေဖော်မြူလာမှာ ချစ်ကွဲလွမ်းညား ဟူ၍ကြားဖူးသည်။ ချစ်သူတွေ ချစ်နေရာက အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ကွဲကွာသွားကြသည်။ ကွဲကွာရသော အကြောင်းမှာလည်း သူတို့ဘယ်လိုမှ ခုခံတွန်းလှန်နိုင်သော အခြေအနေမျိုးမဟုတ်။ ရိုးရိုးပြောလျှင် ချစ်သူတွေ ကွဲကွာဖို့ အကြောင်းဖန်လာပြီဆိုလျှင် ရှောင်လွှဲ၍မရ။ ကွဲကို ကွဲရမည်။ မိဘဆွေမျိုးကခွဲလို့၊ နှစ်ဦးနှစ်ဘက် ရန်ဘက်တွေ ဖြစ်ခဲ့လို့၊ အထင်အမြင် လွဲမှားကြသည်ဆိုပါရင်လည်း ဘယ်လိုမှ ဖျောင်းဖျပြောဆိုမရလောက်အောင် အမြင်မှားနေလို့ သို့မဟုတ် တစ်ယောက်ယောက်က ဖုံးကွယ်ထားသော အပြစ်ကြီး၊ ဆိုးဝါးသော

ကိစ္စကြီး ဘွားဘွားပေါ်လာလို့ ကွဲကွာရသော အကြောင်းတွေ များစွာရှိနိုင်သည်။ ထိုသို့ ကွဲကွာပြီးသည့်နောက်တွင် ကွဲကွာရသော အကြောင်းရင်းများ ပြေလည်၍ သို့မဟုတ် တစ်စုံ တစ်ယောက်က အကြောင်းတစ်ခုခုက ဝင်ရောက် ဖြေရှင်း၍ အခက်အခဲတွေ ပြေလည်သွားသည်။ ကွဲကွာနေစဉ် လွမ်းရသောအဖြစ်တွေ ပြီးဆုံးသွားပြီ။ ပြန်လည်အဆင်ပြေ၍ . . . ချစ်သူနှစ်ဦး ပျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းဖက်ကြ သည်။ အလွယ်ဆုံး ပြောလျှင် ညားသွား ကြသည်။ ဝတ္ထုသည် ထိုသို့ ပြီးဆုံးသွား တတ်၏။ တကယ့်လူ့ဘဝက ထိုသို့ဖြစ်ပါ့မလား။ တကယ့်ဘဝမှာ တကယ်အခက် ကြုံ၍ ဖြေရှင်းမရ၍ ကွဲကွာကြရသော ချစ်သူတွေ အများကြီးရှိသည်။ သူတို့မှာ တော့ ဝတ္ထုထဲကလိုဖြစ်မလား။ ထိုသို့အဆင်မပြေနိုင်ဘဲ ဘယ်လိုမှဖြေရှင်း၍ မ ရနိုင်ဘဲ ကွဲကွာကြသူတွေ တကယ်ရှိသည်။ သူတို့အကြောင်း ရေးရင်ကော သ ရုပ်မှန်ဟု ခေါ်နိုင်ပါ့မလား။ ခေါ်နိုင်ရင်လည်း လူတွေ ကြိုက်ပါ့မလား တကယ့် ဘဝဆိုတာ ဝတ္ထုဖတ်သလို ဖတ်ရသော ကိစ္စမဟုတ်။ ဝတ္ထုကိုသာ လူတွေက ဖတ်စရာအဖြစ် ဖတ်ကြသည်။ ဘဝတွေကို ဘယ်သူလိုက်ဖက်နေသလဲ။

ကျော်ဇေသည် ငရုတ်သီးအကြမ်းမှုန့်ထုပ်ကို ယူ၍ ဖြည့်ကြည့်သည်။ အတော် များများ ကျန်သေး၏။ အရေးကြီးတာ ကြက်သွန်ဖြူ၊ ကြက်သွန်ဖြူ ရှိသေးရဲ့ လား။ ငရုတ်သီးနှင့် ငါးခြောက်ကြော်လျှင်ကြက်သွန်ဖြူ ပါကိုပါမှ ဖြစ်မည်။ ကြက်သွန်ဖြူ လက်ကျန်ကို ကြည့်လိုက်တော့ အတော်နည်းနေသည်။ အတော် နည်းသည်ဆိုခြင်းမှာ ကြက်သွန်ဖြူဥသေးလေး နှစ်ဥပဲရှိတော့သည်။ မတတ်နိုင်။ ရှိသလောက်နှင့် ကြော်ရမည်။ ပြီးရင်ဘာလုပ်မလဲ။ ငါးခြောက် ငရုတ်သီးကြော်နှင့် လိုက်သောဟင်းမှာ ကုလားပဲဟင်းဖြစ်၏။ ကုလားပဲခြမ်း ရှိသေးရဲ့လား။ ဖြစ်နိုင် ရင်တော့ ကြက်ရိုးကလေး၊ ဆိတ်ရိုးကလေး ထည့်၍ချက်လျှင် ပိုကောင်းမည်။ မရှိတော့လည်း မတတ်နိုင်။ ကုလားပဲခြမ်း နို့ဆီဥး တစ်ဗူးစာလောက် အရင် ရေစိမ့်ထားလိုက်သည်။ ငါးခြောက်ကြော်ပြီးမှပဲ ဟင်းအိုးတည်မည်။ သူတို့ဘဝ၊ အခုတွေ့နေရသော ချစ်သူတို့ဘဝမှာ အဆင်ပြေ ဖြောင့်ဖြူးနေတာ အမှန်ဖြစ် သည်။ မိသားစုမှာ အရေးပါသော အစ်မနှစ်ယောက်ကလည်း အလွန်ချစ်သော သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်နေသည်။ အဆင်ပြေသည်ထက် ပြေသည် ဟုလည်း ပြော နိုင်သည်။ သို့သော် ဘဝအခြေအနေအရ မဟုတ်ဘဲ၊ ဝတ္ထုသဘောတရားအရ ပြောရမည်ဆိုလျှင် အဆင့်တစ်ဆင့် ကျန်နေသည်။ ထိုအဆင့်သည် အလွန် အရေးကြီးသော အဆင့်ဟု ခေါ်နိုင်၏။ ကျော်ဇေနှင့် ခိုကလေးတို့၏ ဘဝကို လုံးဝပြောင်းလဲသွားအောင် လုပ်နိုင်သော၊ လုံးဝ ကပြောင်းကပြန်ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်သော အခြေအနေများသည် ထိုအဆင့်တွင် ရှိနေသည်။ ထိုအဆင့်မှာ

၇၆ □ ဇော်ဇော်အောင်

ကျန်နေသော အခြေအနေမှာ . . . ကျော်ဇော်၏ ဖခင်ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုထဲတွင် ကျော်ဇော်သည် သူ့ဖခင်နှင့် သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်၍ အိမ်ကဆင်း လာသည်။ တက္ကသိုလ်မှာ ဖခင်ယူစေချင်သော ဘာသာရပ်ကို မယူ ဖခင်တက်စေ ချင်သော ကျောင်းကိုမတက်ဘဲ၊ သူ ဝါသနာပါသော ဘာသာရပ်ကိုယူသည်။ သူတက်ချင်သော ကျောင်းကိုတက်သည်။ ကျောင်းနေစဉ် ကျောင်းစားရိတ်ကို သူ့ဘာသာရှာ၍ တက်သည်။ ဖခင်အလိုကို ဆန့်ကျင်သောကြောင့် ဖခင်၏ ငွေကြေး အထောက်အပံ့ ကျောင်းစားရိတ်ကိုမယူ။ ထို့အပြစ်အပျက်သည် သူတို့ ဘဝ အရေးအတွက် အဖုအထစ် အနှောင့်အယှက်ကြီး ဖြစ်လာနိုင်သည်။ ဘယ် လိုဖြစ်မည်ဟု အသေအချာမသိရ။ ဝတ္ထုထဲမှာ ဘာမှမဖော်ပြ။ ထို့ပြင် ကျော်ဇော် ဖခင်ဦးသန့်အကြောင်းကိုလည်း ဘာမှ များများစားစား မသိရသေး။ ဝတ္ထု ထဲမှာဖော်ပြမထား။ တချိန်ချိန် ဝတ္ထုထဲက တစ်နေရာရာမှာ ကျော်ဇော်၏ ဖခင် ပေါ်ထွက်လာ၍ ဇာတ်ကြောင်း ဇာတ်လမ်းကို တစ်မျိုးတစ်မည်ပြောင်းလဲသွား အောင် မလုပ်ဟု ကြိုတင်၍ မပြောနိုင်။ ဝတ္ထုတို့၏ သဘာဝ အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် ကျော်ဇော်နှင့်ခိုကလေးတို့၏ အချစ်မေတ္တာ ဘဝဇာတ်လမ်း သည်တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွား ပေလိမ့်မည်။

နောက်တစ်မျိုး ရှိသေးသည်။ ဝတ္ထုထဲမှာလည်း တွေ့ရတတ်သည်။ ပြင်ပ တကယ့်ဘဝမှာလည်း တွေ့ရတတ်သည်။ ထိုကိစ္စမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ဝတ္ထုထဲက အဓိကဇာတ်ဆောင် မင်းသားနှင့်မင်းသမီး တစ်ယောက်ယောက် သေဆုံးသွား ခြင်း ဖြစ်သည်။ လူသေသည်ဆိုခြင်းက တကယ့်ဇာတ်နာသော ကိစ္စဖြစ်၏။ ဝတ္ထုထဲမှာ ဇာတ်ဆောင်တစ်ယောက်ယောက်ကို သေပစ်လိုက်ခြင်းကို မကြာ ခဏတွေ့ရသည်။ တကယ့်ဘဝလောကထဲမှာလည်း သေခြင်းတရားက အချိန် မရွေး ရှိနေသည်။ ဝတ္ထုထဲမှာ သေကွဲကွဲပေးလိုက်ခြင်းသည် သဘာဝမကျ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မဖြစ်နိုင်ဟူ၍လည်းကောင်း ပြောလို့မရ။ ကျော်ဇော်နှင့် ခိုကလေး တို့၏ ဘဝဝတ္ထု (သို့မဟုတ်) ဝတ္ထုဘဝဇာတ်လမ်းကတော့ အခုအထိ ဘာ ပြဿနာမှ မရှိ။ အဆင်ပြေနေတုန်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဝတ္ထုတွေထဲမှာတော့ ထုံးစံအတိုင်း အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းဆိုတာ မပါမဖြစ် ပါရသည်။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ပြဿနာ ပေါ်လာရစမြဲ ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုတွေထဲမှာတော့ ဘာကြောင့် ထိုသို့အ ခက်အခဲ အကျပ်အတည်းတွေ ပါတတ်တာလဲ။ ဘာကြောင့် ဝတ္ထုဆရာတွေက ရေးကြတာလဲ။ အစဉ်အလာ သည်လိုပဲ ရေးခဲ့ကြသည်။ နောက်လူတွေကလည်း လိုက်ရေးကြသည်။ ဘာကြောင့် ဝတ္ထုဆရာတွေက ရေးကြတာလဲ။ ဘဝထဲမှာ ထိုသို့ တွေ့တတ်သောကြောင့်ရေးတာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဘဝကို ပုံတူကူးသော

ကိစ္စသည် အနုပညာ ဖြစ်သည်ဟူသော အယူအဆက ရှိနေတုန်းပဲမို့ သည်လိုပဲ ရေးနေကြတာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဘဝနှင့်ဝတ္ထုသည် အလွန် မျက်စိလည်စရာကောင်း သော ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်နေ၏။ ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လိုပဲရှိရှိ၊ ကျော်ဇနှင့် ဒိုက လေးတို့၏ ဝတ္ထုဘဝသည် အဆင်ပြေနေဆဲ ဖြစ်တော့သည်။

နန္ဒင်းမှုန်နည်းနည်း၊ မဆလာနည်းနည်း၊ ကြက်သွန်နီ ကြက်သွန်ဖြူ နည်း နည်းကို စုပေါင်း ဆီသပ်၍ ကြက်သွန်များ အတော်ရဲလာသောအခါ ကုလား ပဲခြမ်းနှင့် ပြုတ်ရေများကို အိုးထဲသို့ လောင်းထည့်လိုက်သည်။ အိုးဖုံးကိုခပ်ဟဟ ထား၍ မီးဖိုခလုတ်ကို လျှော့လိုက်၏။ မီးမျှင်းမျှင်း ထားရမည်။ တစ်နေ့တုန်းက ကျော်ဇ ပြောမိသည်။

“ဒီအတိုင်းသာဆိုရင် . . . နင့်ကိုငါ တစ်သက်လုံး ချက်ပြုတ်ကျွေး ရတော့မယ် ထင်တာပဲဟာ . . . ”

ဒိုကလေးက အချက်အပြုတ်မတတ်၊ ကြက်ဥတောင် အဆင်ပြေအောင် မကြော်တတ်ဟု ပြောရင်းက ကျော်ဇက ထိုသို့ပြောသည်။

“အင်းလေ . . . ဒါလည်း ကောင်းတာပဲပေါ့”

“ဘယ်ကောင်းမလဲဟ၊ အချက်အပြုတ်နဲ့ အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းရေး ဆိုတာ . . . ”

“တော်တော့ ကိုကျော်ဇ . . . အဲဒါတွေဟာ မဟာပုရိသဖိုဝါဒ MALE CHAUVINISM တွေပဲ”

“ဟာ . . . စကားလုံးအကြီးကြီး . . . ”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ပါးစပ်တောင် နည်းနည်းနာသွားတယ်”

အပျော်အပြုံးအကြည်အနူးတွေနှင့်ပါပဲ။

အင်းလေ . . . ငါပဲတစ်သက်လုံး ချက်ပြုတ် ကျွေးမွေးပါ့မယ်ဟာ၊ ငါကချစ်တာကိုး . . . ။ သို့သော် ကျော်ဇ မသိလိုက်သောကိစ္စမှာ ထိုနေ့ကစ၍ ဒိုကလေးသည် ချက်တတ်ပြုတ်တတ်အောင် သူ့အိမ်မှာ မီးဖိုခန်းဝင်၍ အချက် အပြုတ် သင်ယူနေသည်ဆိုသော အချက်ဖြစ်၏။

ရင်ထဲမှာမွှန်းကျပ်၍ စိတ်တွေ့ရှုပ်ထွေး တွေဝေနေသည်။ သွားသာသွား နေရသော်လည်း ဘယ်ကိုသွားနေသလဲ မသိသော ခရီးတစ်ခုလား ဘဝခရီး ဆိုသော အလင်္ကာဟောင်းကြီးကလည်း ရှိနေဆဲ။ သူ့သိတတ်သည့်အရွယ်ကစ၍ ကျောင်းနေရသည်။ ကျောင်းနေတာကို ပညာသင်သည်ဟုခေါ်ကြောင်း အတော် အသက်အရွယ် ရမှသိသည်။ စာမေးပွဲတွေ တစ်တန်းပြီးတစ်တန်းအောင်၊ အတန်း တွေတက်။ အသက်ကလည်း ကြီးလာသည်။ အထက်တန်းကျောင်းက

၇၈ □ ဇော်ဇော်အောင်

တက္ကသိုလ်ကို ပြောင်းလာသည်။ စာတွေ့သင်ရသည်။ စာတွေ့ဖတ်ရသည်။ စာတွေ့ကျက်ရ သည်။ ထို့နောက် စာမေးပွဲဖြေရသည်။ ထို့နောက် စာမေးပွဲအောင်သည်။ သူ ပညာတွေ့ တတ်လာပြီလား။ ဇေဝဇေဝ။ သူ မမွေးခင်ကတည်းက လူတွေ ထိုသို့ ကျောင်းနေလာကြသည်။ စာမေးပွဲတွေ အောင်လာကြသည်။ ထို့နောက်ဘာလုပ် သလဲ။ အိမ်ထောင်ရက်သား ကျကြသည်။ သားတွေသမီးတွေ ရလာသည်။ ထို သားသမီးများကို ကျောင်းထား ရသည်။ ထိုသားသမီးများ ကျောင်းနေကြသည်။ ကျောင်းကထွက်တော့ ပညာတွေ တတ်လာကြသည်။ အလုပ်လုပ်ကြသည်။ အိမ်ထောင်ရက်သား ကျကြသည်။ သားသမီးတွေ ရလာကြသည်။ ထိုသားသမီး တွေကို ကျောင်းထားကြသည်။ ထိုသားသမီးများ ကျောင်းနေကြသည်။ စာမေးပွဲ တွေအောင်ကြသည်။ ထို့နောက် . . . သည်လိုနဲ့ပဲ သံသရာလည်တာ မဆုံးတော့။ လူတွေအားလုံး သည်အတိုင်းပဲလား။ သူ့အဖေတို့တုန်းကလည်း သည်လိုပဲလား။ သူ့အဘိုးက သူ့အဖေကို ကျောင်းထားသည်။ သူ့အဖေက သူ့ကို ကျောင်းထား သည်။ အခု သူပထမဘွဲ့ရသည်။ ဘွဲ့လွန် ဆက်တက်နေသည်။ ပညာရှာရင်း ကြင်ယာတွေ့သည်ဆိုသော ရှေးစကားအတိုင်း ချစ်ရမည့်သူကို တွေ့သည်။ ချစ် ကြကြိုက်ကြ ပျော်ရွှင်ကြညနူးကြ။ ထို့နောက် သူ့အလုပ်လုပ်သည်။ သူ့ချစ်သူနှင့် ကာရန်သင့်လျှင် လက်ထပ်မည်။ အိမ်ထောင်ရက်သားကျသည်ပေါ့။ အိမ်ထောင် စုတစ်ခုအတွက် စားဝတ်နေရေးအတွက် အလုပ်လုပ်ရမည်။ ထို့နောက် သူနှင့်သူ့ ချစ်သူတို့ သားသမီးတွေရကြဦးမည်။ ထိုသားသမီးများကို ကျောင်းထား။ . . . သည်ပုံစံ စီးကြောင်းအတိုင်း ဝင်လာတာပါပဲလား။ လောကကြီးရဲ့ ပုံသေစီး ကြောင်းအတိုင်း စီးဆင်းမျော ပါလာခဲ့ကြတာ၊ အရင်ကလည်း သည်အတိုင်း၊ အခုလည်း သည်အတိုင်းပါပဲ။ မျဉ်းဖြောင့်တစ်ကြောင်းအတိုင်း ရွေ့ကို ရွေ့လျား လာခဲ့ကြတာ၊အဲဒါ လူ့လောကသမိုင်းလား။ ပြီးတော့ . . . ပြီးတော့ ဘာဖြစ် ဦးမှာလဲ။ မျဉ်းဖြောင့် တစ်နေရာ ပျံ့တစ်ပျံ့မှာ . . . သူသေဦးမှာပဲ။ သူချစ်တဲ့ ဇနီး . . . သားသမီး . . . သူ့အိမ် ထောင်စုကမ္ဘာ အဲဒါတွေ ချန်ထားပြီး သေရဦး မှာပဲ။ အဲဒါဘဝတဲ့လား။ ဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးပိတ် ပျံ့အမှတ်အသားတဲ့လား။ ပြီးတော့ကော။ ဘာဖြစ်ဦးမှာလဲ။ ဘယ်သူမှမသိ။ ကိုယ်သွားနေတဲ့ လမ်းရွေ့တည့် တည့်မှာ အုတ်နံရံ၊ ကျောက်နံရံ အမြင့်ကြီး ပိတ်ပြီး ကာဆီးလိုက်သလို၊ တွေး နေတဲ့ အတွေးလမ်းကြောင်း ဟာ တစ်စုံတစ်ခု မသိတဲ့အရာက ပိတ်ကာဆိုလိုက် သည်။ အတွေးစဉ်ပြတ်တောက်၍ ဆက်တွေးမရတော့။ နောက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ . . . “လောက၏ပုံသေစီးကြောင်း” ကျော်ဇ မွန်းကျပ်

ပိတ်ဆို့တွေဝေနေသည်။

*

“လောက၏ပုံသေစီးကြောင်း” သူ့ခေါင်းထဲမှာထိုစကားက ပဲ့တင်ထပ်နေ၏။

“အဲဒီတော့. . . ”

စားပွဲပေါ်မှာ ဓါတ်ပုံတွေ၊ သုံးလေးရာထက်နည်းမည် မထင်။ ဓါတ်ပုံတွေကို ရွေး၍ အယ်လ်ဘမ်အသေးကလေးတွေထဲမှာ ခွဲထည့်နေသူ. . . မျိုးကိုက အဲဒီတော့. . . ဟုပြော၍ စကားရပ်လိုက်သည်။ သဘောကတော့ အဲဒီတော့ မင်း ဘာလုပ်ချင်တာလဲ၊ ဘာလုပ်မှာလဲဟု မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျော်ဇမျက် နှာကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့်အုပ်၍ သပ်ချလိုက်သည်။ သက်ပြင်းဟု ခေါ်သော လေပူပူတစ်လုံးကို ပါးစပ်မှ ဟားခနဲမှုတ်ထုတ်လိုက်၏။

“ဘာမှမလုပ်ဘူး. . . ”

ကျော်ဇ အဖြေပေးပုံကို မကျေနပ်၍ မျိုးကိုကအော်သည်။

“ဟား. . . နင့်ဖေလွှား. . . မလုပ်လို့ဖြစ်မလားကွ”

ကျော်ဇက ရယ်သည်။

“ဖြစ်တာပေါ့ကွ. . . ”

သည်နေ့ အသီးသီးအိမ်က မနက်စောစော ထွက်ကြသည်။ မျိုးကို တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်သည်။ နေ့ခင်း ၂ နာရီမှာ ပြက္ခဒိန်ရိုက်ဖို့ သွားစရာ ရှိသည်။ အိမ်ကပဲ သွားတော့မည်ဟု အိမ်မှာနေခဲ့သည်။ ဂျာနယ်တိုက်မှာ ညအိပ်ဖေါင်ပိတ်ပြီးနေ့ခင်း အိမ်ပြန်နားမည်ဟု ပြန်လာသော ကျော်ဇနှင့်. . . စကားစမြည် ပြောနေကြသည်။ ကျော်ဇအလုပ်က ဖေါင်ပိတ်ရက်တွေမှာ အလုပ်များသည်မှာ သဘာဝ။ အလုပ်များနေသောသုံးလေးရက်အတွင်း သူ့အတော်စိတ်ရှုပ်နေသည်။ အလုပ်ထဲမှာ နှစ်ထား၍ ဘာမှမပြောဖြစ်။ သူ့လူတွေနဲ့လည်း အိမ်ပြန်မအိပ်သောကြောင့် မတွေ့။ သည်နေ့ မျိုးကို ကိုပဲတွေ့တော့ တွေ့တဲ့ မျိုးကိုနဲ့ပဲ ရင်ဖွင့်ဖြစ်သည်။

သူ့အစ်မ ရန်ကုန်ပြောင်းလာပြီးသည့်နောက် အခြေအနေတွေက လှုပ်ရှားပြောင်းလဲတာ မြန်ဆန်လွန်းသည်။

ခိုကလေး၏အစ်မ အမေရိကားမှ ခေတ္တပြန်လာသည်။ ထိုရက်ပိုင်းလောက် အတွင်းမှာပင် သူ့အစ်မ ရန်ကုန်ရောက်လာသည်။ တိုက်ဆိုင်လွန်းလှစွာ ခိုကလေး၏အစ်မနှင့် သူ့အစ်မတို့က အလွန်ချစ်သော ကျောင်းနေဖက် ငယ်သူငယ်ချင်း

တွေ ဖြစ်နေသည်။ အစ်မနှစ်ယောက်စလုံးက ကျော်ဇနှင့် ခိုကလေးတို့ ချစ်သူ ဘဝကို ဝမ်းသာအားရရှိကြ၏။ ကာယကံရှင် ကျော်ဇနှင့်ခိုကလေး တို့နှစ်ယောက် ထက်ပိုပြီး ဝမ်းသာကျေနပ်နေကြသည်။ ပြီးပြီပေါ့။ ဘာလိုသေးလဲ။ အစ် မနှစ်ယောက်၏ ထောက်ခံမှု အပြည့်အဝ ရထားမှတော့ ဘာလိုသေးလဲ။ ပြီး တော့လည်း သည်အစ်မနှစ်ယောက်က သူတို့အိမ် သူတို့မိသားတွေအပေါ်မှာ အရေးပါသြဇာညောင်းသူများ ဖြစ်ကြသည်။ အလွန်ဖြောင့်ဖြူးသော ရှေ့ရေး၊ အလွန်သာယာသော ပန်းခင်းလမ်းဆိုသည့် အလင်္ကာဟောင်းအတိုင်း ဖြစ်တော့ သည်။ သို့သော်လည်း အထစ်အငေါ့ဆိုသည်မှာ ရှိစမြဲ။ အခက်အခဲ ဆိုသည်မှာ ရှိစမြဲ။ ဘာမှပြဿနာရှိစရာ အကြောင်းမမြင်သော ကျော်ဇနှင့်ခိုကလေးတို့ ဇာတ်လမ်းမှာ ပြဿနာအရိပ်အရောင်တွေ ပြလာသည်။ ခိုကလေးအစ်မက ကျော်ဇအစ်မကို သည်နှစ်ယောက်ကို ခပ်မြန်မြန် လက်ထပ်ပေးပြီး သူနှင့်အတူ အမေရိကားသို့ ခေါ်သွားမည်။ ခိုကလေးကလည်း သည်နှစ်ကျောင်းပြီး၍ ပထမ ဘွဲ့ရ သည်နှင့် ဟိုမှာ ဘွဲ့လွန် ထပ်တက်မည်။ ဘွဲ့လွန် ကျောင်းတွေသိပ်ပေါ သည်။ ကျော်ဇလည်း . . . သတင်းစာပညာ ကျောင်းမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပန်းချီကျောင်း မှာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆက်ကျောင်းတက်မည်။ နေရေးထိုင်ရေးအစစ သူ့အစ်မက တာဝန်ယူမည်ဟု စကားဦးသန်းလာသည်။

ကျော်ဇ ထိုစကားနှင့် ထိုအစီအစဉ်ကို မကြိုက်လုံးဝမကြိုက်။ လုံးဝ မကြိုက်၍ သူငယ်ချင်း ကုမာရကို ပြောပြနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကုမာရက မင်းဘာ လုပ်မှာ လဲဟုမေးသည်။ ကျော်ဇက ဘာမှမလုပ်ဘူးဟု ဖြေသောကြောင့် ကုမာရ က . . . ။

“ဟား . . . နင့်ဖေလွှား . . . မလုပ်လို့ ဖြစ်မလားကွ” ဟု ပြောသည်။

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ သူတို့က အဲဒီလို စီစဉ်မယ်ဆိုပြီး စကားသံထွက်လာတာ။ တော့တော့ဆိုင်ဆိုင် ငါနဲ့မပြောရသေးဘူး”

“မင့်ခိုကလေး ဒီကိစ္စ သိပြီးဖြစ်မှာပေါ့ . . . ဟုတ်လား”

“အင်း . . . သူ့အစ်မက ပြောပြထားရင်တော့ သိချင်သိနေမှာပေါ့။ ငါနဲ့တော့ ဒီကိစ္စ မပြောရသေးဘူး”

“မပြောရသေးရင်လည်း ပြောထားဖို့ ကောင်းပြီ။ ခိုကလေးသဘော ထားကကော ဘယ်လိုရှိမယ်ထင်လဲ”

“အေးလေ . . . ပုံမှန်အရဆိုရင်တော့ သူသွားချင်မှာပေါ့။ ငါနဲ့လက်ထပ်ပြီး သူ့အစ်မဆီမှာနေ . . . ပညာတွေဆက်သင် . . . တကယ့်ရွှေပဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့ . . . ငါသိတယ်။ ငါ့သဘောထားကို လွန်ဆန်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အေး. . . မင်းကောင်မလေးကလည်း ဒဿနရှိပါတယ်။ ခပ်ညံ့ညံ့ ခပ်တုံးတုံးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သွားတော့သွားချင်မှာပဲကွ”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ အခွင့်အရေး၊ အလားအလာပဲကွာ။ လူတိုင်းလိုချင် မယ့်ဟာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မင်းပြောသလို သူ့မှာအမြင်ရှိပါတယ်။ အသက်အရွယ်နဲ့ မလိုက် အမြင်ရှိပါတယ်။ ဒီကိစ္စမှာတကယ်လို့ အကျိတ်အနယ်ဖြစ်လာရင် ငါ့ဘက်က နေမှာပါ. . . ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မင်းပြောပြဖို့တော့ ကောင်းပြီ။ သူသိနှင့်တာ မသိနှင့် တာတစ်ပိုင်းပေါ့”

“အေး. . . ဟုတ်တယ်။ ပြောရမှာပဲ။ ငါတို့ဘာသာ အေးအေးဆေး ဆေး စီးမျောနေတာ၊ ပြဿနာက လာရှုပ်ရသေးတယ်။ တကယ့် ပစ်တိုင်းထောင် ရုပ်က ကြိုးရှုပ်ဆိုတဲ့ အတိုင်းပဲ”

ပစ်တိုင်းထောင်ရုပ်လို လုံးလုံးဝိုင်းဝိုင်းကြီးမှာ အခြားရုပ်သေးရုပ်များလို ခေါင်းကြိုး၊ လက်ကြိုး၊ ခါးကြိုး၊ ဒူးဆစ်ကြိုး၊ ခြေဖျားကြိုး ဘာမှရှိစရာမလို။ ဘာကြိုးမှ ရှုပ်စရာမလို။ အခု ဘာကြိုးမှရှုပ်စရာမလိုဘဲနှင့် ကျော်ဇောတို့ကို ကြိုးက လာရှုပ်သည်။

မျိုးကိုက ဓါတ်ပုံတွေ အယ်လဘမ်တွေထဲ ပြီးအောင်ထည့်နေသည်။ ကျော်ဇော ဓါတ်ပုံတစ်ပုံကို ကောက်ကိုင်သည်။ မိုဒယ်ကလေးတစ်ယောက်။

“ဒါလေးမဆိုးဘူးကွ။ ချောရတနာဆိုတာမဟုတ်လား”

“လာသေးတယ်။ ဒိုကလေးတစ်ယောက်နဲ့တင် ရှုပ်လှပြီ။ ကောက်ရိုး ထုံးထပ်ပွေ့ချင်သေးတယ်။ ပေး. . . ပေး. . . ”

မျိုးကိုက ကျော်ဇောထဲက စံပြမယ်ကလေးပုံကို ဆွဲလှယူသည်။ ကျော်ဇော ရယ်နေ၏။

*

“နင်. . . ရှမ်းစာသိပ်ကြိုက်တာပဲလား”

ဝက်သားချဉ်ဆိုင်ကောင်းကောင်း အသစ်တွေ့ထားသောကြောင့် ထိုဆိုင်သစ် သို့ ခိုကလေးကို ခေါ်၍လာခဲ့ကြသည်။ ဆိုင်ကလေးငယ်ငယ်၊ သန့်သန့်။ စိတ် ကြည်လင်စရာ။ ရှမ်းအစားအစာတွေကလည်း အတော်ကောင်းသည်။ အစစ်တွေ ဖြစ်၏။ ခိုကလေးက. . . ဂျူးမြစ်ဖြူဖြူကလေးကို လှည့်ပတ်ကစားရင်း မေးသည်။

“ကြိုက်တယ်. . . ”

“တစ်ခါတုန်းက ပြောတော့ မန္တလေးသားမို့ နန်းကြီးမုန့်တီ ကြိုက်တယ် ဆို”

“အဲဒါလည်း ကြိုက်တာပဲ”

“ပြီးတော့ ဘာကြိုက်သေးလဲ ပြောထားပါဦး။ သိထားရအောင်”

“ရေချိုးရမှာ သိပ်ပျင်းပြီး ရေမွှေးတွေ တအားကြီးသုံးတဲ့ ကောင်မလေးကို ကြိုက်တယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဘယ်သူလဲ၊ နင်ပဲပေါ့”

“ဟယ်. . . နင်ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“ရေမချိုးတော့ ချွေးထွက်တော့ ချွေးစော်နံ့တာပေါ့။ အဲဒီချွေးနံ့ ရေ မွှေးနံ့နဲ့ ရောသွားတော့. . . ”

“ဦးကျော်ဇရယ်. . . ကဗျာမဆန်လိုက်တာ၊ ရိုမန်တစ် မဖြစ်လိုက်တာ တော်ပါတော့”

“အေး. . . Romantic မဖြစ်ဘူး။ Realism သရုပ်မှန်တွေလေ. . . သရုပ် မှန်ဝါဒီမှာ ဒီလိုပဲ”

ခိုကလေး ရယ်နေသည်။ သူရယ်တိုင်း ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်မရှိ၊ အားရ ပါးရ ရယ်တတ်သည်။

ကျော်ဇအဖို့တော့ အရှေ့တောင်အာရှမှ အလှဆုံးဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် သွားတက် ချွန်ချွန်ကလေးသည် အလှအပ အစုအပေါင်းတို့၏ ဗဟိုချက် ဖြစ်သည်ဟု ထင်၏။

“ငါ ရေချိုးမယုင်းပါဘူးဟယ်. . . တစ်ခါတလေတော့ ချမ်းရင် ရေမချိုးဘဲ. . . ”

“ရေမွှေးတွေ တအားကြီး ဆွတ်ပြီး ကျောင်းလာတာပဲ မဟုတ်လား”

“အေး. . . ဟုတ်တယ်”

“ငါနဲ့အတူနေရင်တော့ မရဘူး။ ငါကိုယ်တိုင် နင့်ကို ရေချိုးပေးမယ်။ ဒန်လုံကြီး တစ်လုံးဝယ်ပြီး အဲဒီထဲမှာ. . . ”

“ဟယ်. . . ရှက်စရာကြီး”

“ဘာရှက်စရာရှိလဲ. . . ကိုယ့်ဖုန်းကို ရေချိုးပေးတာ ဘာဖြစ်လဲ”

ခိုကလေးက ကြက်သွန်ဖြူ၊ ငရုတ်သီးစိမ်းနှင့် ဂျူးမြစ်တွေ ထည့်ထားသော ဖန်ပန်းကန်ထဲမှ ကြက်သွန်ဖြူဥတစ်လုံးနှင့် ကောက်ပေါက်သည်။ ကြက်သွန်ဖြူက ကျော်ဖေ ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ထောင်ထဲ ကျသွား၏။ ကျော်ဖေ ကြက်သွန်ဖြူကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ထုတ်ယူနေရ၏။

“ငါ့တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သွန်ဖြူစော် နံတော့မှာပါပဲဟာ”

“အမယ်. . . အဆောင်ရောက်ရင် ရေချိုးလိုက်ပေါ့. . . ”

“ချိုးမှာပါ. . . ငါက ရေကြောက်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့ မန်ဟောက်ရွာဘေးက မန်ဟောက်ချောင်းထဲမှာ တစ်နေ့ခြောက်ခါ ရေဆင်းကူးခဲ့တာ”

“လာပြန်ပြီလား၊ ဒီ မန်ဟောက်ရွာ”

ကျော်ဖေက သူ့အဖေသည် ကုန်တင်ကားကြီးတွေမောင်းသော ဒရိုင်ဘာဖြစ်သည်။ အမေကရှမ်း။ လာရှိုးနယ်ထဲက မန်ဟောက်ဆိုသော ရွာကလေးမှာနေသည်။ သူ့ညီနှစ်ယောက်မှာ အိုက်အောင်နှင့် အိုက်ကားဟုခေါ်သည်။ ညီမ နှစ်ယောက်မှာ အိအုန်းနှင့်အိလန် ဟုခေါ်သည်ဟု ခိုကလေးကို ပြောထားသည်။ ခိုကလေးက စောစောတုန်းကတော့ ယုံသေးသည်။ နောက် သူ့အစ်မလာတော့မှ ကျော်ဖေအကြောင်း အစအဆုံး သိရသည်။

ကျော်ဖေက ရယ်မော၍. . .

“မန်ဟောက်ချောင်းက. . . ”

“တော်တော့. . . မမနဲ့ မနေ့က တွေ့သေးလား”

“ဘယ်မမလဲ၊ ငါ့မှာ မမနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ တစ်ယောက်က မန္တလေးက ငါ့အစ်မ၊ နောက်တစ်ယောက်က ငါ့ရည်းစားရဲ့အစ်မ၊ အဲဒါလည်း ငါ့မမပဲ. . . ”

“မမနှင်းဝေသန့်ကို ပြောတာ”

“မတွေ့ဘူး၊ ဖုန်းတော့ တစ်ခါဆက်တယ်”

“ဘာပြောသေးလဲ”

“ငါ့ကို ကောင်းကောင်းနေတဲ့၊ ရည်းစားတွေ ဘာတွေ မထားနဲ့တဲ့။ အခု ရထားတဲ့ ကောင်မလေး သိသွားရင် သေသွားနိုင်တယ်တဲ့”

“သွားစမ်း. . . အကောင်းပြောတာ၊ မမက ဘာပြောလဲ”

“အဲဒါပဲ ပြောတယ်”

“တကယ် တခြားဘာမှ မပြောဘူးလား”

“မပြောဘူး”

ခိုကလေးမျက်နှာ တည်တည်ကလေး ဖြစ်သွားသည်။ စပို့ရှပ် နီဝါဝါကလေး နှင့် ဘောင်းဘီရှည်က ကော့တွန်အစစ် အဖြူရောင်။ နုပျိုသောအလှူဂုဏ်မှာ သွယ်နွဲ့ မှုက ထပ်ဆောင်းထားသည်။

“မမနဲ့ မမနှင်းဝေသန့်နဲ့ တိုင်ပင်ကြတယ်”

“ဘာလဲ၊ ငါတို့ကို အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ပေးမတဲ့လား”

“အင်း. . . ”

ခိုကလေး၏အသံက ခပ်လေးလေး ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း။

“ကောင်းတာပေါ့၊ ငါတို့အမြန်ဆုံး အတူနေရတာပေါ့။ အဲ. . . တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာတော့ ငါ မင်္ဂလာမဆောင်ချင်ဘူးနော်။ မင်္ဂလာ ဆွမ်းကျွေးတာသပ်သပ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဧည့်ခံပွဲလုပ်တာမျိုးက သိပ်အောက် တာပဲ။ ဟိုတယ်တစ်ခုခုမှာ ရက်မရရင် သုဝဏ္ဏအားကစားကွင်းထဲမှာ မဏ္ဍပ်ထိုး ပြီး. . . ”

“ပေါက်ကရတွေ ပြောမနေနဲ့. . . မမတို့ တိုင်ပင်ကြတယ်”

“ကောင်းတာပေါ့. . . မင်္ဂလာထမင်းကျွေးရင် ဝက်သားတော့ ပါရမယ်နော်။ ဝက်သားမစားတဲ့လူ မလာနဲ့။ ဖိတ်ကိုမဖိတ်ဘူး”

“အေး. . . အေး. . . အေးပါ။ ရယ်နေ။ မမတို့တိုင်ပင်တာ နင်သိရင် ရယ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာ. . . ဘာလဲ”

“ငါတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ပြီးရင်. . . ငါတို့အစ်မနဲ့ အမေရိကား လိုက်ရ မယ်တဲ့။ အဲဒီမှာ ငါလည်းဘွဲ့လွန်တက်၊ နင်လည်း နင်တက်ချင်တဲ့ အနုပညာ ကျောင်းတို့၊ သတင်းစာပညာကျောင်းတို့ တက်တဲ့. . . အဲဒါ”

“ဟ. . . အဲဒါဘာဖြစ်လဲ၊ ကောင်းတာပေါ့။ သူများတွေများ သွားချင်လွန်း လို့ အသည်းအသန်၊ အခုတို့က အလွယ်တကူ. . . အေးဆေးပဲ၊ ကောင်းတာပေါ့”

“စကားအကောင်းပြောပါဟာ၊ တို့နှစ်ယောက်အတွက် အလေးအနက် ပြောဖို့ လိုလာပြီ”

ကျော်ဇ ခိုကလေး၏ လက်တစ်ဖက်ကို သူ့ လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင် လိုက်၏။ ခိုကလေး မရုန်းဖယ်။ လက်ချောင်းဖြူဖြူ သေးသေးသွယ်သွယ် ကလေး များသည် ကျော်ဇ၏ လက်နှစ်ဖက်ထဲတွင် ပျောက်နေ၏။

“နင် ဘယ်လိုဖြစ်ချင်သလဲ၊ ပြော. . .”

“ငါ ခေါင်းရှုပ်နေတယ်။ တစ်ခုပဲ ငါစဉ်းစားတယ်။ နင် သဘောမတူရင် ငါဘာမှမလုပ်ဘူး”

“အဲဒါကြောင့် နင့်ကို ငါသိပ်ချစ်တာ၊ အဲဒါ နင့်ရင်ထဲက စကားအမှန် အကန့်ပဲ”

“နင် အဲဒီလိုမျိုး ဖြစ်ချင်မှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကို ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူးဆို တာလဲ ငါသိနေတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ကတွေ့ စေတနာနဲ့စီစဉ် ကြတာပဲလေ။ ကောင်းလည်း ကောင်းနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါမသွားနိုင်ဘူး။ ဒီမှာ ငါလုပ်စရာတွေ အများ ကြီးရှိတယ်။ အဲဒါအဓိကအကြောင်းနဲ့ တစ်ခုတည်းသောအကြောင်းပဲ။ ဒီမှာ ငါလုပ်စရာတွေ ရှိတယ်”

“ငါ နားလည်ပါတယ်။ သူတို့ကလည်း အတင်းအကြပ် စီစဉ်မယ် မထင် ပါဘူး။ အခြေအနေ ကြည့်သေးတာပေါ့”

“အေးပါ. . . ဒါကလည်း ငါက နင့်ကို ကြိုပြောထားတာပါ။ အခြေ အနေက ဘာမှမသိသေးဘဲ။ မမတို့နှစ်ယောက်လုံး ဖိအားပေးပြီး အကြပ်ကိုင် မယ်တော့ မထင်ပါဘူး။ ကဲ. . . အဲဒါတွေ လောလောဆယ်မစဉ်းစားနဲ့။ အခု တို့ ရေခဲမုန့် သွားစားမယ်”

“ဘယ်သွားစားမှာလဲ”

ခိုကလေးက ပိုက်ဆံရှင်းဖို့ကြိုးသေးသေးလေးနဲ့ သိုင်းလွယ်ထားသော ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်သည်။

“ငါပေးမှာပါ. . . မနွေက ငါအဖုံးပန်းချီခ ရထားတယ်”

“ရေခဲမုန့်က ဘယ်မှာလဲ. . . သွားစို့”

“ငါသိတယ်၊ ရေခဲမုန့်ဆိုရင် နင်ဟန်မဆောင်နိုင်ဘူး။ ဒီမှာ. . . ရေခဲမုန့် နာမည်က. . . ဘရစ်တနီစပီးယားတဲ့”

“ဟင်. . . ဘာနာမည်လဲ”

“နာမည်ဆိုတာ ခေါ်စရာပဲဟာ၊ ဘာခေါ်ခေါ်။ ဒီမယ်. . . ရေခဲမုန့် ဖြူဖြူ ကလေးကို ဖန်ကလပ်နဲ့ထည့်လို့ အပေါ်က သင်္ဘောသီးစိပ်ကလေးတွေက ဝါဝါ ကလေးတွေ၊ သီးမွှေးငှက်ပျောနဲ့လိုက်ချီးသီးက ဖြူဖြူကလေးတွေ၊ စတော်

၈၆ □ ဇော်ဇော်အောင်

ဘယ်ရီသီးက နီနီကလေး၊ ထောပတ်သီးက အစိမ်းနုကလေးတွေ၊ ရေခဲမုန့်ကို ကြည့်ရတာနဲ့ လှလွန်းလို့ ငေးသွားရမယ်”

“ဟုတ်လား. . .”

“အဲဒီ သီးစုံရေခဲမုန့်ကို ငါ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကတော့ မှာပြီး မစားရက်လို့ ဒီအတိုင်းကြည့်နေတယ်။ မစားဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေက အတင်းအစားခိုင်းတော့ တစ်ဖွန်းနှစ်ဖွန်း စားပြီး ငိုပါလေရော. . .”

“ဟင်. . . ဘာလို့လဲ. . . ဘာလို့ငိုတာလဲ”

“ရေခဲမုန့်ရဲ့ အလှပျက်သွားတာ ဝမ်းနည်းလို့ ဆိုပြီးငိုတယ်”

“ဟား. . . စံချိန်ပဲ၊ နင့်သူငယ်ချင်းက ဘယ်သူလဲ”

“တာပသ ဆိုတဲ့ ဆရာဝန်စာရေးဆရာလေ။ အခုတော့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ညွှန်းတွေရေးပြီး အောင်မြင်နေတဲ့ကောင်ပေါ့”

“တကယ့်စံချိန်ပဲ. . . နော်”

“ကဲပါ၊ ငါသိပါတယ်။ အဲဒီ သိပ်လှတဲ့ အိုင်စကရင်ကော့တေး. . . ကို နင်သိပ်စားချင်နေပြီ မဟုတ်လား။ လာ သွားစို့”

“ကျော်ဇ. . . .”

“ဟင်. . . ဘာလဲ”

“နင်ဟာ သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ. . .”

*

ဝတ္ထုတွေထဲမှာလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ချစ်သူနှစ်ယောက် အဆင်ပြေ ပျော်ရွှင်နေကြတဲ့အခန်းကို ဖွဲ့နွဲ့ရေးပြီးရင်၊ ပြဿနာတစ်ခုခုကိုဆွဲသွင်း လာတတ်ကြတယ်။ အဆင်မပြေတာတွေပေါ့။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အထင်လွဲတာ။ မိဘတွေ သဘောမတူတာ။ တကယ်မဟုတ်ဘဲနဲ့ အထင်မှားပြီး စွပ်စွဲခံရတာ။ မမျှော်လင့်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာတာ၊ ရုတ်တရက် ကံဆိုးတဲ့ အဖြစ်အပျက် ကြုံလိုက်ရတာ. . . စာရေးဆရာတွေ ဉာဏ်ကွန့်ရင် ကွန့်သလို ရေးတတ်ကြတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီအခက်အခဲ ပြဿနာဟာ တစ်ခါတစ်ရံ ခက်ခက်ခဲခဲ ဖြေရှင်းလို့ ရသွားတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း လွယ်လွယ်လေးနဲ့ ပြေလည်သွားတယ်။ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် အထင်အမြင်လွဲမှားပြီး မုန်းတီးနေကြတာမျိုးဆိုရင် ဖြေရှင်းပေးမယ့်သူ ပေါ်လာရတယ်။ ခပ်ညှိညှိ ဝတ္ထုရေးဆရာတွေကျတော့ ပြဿနာကို ပြီးစလွယ် ဖြေရှင်းတတ်ကြတယ်။ ဥပမာ ဂုဏ်ရည်မတူလို့ မိဘ

တွေက ခွဲပစ်လိုက်ကြတဲ့ ချစ်သူနှစ်ဦး ကွဲကွာပြီး အလွမ်းဇာတ်ခင်းနေတုန်း ရုတ်တရက် ဆင်းရဲသားဇာတ်လိုက် ထိပေါက်လိုက်တာမျိုး။ ဒါမှမဟုတ်လည်း မမျှော်လင့်ဘဲ ဆွေမျိုးတစ်ယောက်က ပေါ်လာပြီး အမွေတွေ သိန်းပေါင်းများစွာ ရလိုက်တာမျိုးတွေဟာလည်း သိပ်ဟန်မကျတဲ့ ဝတ္ထုနည်းပညာတွေပဲ။ “မောင်ရင် မောင် မမယ်မ” ဝတ္ထုတို့၊ “ရွှေပြည်စိုး” တို့၊ “စပယ်ပင်” တို့က စပြီး အခုခေတ် ဆရာငြိမ်းကျော်တို့၊ ဆရာမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)တို့၊ ဆရာမောင် သာပြည့် တို့အထိပါပဲ။ ဒါတွေဟာ ဝတ္ထုရဲ့ ပုံသေစီးကြောင်းပါပဲ။ လောကရဲ့ ပုံသေ စီးကြောင်းကြီးထဲက ဝတ္ထုရဲ့ ပုံသေစီးကြောင်းပါပဲ။ “အခက်” ဆိုတဲ့ ဖေါ်မြူ လာ ရှိသလို။ အဲဒီ အခက်အခဲကို ဖြေတဲ့ “အဖြေ” ဖေါ်မြူလာလည်း ရှိမှာပေါ့။ ရှေးရှေးက ဝတ္ထုဆရာတွေ အစဉ်အဆက် သုံးစွဲလာကြတာပဲ။ ဝေဝေရီရီ ဝတ္ထုမှာ “အခက်” တော့ပျိုးပြီ။ ဆရာ ဆရာများရဲ့ ပုံသေစီးကြောင်းအတိုင်း စီးမျော လိုက်ပါရမှာလား။ ဒီဇိုင်းအသစ်နဲ့ မဲပြာပုဆိုးကို အပ်ချည်အသစ်နဲ့ ချုပ်တော့ချုပ် ရိုးသစ် ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ မဲပြာပုဆိုးဟာမဲပြာပုဆိုးပါပဲ။

*

လူကတော့ စုံနေပြီ။ လူစုံတော့ ဆူညံဆူညံ ဖြစ်တာပေါ့။
“အေး. . . မင်းတို့ရောက်ရင် အိဖယ် မျှော်စင်ကြီးနဲ့ ဓါတ်ပုံရိုက်ပြီး
ငါတို့ဆီကို ပို့လိုက်နော်”

“ဝိဒေ. . . မင်း ဘယ်လိုလုပ် ဘောလုံးဂျာနယ်အယ်ဒီတာချုပ် ဖြစ်နေ
တာလဲ။ အိဖယ်မျှော်စင်က အမေရိကားမှာ မရှိဘူးဟ”

မျိုးကိုက ဝိဒေကို ဝင်နှိပ်သည်။

“ဟဲ့. . . ဓါတ်ပုံဆရာ အစုတ်ပလုတ်။ အိဖယ်မျှော်စင် ဘယ်မှာရှိသလဲ
မသိတာနဲ့ ငါဘောလုံးဂျာနယ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး. . . ”

“ဟုတ်တာပေါ့။ တခြားစီပဲ။ အိဖယ်မျှော်စင် ဘယ်မှာရှိသလဲ မင်းက ကော
သိလို့လား”

“သိတယ်ကွ။ တရုတ်ပြည် ကွမ်တုံပြည်နယ်မှာ”

ကုမာရက ပြောပြီး သူ့ဘာသာ ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်သည်။ ကျော်ဇ
ကိစ္စကို ပေါ်လစ် ဗျူရိုစုံညီနဲ့ ဆုံးဖြတ်ကြမည်ဟုဆို၍ ပေါက်ကရ လေးဆယ်
ပြောနေကြသည်။

“တကယ်တော့ ရွှေအခွင့် အရေးပဲကွ”

တိုးရှန်က ပြောလိုက်သည်။

“အင်းပေါ့. . . သူများတွေ ခက်ရာခက်ဆစ် ကြိုးစားကြရတာ၊ ပိုက်ဆံ
လည်း ကုန်ရသေးတယ်။ သံရုံးမှာလည်း အင်တာဗျူးကို မျက်နှာငယ်ငယ်နဲ့
ဝင်ရသေးတယ်။ မင့်အခွင့်အရေးက တကယ့်ရွှေပဲ. . . ”

ဝိဒေက တိုးရှန်ကို ထောက်ခံ၏။

“ဒါပေမယ့် . . . ”

“မပြောနဲ့ကျော်ဇ တို့သိတယ်၊ နားလည်တယ်၊ မင့်ရင်ထဲမှာ အပြစ် တစ်ခု
လုပ်ထားသလို ခံစားနေရတယ်။ Guilty Conscious ဖြစ်နေတယ်။ ငါတို့
အားလုံးဟာ ဒီလူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ အချိန်ကာလ အပိုင်းအခြားတစ်ခုအတွင်းမှာ
ကြီးပြင်းလာခဲ့ရ တာ. . . လေ။ မင်းခံစားရတာကို ငါတို့ဘာလို့ သိနေသလဲဆို

တော့ တို့လည်း အဲလိုခံစားနေရလို့ပဲ”

မျိုးကိုက အခါတိုင်းလိုမဟုတ်။ အလေးအနက် အတည်အတံ့ ပြောနေသည်။ ကျော်ဇက ဘာမှမပြော။ တစ်နေရာကိုငေးစိုက်နေသည်။ တိုးရှန်က ကျော်ဇ ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ကျော်ဇ မင်းသုံးခဲ့တဲ့စကား မှတ်မိသေးလား။ တစ်ခါက ငါ့ကို အဲဒီစကားလုံးသုံးပြီး ပြောတော့ဆရာဦးသိန်းဖေမြင့် သုံးခဲ့တဲ့စကားလုံးနဲ့ မင်းကိုငါ နှိပ်ကွပ်ခဲ့တာ မှတ်မိလား”

“အင်း. . .”

“ဆရာဦးသိန်းဖေမြင့်က ဆရာကြီးတစ်ယောက်ကို စကားလုံးအသစ် ထွင်သုံးရာမှာ လျှပ်ပေါ်လော်လီသည်. . . လို့ ရေးခဲ့ဖူးတယ်။ အမှန်တော့ မင်းသုံးခဲ့တဲ့ Post-Socialist Void ဆိုတာ မှန်တယ်၊ သိပ်ရှိတယ်။ ဆိုရှယ်လစ်လွန် ဗလာနယ်ပေါ့။ အခု တို့တွေရဲ့ ခေါင်းတွေထဲမှာအဲဒီဗလာနယ် ရှိနေတယ်။ Void ပေါ့။ Vacuum ပေါ့။ ဘာမှမရှိဘူး”

ကျော်ဇ သက်ပြင်းအရှည်ကြီး မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။

“အေး. . . အဲဒီ ခေါင်းထဲမှာ ဘာမှမရှိတာကို တစ်ခုခုရှိအောင်လုပ်ဖို့၊ အဲဒါအရေးအကြီးဆုံးပဲ။ အဲဒီ ဗလာနယ်ထဲမှာ တစ်ခုခုရှိဖို့၊ ထည့်ပေးဖို့ တို့အားလုံး လုပ်ကြရမှာလေ။ တို့အားလုံးရဲ့ အလုပ်. . . တို့ပဲ လုပ်ကြရမှာ. . .”

အမှန်တော့ ကျော်ဇ သူ့ခိုကလေးနှင့် လက်ထပ်ပြီး အမေရိကား လိုက်ရေးမလိုက်ရေး ဆွေးနွေးနေရင်းက သူတို့အားလုံးမှာ လေးလံစွာ ဖိစီးနေတဲ့ အတွေးအခေါ် ဝန်ထုပ်ကြီးအကြောင်း စကားစပ်မိသွားကြသည်။ ရင်ထဲမှာ ယုံကြည်စရာဗလာ။ အဲဒီဗလာနယ်ကွက်လပ်ကို သူတို့ဖြည့်ကြရမည်။ ဘယ်သူက မှ မစေခိုင်း၊ မပေးအပ်။ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ယူပြီး မိမိဘာသာပေးအပ်တဲ့ လောကရဲ့တာဝန်၊ လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့တာဝန်။ ထိုတာဝန်တွေကို သူတို့အုပ်စုအားလုံးက ထမ်းဆောင်ရမည်ဟု သိနေကြသည်။ သို့သော် စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါလျှင်လို ရာဝရောက်မည် မဟုတ်ပေ။ ရင်ထဲက ဗလာနယ်ထဲမှာ ယုံကြည်ချက်တစ်ခုခု ထည့်ပေးဖို့ လိုအပ်နေသည်။

ဘဝနဲ့ဝတ္ထုဆိုတာ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရင် အတော်မျက်စိလည်စရာကောင်းသော ကိစ္စဖြစ်၏။ ဆရာဆရာများ အတော်များများ ပြောခဲ့ကြသည်။ ယခုထိ ပြောနေကြတုန်းဖြစ်၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ယခုအထိ လူတွေအတော်များများ ဝတ္ထုဖတ်နေကြသောကြောင့်ဖြစ်၏။ အခုလည်း ကျော်ဇနဲ့ ခိုကလေးတို့ အကြောင်း ဝတ္ထုရေးဖြစ်နေသည်။ ကျော်ဇနဲ့ ခိုကလေးတို့ တက္ကသိုလ် ကံ့ကော်

၉၀ □ ဇော်ဇော်အောင်

မြေမှာ တကယ်ရှိသလား။ ရှိတယ်လို့လည်း ပြောလို့ရတယ်။ မရှိဘူးလို့လည်း ပြောလို့ရသည်။ တကယ်တော့ မရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် ရှိတာတွေ၊ ရှိတဲ့သူတွေကို ကိုယ်စားပြုပြီး ရေးဖွဲ့ထားတော့ ရှိတယ်၊ ရှိနေတယ် လို့ပြောနိုင်သည်။ ဒါကြောင့် မရှိလည်း မရှိဘူး။ ရှိလည်းရှိသည်။ ပြီးတော့လည်း . . . တက္ကသိုလ်ဆိုတာ ဝတ္ထုရှည်ကြီးတစ်ပုဒ် ဖြစ်သတဲ့။

*

သူတို့ ဧည့်ခန်းမှာ စကားပြောနေကြ၏။
သူ့အစ်မ ပန်းချီကားနှစ်ချပ်လောက် ဝယ်ချင်သေးကြောင်း၊ ပြော၏။
“အခု ကျွန်တော့်ဆရာတွေ ကားသုံးကားချိတ်ပြီးပြီပဲ၊ ထပ်လိုချင် သေးလို့လား”
ဦးခင်မောင်ရင်၊ ဦးကြီးမြင့်စောနှင့် ဦးဝင်းဖေမြင့်တို့ ကားသုံးကား ရှိနေပြီ။
“ထမင်းစားခန်းမှာ တစ်ကားထပ်ဖြည့်မယ်လေ၊ ပြီးတော့ အရေးအကြီး ဆုံးက မမ အိပ်ခန်းထဲမှာ ပန်းချီကား မရှိသေးဘူး”
“ဟုတ်လား. . . အင်း. . . ဟုတ်တယ်နော်”
“မမ အိပ်ခန်းမှာ ဘယ်သူကား ချိတ်ချင်လဲသိလား. . . ”
“ဟင့်အင်း၊ ဘယ်သူကား လိုချင်လဲ. . . ”
“မောင်လေးဆွဲတဲ့ကား. . . ”
“ဟာ. . . မောင်မှ ဟုတ္တိပတ္တိမဆွဲတတ် သေးဘဲ. . . ”
“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ. . . မောင်လေးဆွဲတဲ့ကားဆိုတဲ့ တန်ဖိုးကို လိုချင်တာ”
“ရတာပေါ့ မမရယ်၊ သိပ်ရတာပေါ့။ မောင် သိပ်ဝမ်းသာတာပဲသိလား၊ ဆွဲပေးမယ်နော်”
သူ့အစ်မက အချစ်ဆုံးမောင်လေးကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်နေသည်။ အစ်မတစ်ယောက်၏အကြည့်။ အမေ တစ်ယောက်၏ အကြည့်။ အေးမြကြည် လင်လှသော မေတ္တာအကြည့်။
ကားဟွန်းသံတစ်ချက် ကြားရသည်။ ခြံထဲကို ကားတစ်စီးတိုးဝင်လာသည်။ သူ့အစ်မ တံခါးဝကို ပြေးသွား၏။ ဆင်ဝင်အောက် ကားရပ်သည်။ တိုက်တံခါးကို ဖွင့်၍ ဝမ်းသာအားရ. . . ။
“နင့်ကို. . . မနော့ကတည်းက မျှော်နေတာ”

ကားထဲမှ သူ့အစ်မသူငယ်ချင်းဟု ထင်ရသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။ အရပ် သွယ်သွယ်မြင့်မြင့်၊ အသားအရေ ဝါဝါဝင်းဝင်း။ သူ့အစ်မကို ပြေးဖက်သည်။ အတော် ရင်းရင်းနှီးနှီး သူငယ်ချင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ ကားပြန်လွှတ်လိုက်၊ ညဒီမှာအိပ်။ ဘာတွေချက်ပြုတ်စားမယ်။ နင်ချက်တာ မစားရတာကြာပြီ။ နင် နဲနဲ ပိန်သွားတယ်။ နင်လည်းဒီလိုပဲ။ ဘာလဲ. . . ဒိုင်ယက်တွေ သိပ်လုပ်နေသလား။ မလုပ်ပါနဲ့ဟာ။ မပိန်လို့ မလှချင်လည်း နေပါစေ။ အစားတော့ မလျော့နိုင်ဘူး။

တံခါးဝမှာ နှစ်ယောက်သားဖက်၍ ရပ်၍ စကားတွေပြောနေသည်။ ဧည့်ခန်းကို လာဖို့၊ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ဖို့ သတိမရကြသေး။

ကျော်ဇ အတွင်းခန်းသို့ ဝင်လာသည်။ သူ့အစ်မနှင့် ဧည့်သည်သူငယ်ချင်းကို အနှောင့်အယှက် မပေးချင်တော့။ ဘေးတံခါးမှ အသာထွက်လာခဲ့သည်။ ညကျမှ ဖုန်းဆက်တော့မည်။

*

ကံ့ကော်ရနံ့တွေကတော့ လှိုင်နေဆဲပါပဲ။ စာမေးပွဲတွေပြီးလို့ ကျောင်းကြီးပိတ်ထားပြီ။ အဝေးသင် တက္ကသိုလ်က အနီးကပ်သင်တန်းတွေ ဖွင့်လို့ ကံ့ကော်တောမှာ လူစည်ကားမြဲပါပဲ။ နယ်ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ မရှိပေမယ့်၊ ရန်ကုန်နေ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေကတော့ အခါအားလျော်စွာ ကံ့ကော်ရွာကို လာနေကြသည်။

“တစ်ခါလာလည်း နန်းကြီးသုတ်၊ တစ်ခါလာလည်း နန်းကြီးသုတ် . . . တခြားတစ်ခုခုများ ပြောင်းစားဖို့ စိတ်မကူးဘူးလား. . . ”

ကျော်ဇက နန်းကြီးသုတ်မှာသည်။ ဒိုကလေးကတော့ လက်ဖက်ရည်ပဲ။

“မန္တလေးသား၊ အညာသား၊ နန်းကြီးမုန့်တီဆိုတာ ဗမာစာစစ်စစ်၊ မန္တလေးသားဆိုတာ ဗမာအဆန်ဆုံး. . . ”

“ကဲ. . . တော်ပါတော့. . . ကိုမန္တလေးသားရယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အီကြာကွေးတို့၊ ပလာတာတို့၊ နံပြားတို့၊ ကော်ပြန့်တို့ဆိုတာတွေက ဗမာအစားအစာ မဟုတ်ဘူး။ ငါဘယ်တုန်းက အဲဒါတွေ စားဖူးလို့လဲ. . . ”

“ကဲပါ. . . ဟုတ်ပါပြီ၊ တော်ပါတော့၊ ပြောမိတာ မှားတယ်. . . ”

“ပြီးတော့လည်း”

“ကိုကျော်ဇ ပြောမိတာမှားတယ်။ စား. . . စား၊ နန်းကြီးသုတ် နောက်တစ်ပွဲ

၉၂ □ ဇော်ဇော်အောင်

မှာရမလား”

“မဟုတ်ဘူးလေ. . . ”

“အေးပါ. . . ဟုတ်ပါတယ်”

“ငါ. . . ”

“ဒီမယ်. . . ကိုကျော်ဇော်”

“ငါ့ကို အဲဒီလို မခေါ်စမ်းနဲ့. . . ဟာ”

“ကိုကို. . . ”

“အင်း. . . အဲဒါ နည်းနည်းတော်သေးတယ်”

“ရုပ်ကြီးကိုက. . . ဒီမယ်. . . ငါလေ ပြောမလို့ မေ့နေတာ”

“မပြောနဲ့တော့”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်”

“နင့်ညီလေးနဲ့ ညီမလေးတွေအတွက် ငါ လက်ဆောင်ပေးဖို့ ဝယ်ထားတာ၊ အဲဒါ အခု ပါမလာသေးဘူး”

ကျော်ဇော် မျက်နှာတည်သွား၏။

“ဘာလက်ဆောင်လဲ”

“ညီနှစ်ယောက် ညီမနှစ်ယောက်နော်”

“အင်း”

“နာမည်တွေက ဘယ်လို. . . ငါမေ့သွားလို့”

ကျော်ဇော် သက်ပြင်းချလိုက်၏။ စားပြီးသော နန်းကြီးသုတ်ပန်းကန်ကို ဘေးသို့ တွန်းရွှေ့သည်။

“ညီနှစ်ယောက်က အိုက်အောင်းနဲ့ အိုက်ကား တဲ့။ ညီမနှစ်ယောက်က အိဘုန်းနဲ့ အိလန်းတဲ့. . . ”

“ဪ. . . အေးအေး၊ ငါ သူတို့အတွက် ကျောပိုးအိတ် လှလှကလေးတွေ ဝယ်ထားတယ်”

“အင်း”

“သူတို့ နာမည်ကတော့ တိုင်းရင်းသား နာမည်တွေ၊ နင့်နာမည် ကျတော့ ဘာလို့ ကျော်ဇော်လို့မှည့်တာလဲ”

“စပ်စုလိုက်တာ၊ အဖေက အဲလို မှည့်လို့ပေါ့”

“မမ နှင်းဝေသန့်ကျတော့ ဘယ်သူ မှည့်တဲ့နာမည်လဲ”

“ဟင်. . . ”

ကျော်ဇေယျာပေါ်မှာ အရိပ်အယောင်တွေ ဖြတ်သွား၏။ မျက်နှာပျက် သွားသလို၊ ပြီးတော့ ချက်ချင်း မျက်နှာပြန်ပြင်လိုက်သည်။ ခိုကလေး၏ လက်ဖြူဖြူ သွယ်သွယ်လေးတွေကို သူ့လက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ ခိုကလေး လက်ကို မဖယ်မရုန်း။ ကျော်ဇေ ရယ်ကျဲကျဲလုပ်လိုက်သည်။

“ကိုကျော်ဇေ... အဖေနာမည် ဦးဘသန့်၊ အမေနာမည် ဒေါ်နှင်း၊ အစ်မ တစ်ယောက် ရုက္ခဗေဒနဲ့ မဟာ သိပ္ပံဘွဲ့ ရတယ်။ နှင်းဝေသန့်။ သိပ်ချောတယ်။ အိမ်ထောင်မပြုဘူး။ အဖေ လုပ်ငန်းတွေ ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေတယ်။ အရမ်းချမ်း သာတဲ့ မိသားစု။ အခု ရန်ကုန်မှာ ရုံးခန်းဖွင့်ပြီးပြီ။ အစ်မ နှင်းဝေသန့်က ဒီကိုလာပြီး ဦးစီးမယ်။ ဆယ်မိုင်ကုန်းအလွန်မှာ ခြံကြီးဝယ်ထားတယ်။ ရုံးခန်းက ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထဲမှာ ဝယ်ထားတယ်။ ကို... ကျော်... ဇေ”

သူ့လက်ပေါ်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော ကျော်ဇေ လက်ဖျားအောက်မှ သူ့လက် ကလေးကို ရုန်းလိုက်သည်။ ကျော်ဇေ၏နာမည်ကို ခတ်ဆတ်ဆတ်ခေါ် လိုက် သည်။ ကျော်ဇေမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍...။

“နှင်ငါ့ကို ဘာလို့ ညာတာလဲ၊ အဲဒါတွေဘာလို့ လုပ်ကြံပြောတာလဲ ဟင်”
“ငါလေ... ဟို... ”

“ဘာမှ အရေးမကြီးဘူးလို့ ပြောချင်ပြောလို့ရပေမယ့် ဒါဟာ ငါ့အဖို့တော့ အရေးကြီးတယ်”

“ငါ့ဆရာတစ်ယောက်က ပြောဖူးတယ်၊ အပြစ်လုပ်တာ ပေါ်သွားလို့ ဝန်ခံရမယ်ဆိုရင် ရယ်သာရယ်နေလိုက် တဲ့”

ကျော်ဇေ တမင် ရယ်နေလိုက်သည်။

“တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိဖို့ဆိုတာ စိတ်ချင်းသိဖို့ ပြောတာ ပေမယ့်၊ အဲဒီလို အပေါ်ယံ ကလေးတွေလဲ သိဖို့ လိုအပ်တယ်”

ခိုကလေးသည် အတော် လေးလေးနက်နက်ပြောနေ၏။ သူ့မျက်နှာ ဖူးဖူးနုနုကလေးကလည်း တည်တည် တံ့တံ့။

“အေးပါ... ငါမှားပါတယ် ဟာ”

“အဲဒီစကားကို တို့နှစ်ယောက် အတူတူနေကြတဲ့အခါမှာ ခဏခဏ မပြော ဖြစ်ပါစေနဲ့၊ မှားပါတယ်လို့ တောင်းပန်လိုက်တာလွယ်တယ်။ တချို့ကိစ္စ တွေမှာ မှားပါတယ်ပြောရုံနဲ့ မရတာတွေရှိတယ်”

ကျော်ဇေ ဘာပြောရမှန်းမသိသလို ဖြစ်နေသည်။ ခိုကလေးက တကယ့် ဒဿနတွေ ကိုင်နေသည်။

“ခိုကလေး”

၉၄ □ ဇော်ဇော်အောင်

“တော်တော့၊ မပြောနဲ့၊ ပြီးပြီ။ နောက်ကို ငါ့ကို အဲလို ညာထားတာ တွေ၊ လုပ်ကြံဖန်တီးပြောတာတွေ၊ တကယ့်ဟာကို ဖုံးထားတာတွေ မလုပ်နဲ့”

“အေးပါဟာ”

“အဲဒီ အေးပါဟာ. . . စကားတစ်လုံးနဲ့ ကျေလိုက်ပြီ. . . ငါတို့ မိန်းကလေးတွေဟာ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ပါတဲ့ အတိုင်းပဲ။ သိပ်ယုံတတ်ကြတယ်။ အဲဒါ မကောင်းဘူး”

“ငါ တမင် ညာပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါပေမယ့် နင်ဟာ နင့်အကြောင်းကို သိပ်လျှို့ဝှက်ချင်တယ်။ အဲဒါတော့ သေချာတယ်။ တချို့ ဝတ္ထုတွေ ဖတ်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်တာလားတော့ မပြောတတ်ဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ”

“နင်သိဖို့က နင့်အကြောင်းကို အသိသင့်ဆုံး လူဟာ ဒီဂြိုဟ်ကမ္ဘာမှာ ငါ. . . ပဲဆိုတာ နင်သိထားဖို့ လိုတယ်”

“အေးပါဟာ”

“ဒါပဲ၊ အေးပါဟာ အေးပါဟာနဲ့၊ ဒါကလွဲ ပြောစရာစကားမရှိတော့ဘူးလား”

ကျော်ဇေသည် စောစောက ရုန်းဖယ်သွားသော ခိုကလေး၏ လက်များကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ ခိုကလေး မရုန်းဖယ်။

“ခိုကလေးရယ်. . . ချစ်လိုက်ရတာ”

“သွားပြီ၊ သွားပြီ၊ အဲဒါနဲ့ ပြီးရပြန်ရော. . .”

“ဘာပြီးတာလဲ”

“ဘာပြီးရမှာလဲ၊ နင့်ကို ငါစိတ်ဆိုးနေတာတွေ အားလုံး အရည်ပျော်ကုန်တာ ပြောတာပေါ့”

“တကယ်ပဲ. . . ချစ်လိုက်ရတာ. . . ခိုကလေးရယ်”

အချိန်နှောင်းမှပွင့်သောကံ့ကော်ပန်းအချို့မှဝတ်မှုန်များသည်လေထဲသို့ ခုန်ဆင်းလျှံ့လွင့်သွားကြ၏။ ကံ့ကော်ရွာ၊ ကံ့ကော်တောမှာ. . . ခိုကလေးနှင့် ခိုကလေးကို သိပ်ချစ်သည်ဆိုသော ကျော်ဇေတို့ ရှိနေကြသည်။

သားသားနားနား ရှိနေတာကတော့ နည်းနည်းများသည်။ ပထမထပ်
ဟောခန်းကျယ်ကြီး၏။ နောက်ဘက်မှာ မှန်အမည်းတွေ ကာရံထားသော
အခန်းနှစ်ခန်းရှိ၏။ ရှေ့ဟောခန်းကြီးထဲမှာ မီးခိုးနှင့် အနက်ရောင် ပွဲစည်းထား
သော ရုံးသုံးစားပွဲ၊ ကုလားထိုင်များ တစ်ဖက်ကို ကန့်၍ ခင်းထားသည်။ စားပွဲ
တိုင်းမှာ ကွန်ပျူတာတစ်လုံးစီနှင့်။ စားပွဲတိုင်းမှာ ပန်းအိုးလှလှကလေးတွေနှင့်
နှင်း ဆီပန်းတစ်ပွင့်ဆီ ထိုးထား၏။ ဘော့စ်က နှင်းဆီပန်းကြိုက်ပုံရသည်။ နှင်းဆီ
ရောင်စုံ၊ စားပွဲတွေ၌ အလုပ်လုပ်နေကြသူများကလည်း အလှကလေးတွေ
ရောင်စုံ။ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်မျှမရှိ။ အားလုံး မိန်းကလေးတွေချည်းဖြစ်
ရောင်။ အခန်းကြီး၏ နောက်ဘက် ထိပ်ဆုံးမှာ အခန်းငယ်နှစ်ခန်း။ တစ်ခန်းက
အယ်ဒီတာချုပ်၏ အခန်း။ နောက်တစ်ခန်းက နာယက အယ်ဒီတာကြီး၏ အ
ခန်း။ နာယကအယ်ဒီတာကြီးသည် ဂန္ဓာရီခရီးစဉ်များ၊ တစ်နှစ်တွင် ခြောက်လ
လှည့်လည်လေ့ရှိသောကြောင့် သူ့အခန်းကို ခြောက်လလောက် ပိတ်ထားရ၏။
မိဒီယာ လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံး၏ တာဝန်ကို တစ်ယောက်တည်း ထမ်းဆောင်နေ
သူမှာ အယ်ဒီတာချုပ်ဖြစ်၏။ လက်ဝဲဘက်အခန်းမှာ အယ်ဒီတာချုပ်ထိုင်သည်။

ကြီးမားသော တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသော ကျွန်းသားစားပွဲကြီးပေါ်မှာ
LAP TOP တစ်လုံးရှိ၏။ နောက်မှာ သားရေ ဆုံလည်ကုလားထိုင်။ ထိုကုလား
ထိုင်တွင် အယ်ဒီတာချုပ်ကြီး ထိုင်၏။ ကုလားထိုင်ပုံစံ ဒီဇိုင်းမှာ အာရပ်ဇော်
ဘွားနိုင်ငံမှ စော်ဘွားကြီးထိုင်သော ကုလားထိုင်ပုံစံ ဒီဇိုင်းအတိုင်းဖြစ်သည်ဟု
အယ်ဒီတာချုပ်ကြီးက ပြောလေ့ရှိသည်။ ဘရူနိုင်းဘုရင်ထိုင်သော ကုလားထိုင်
လုပ်သည့် ကုမ္ပဏီက ဝယ်သည်ဟုလည်း ပြော၏။ ဟုတ်- မဟုတ်တော့ မသိ။
ထိုကုလားထိုင်တွင် တင်ကိုလွမ်း ထိုင်သည်။

“နေစမ်းပါအုံး၊ မင်း ဘာတွေ ရှုပ်ရှုပ်ရှုပ်ရှုပ် လုပ်လာပြန်တာတုံး”

တင်ကိုလွမ်းက သူ့ရှေ့မှာ ထိုင်နေသော ကျော်ဇကို မေးသည်။ ထိုနေ့
ကကျော်ဇ တင်ကိုနှင့် ချိန်း၍ အကူအညီ တောင်းစရာ ရှိသည်ဆိုပြီး လာခဲ့သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတွေ၊ ခင်ဗျားတပည့်တွေ၊ တပည့်မတွေ
မဝတ်တော့တဲ့ အဝတ်အဟောင်း၊ အင်္ကျီ လုံချည် ဝတ်လို့ရသေးရင်ပေါ့ဗျာ။

၉၆ □ ဇော်ဇော်အောင်

အဲ. . အဟောင်းတွေ စုလာစမ်းပါ။ ကျွန်တော်လိုချင်တယ်”

“ဆန်းတယ် ကျော်ဇ၊ သိပ်ဆန်းတယ်”

“ဘာလဲဗျ”

“အဝတ်အဟောင်းတွေစုပြီး ဘယ်ဈေးသွားရောင်းမှာလဲ၊ အခု အဝတ်ဟောင်းတို့၊ လေဘေးတို့၊ ဖျာပုံတို့ ခေတ်မရှိတော့ဘူးကွ။ အထည်ချုပ်စက်ရုံတွေက ဒိမိတ်ဖြစ်လို့ အပယ်ကျတွေ ဝယ်ရောင်းတဲ့ခေတ် ဖြစ်နေပြီ”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ အတိုင်းသာ စုပေးစမ်းပါ”

“ရပါတယ်. . . ရှေ့မှာ ငါ့ရုံးဝန်ထမ်း တပည့်မလေးတွေ သုံးဆယ့်ခြောက်ယောက်ရှိတယ်။ လုံခြုံညီ အင်္ကျီ၊ ဘရာစီယာ၊ ပင်တီ. . . အစုံလိုက်ရမယ်၊ ၃၆ စုံ၊ နည်းသေးရင် ၇၂ စုံကွာ. . . ”

“ဘရာတွေ၊ ပင်တီတွေ မလိုပါဘူးဗျာ။ လုံချည်နဲ့အင်္ကျီရရင် တော်ပါပြီ။ ရသလောက် စုပေးစမ်းပါ။ တခြား ခင်ဗျာအပေါင်းအသင်းတွေဆီကလည်း ရရင်တောင်းပေးစမ်းပါ။ ခင်ဗျားဆီမှာ စုထားဗျာ။ နောက်တစ်ပတ် ကြာရင် ကျွန်တော်လာယူမယ်. . . ”

“ရတယ်၊ ဖြစ်တယ်၊ မင်းက ငါ့ကို တစ်ခုပဲ ပြန်ကူညီ. . . ”

“ပြောဗျာ”

“အဲဒီအဝတ်ဟောင်းတွေ မင်းဘာလုပ်မှာလဲ၊ ဒီတစ်ခုပဲ ငါ့ကို ပြော. . . ”

“ဒီလိုရှိတယ် ကိုတင်ကို၊ အဲဒီအဝတ်ဟောင်းတွေကို. . . ”

ကျော်ဇက စိတ်ရှည်လက်ရှည်ရှင်းပြ၏။ တင်ကိုက ခေါင်းတညိတ် ညိတ်နှင့် နားထောင်နေ၏။ ပြီးတော့. . .

“အေး. . . ကြိုက်သွားပြီ၊ ကျော်ဇ. . . အခုမင်းကို ငါ ဂုဏ်ပြုမယ်”

“ဘာလဲ . . . ဗျ”

“မင်းကိုငါက ဖရိုင်းချစ်ကင်းနဲ့ ကပူရှိန်တစ်ခွက်တိုက်မယ်”

“ကောင်းတာပေါ့၊ မငြင်းပါဘူးဗျာ”

သူတို့နှစ်ယောက် ကြက်ကြော်နှင့် ကော်ဖီအကောင်းစားရောင်းသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ သွားကြသည်။ အခန်း ပြင်ထွက်လာပြီး အပြင်မှာရှိသော ကောင်မလေးတွေကို အယ်ဒီတာချုပ်ကြီးက မှာသည်။

“ငါ့ကိုမေးရင် ဆူးလေဘုရားသွား ပုတီးစိပ်တယ်လို့ပြော။ ဧည့်သည်ဆိုရင် အရေးကြီးမကြီး အကဲခတ်။ အရေးကြီးတယ်ထင်ရင် အစောင့်ခိုင်း၊ အရေးကြီးတဲ့လူမဟုတ်ရင် အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးသွားစိပ်တာ ညကိုးနာရီမှ ပြန်မယ်လို့ပြော . . . ကြားလား။ မှတ်မိလား”

ကျော်ဇော် ပြုံးသည်။ အပြင်ရောက်တော့မှ
“ကိုတင်ကို့ . . . ခင်ဗျားဘာလို့ မဟုတ်တာတွေ ပြောတာလဲ”
“ဘာလဲကွ”

“ဆူးလေဘုရားသွား ပုတီးစိပ်မယ်ဆိုတာလေ”

“ဟီး . . . ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါတို့က အကျင့်ပါနေပြီကွ၊ စက်ကင်း
နေချားဆိုပါတော့၊ ဒုတိယ သဘာဝ အကျင့်စရိုက်က မဟုတ်တာကို ပြောရမှ
နေသာထိုင်သာရှိတယ်ဟေ့ . . .”

“ဆူပါ သစ္စာတရားပါပဲဗျာ”

ကျော်ဇော် စိတ်ကူးထဲမှာတော့ ကပူရီနိုကော်ဖီနံ့ကလေး သင်းပျံ့လျက် နေ၏။

*

အဝေးကြီးကတည်းကပင် ညံ့ဆူညံဆူနှင့် အထုပ်ကြီးတွေ ကိုယ်စီ
မနိုင်မနင်း ပွေ့လာကြ၏။ ကျော်ဇော်က စားပွဲတစ်လုံးမှာထိုင်၍ သူတို့ကိုစောင့်တာ
မိနစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ပြီ။ ဆိုင်ရှင်ကိုကျော်ကျော်က လှမ်းပြော၏။ ကျော်ဇော် မင်း
တော့ မလွယ်ဘူးဟေ့၊ ဟိုမှာ လောင်စာကီးတွေ လာနေပြီ။ မလွယ်တာကတော့
အစကတည်းကပါ ကိုကျော်ရာ . . . ဟု ကျော်ဇော်က ပြန်ပြောသည်။

“ဟဲ့ . . . ဇ . . . ဇကွဲ၊ လှမ်းယူပါတော့လား။ ဒီမှာ မနိုင်မနင်းနဲ့ . . .”

ကျော်ဇော်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏ လက်ထဲမှ အထုပ်ကြီးကို
လှမ်းယူ၏။

“ဟာ . . . ဒီမှာ ဒီအထုပ်က ပိုလေးတယ်။ ဒါတော့ အရင်မယူဘူး”

ကျော်ဇော်က ကမန်းကတန်းလှမ်းယူရပြန်၏။

“ဇ . . . ယူ ဘာတွေ မှာစားနေတာလဲဟင်”

အရပ်ပုပု အကောင်သေးသေး၊ သြဂဲနစ်မျက်မှန် သေးသေးကလေးနှင့်
နိုင်ငံတကာ ဆက်ဆံရေးပညာ ဂုဏ်ထူးတန်းတက်နေသော မအိုင်အာကမေး
သည်။

“အရေးထဲမှာဟာ . . . သူ့ဟာသူ ဘာစားစား၊ ကောက်ရိုးနဲ့ မြေပဲစိမ်းနဲ့
ရေစိမ်းစားနေတာ နေမှာပေါ့။ ဒီမှာ ဒီအထုပ်ကို ယူဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ယူပါပြီဗျာ”

အတော် ဆူဆူညံညံဖြစ်သွား၏။ ကျောင်းကြီးပိတ်ရက်မှာ အဝေး
သင်ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ အလှည့်၊ ဦးချစ်သားများဆိုင်ထဲမှာ အဝေးသင်
ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ အပြည့်။ အားလုံးက ကျော်ဇော်တို့ စားပွဲကို ဝိုင်းကြည့်

၉၈ □ ဇော်ဇော်အောင်

နေကြ၏။

“အောင်မြတ်လေး... မောလိုက်တာ... ”

အုပ်စုထဲမှာ အရပ်အရှည်ဆုံး၊ တက္ကသိုလ် ဘောလီဘောလက်ရွေးစင်မို့ ဆလက်ရှင်မဟုတ်ခေါ်ရာက... ဆလက်... ဆလက်နဲ့ နာမည်တွင်နေသော ကောင်မလေးက မောလိုက်တာဟု ပြော၍ ကျော်ဇရွှေက သောက်လက်စ လက် ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို ယူပြီး မော့သောက်လိုက်၏။

“ဝှီး... ခါးလိုက်တာ။ လက်ဖက်ရည်ထဲမှာ ကြက်ဟင်းခါးသီး ထည့်ဖျော် တယ်ထင်တယ်”

“အသစ် မှာသောက်လေ”

“ဖန်ချိုတစ်ခွက်... မှာပေး... ”

“ကိုကျော် ဖန်ချိုတဲ့... ”

ကျော်ဇက ကောင်တာကို လှမ်းပြော၏။

“တို့ဖို့က ကျရည်ပေါ့... ”

“တို့လည်းသောက်မယ်... ကျဆိမ့်”

“တို့ကတော့ ကာကျက်တစ်ခွက်”

“ဟဲ့... ကာကျက်ဆိုတာ ကြက်ဥပြုတ်ကိုပြောတာ၊ အကာကျက်ရုံ ပြုတ်တဲ့ ဟပ်ဘိုင်ကိုပြောတာ”

“ဟုတ်လား... ဟီး ဟီး... ချိုဆိမ့်ပေါ့နော်”

ကျော်ဇ နဖူးကို လက်ဝါးနှင့်ရိုက်၏။

“ကိုကျော်ရေ... ဖန်ချိုတစ်၊ ကျရည်ပေါ့တစ်၊ ကျဆိမ့်တစ်၊ ချိုဖိမ့်တစ်၊ ပေါင်းလေးခွက် ဖျော်ချင်သလိုသာ ဖျော်ပေးလိုက်တော့ဗျာ”

“ကဲ... ဇကျွဲ ဒီမှာ အထုပ်လေးထုပ် နောက်ထပ်လာဦးမယ်။ အဲဒါ တွေ ဘာလုပ်မှာလဲဆိုတာ ပြောပါဦး”

ဆလက်ကမေး၏။

“သာနေဦး... သူဘယ်မှာလဲ... ”

“သူဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ မေဂါစတီပူထရီလား၊ ကွန်ဒိုလီဇာရိုက်စ်လား၊ ကက်သရင်ဇီတာဂျိုးစ်လား... ဘယ်သူလဲ... ”

“သူဆိုတာ ခိုကလေးလေ... ဘရစ်တနီ စပီးယားနဲ့တူတယ်။ သူက နည်းနည်းပိန်တယ်။ ပြီးတော့ ပိုလှတယ်။ ငါ့ခိုကလေးကို မေးတာ”

“ဩတ်... သူလား၊ သူမိဘတွေက အဘိုးကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားပြီး အမေရိကားကို ထည့်လိုက်ပြီ... မနေ့ကပဲ သွားကြတယ်”

“အဲလိုဆိုရင်... ငါသေမှာ... နင်သိလား ဆလက်”

“ဟား... ဟား... အခုမသေနဲ့ဦးလေ။ ဒီဆိုင်ထဲမှာ မကောင်းဘူး။ နင့်အဆောင် နင်ပြန်ပြီး သေမှပေါ့။ ငါတို့ စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်ပြီး လိုက်ခဲ့မယ်...”

“အခုကို သေလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ဟာ... ဟာ... မသေနဲ့ဦး၊ ဟိုမှာလာနေပြီ”

ခပ်လှမ်းလှမ်းက သစ်ပင်ရိပ်ကြီးအောက်မှာ ကားနီကလေးကို ရပ်၍ ကားထဲမှ ဆင်းလာသည်။ ခိုကလေး။ ဂျင်းဘောင်းဘီမှာ မူလဂျင်းတို့၏ အစဉ်အလာအတိုင်း ဖြူရော်ရော် မွဲစုတ်စုတ်၊ အကျီကတော့... နီယဲမက်ဒရစ် အသင်း တံဆိပ်ပါသော ဘောလုံးဂျာစီ အကျီအနက်။ အနက်ရောင်ကို သူသိပ် ကြိုက်သည်။ အရှေ့တောင်အာရှနိုင်ငံများတွင် အနက်ရောင်နှင့် အလိုက်ဖက်ဆုံး မိန်းကလေးဟု ကျော်ဇာထင်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ခိုကလေး၏ အသား အရေသည် ဘယ်သူနှင့်မှ မတူအောင် ဝင်းပနေသောကြောင့်ဖြစ်၏။ အသား ဝင်းပနေ၍ အနက်ရောင်နှင့်လိုက်သည်ဟု ပြောခြင်းသည် ယုတ္တိဗေဒနည်း ကျ မကျတော့ ကျော်ဇာမသိ။ သိပ်လှတာတော့ အမှန်ဖြစ်သည်။

ထုံးစံအတိုင်းပဲပေါ့။ အားလုံးက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပိုင်းပြောကြတာ ဆူညံလျက်ရှိသည်။ ခိုကလေးက တပြုံးပြုံးနှင့်။ ကျော်ဇာသည် ခိုကလေး ပြုံးနေသည်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေ၏။ ထိုသို့ ငေးစိုက်ကြည့်နေခြင်းကို အပြင် တကယ့်လောကတွင် ငမ်းသည်ဟု ခေါ်၏။ ဝတ္ထုတွေထဲမှာတော့ ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်နေသည်ဟု ရေးတတ်ကြ၏။ ပထမဟာက ပိုမှန်လိမ့်မည်ထင်သည်။

စောစောက စကားကို ဆက်၍ ဒီအထုပ်ထဲက အကျီအဟောင်း၊ လုံချည် အဟောင်းတွေ ဘာလုပ်ဖို့လဲဟု မေးကြပြန်သည်။ ခိုကလေးကတော့ ကျော်ဇာ ပြောပြထား၍ သိနေသည်။ ကျန်တဲ့လူတွေသိအောင် ကျော်ဇာပြောပြနေသည်။

မိတ္ထီလာမှာ သူ့ဘကြီးတစ်ယောက်ရှိသည်။ ထိုဘကြီးသည် ရပ်ရေး ရွာရေး သာသနာရေး ပရဟိတ လုပ်ငန်း များတွင် စေတနာကြီးသူ၊ ဝါသနာ ကြီးသူ ဖြစ်၏။ တစ်သက်လုံး အမျိုးအကျိုး၊ ရပ်ကျိုးရွာကျိုး ဆောင်ရွက်သူဖြစ်၏။ တောနယ်တွေမှာ သဘာဝဘေးအန္တရာယ် အခါအားလျော်စွာ ကျရောက်တတ် သည်။ သည်ရာစုနှစ်မှာလည်း ကမ္ဘာ့ ရာသီဥတုက ဖောက်ပြန်၍ အယ်နီညိုတွေ လာနီညာတွေ မကြားဖူးတာတွေ ဖြစ်နေ၏။ ကမ္ဘာ့တစ်ဝှမ်းလုံး ရာသီဥတု ဖောက်ပြန်နေသည့်အတိုင်း မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်းမှာလည်း အခါအားလျော်စွာ ရာသီဆိုးကို ဖောက်ပြန်မှုတွေကို ကြုံရသည်။ ထိုအတွက် အကျီအဝတ်အစား

ဟောင်းတွေစု၍ သူ့ဘကြီးထံ ပို့ပေးသည်။ သူ့ဘကြီးက တလောကပဲ သဲတောဝမ်းတွင်းက ရွာကလေးများသို့ သွား၍ အဝတ်တွေ ဝေခြမ်း လှူဒါန်းခဲ့သည်။ ယခုလည်း ထပ်မှာ၍ ကျော်ဇက စုပေးနေရသည်။ ထိုအကြောင်းများကို ပြောပြလိုက်၏။

“ဘကြီး နာမည်က ဘယ်သူလဲ. . .”

“ဦးပတ္တမြားတဲ့. . .”

“ဟင် နာမည်ကြီးကလည်း. . .”

“သူ့ဇနီး ငါ့ဒေါ်ကြီးနာမည်က ဒေါ်ဂေါ်မိတ်တဲ့”

“သူ့သားနာမည်ကကော. . .”

“သူ့သားအကြီးက ကိုဥဿဖရားတဲ့၊ သား အငယ်က ကိုကြောင် တဲ့”

“တော်တော့ဟာ. . . ငါ ဘာစားရမှာလဲ. . .”

ခိုကလေးက စကားဖြတ်လိုက်၏။ ကျော်ဇက ပျာပျာသလဲ. . . ဘာစားမလဲ၊ ဘာစားမလဲဟုမေး၏။ ပိုလိုက်တာဟာ ဖြည်းဖြည်းပြောပါဟု ဝိုင်းပြောကြ၏။ ဤသို့နှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဝိုင်းမှာ စည်ကားနေ၏။ ခိုကလေးက ကျော်ဇကို မေးသည်။

“ဪ. . . မနက်ဖြန်ခါ နင်အားလား. . .”

“နှင့်အတွက်ဆိုရင် ငါအားရမှာပေါ့. . .”

ဘေးကဝိုင်း၍ လက်ခုပ်တီးသည်။ သူတို့စားပွဲကို တခြားသူတွေ ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။

“မနက်. . . ၁၀ နာရီလောက်. . .”

“အင်း. . . ရတယ်”

“နှင့်ဒီဆိုင်ကိုလာစောင့်. . . ငါလာခေါ်မယ်”

“ဘာလဲ၊ ငါ့ကို ကားတင်ပြေးမလို့လား၊ အဝတ်အစားတွေ ယူခဲ့ရမှာလား”

ဆောင်းနှင်းဗို့ နှင်းဖြူငွေ့တွေ မပြယ်သေး။ သဘာဝ၏ အချိန်ဇယား ကို ကောင်းကောင်းမကြည့်တတ်သော ဥဩတစ်ကောင်သည် အင်းလျားကန် ဘက်တစ်နေရာရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်က ထင်ပါရဲ့။ တွန်နေသည်။ ထိုဥဩငှက်သည် ဤလ ဇန်နဝါရီလဖြစ်ကြောင်း သိပုံမရ။ သို့သော် ခိုကလေးသည် ဤလ ဇန်နဝါရီလဖြစ်ကြောင်း ကောင်းကောင်းသိ၏။ ဤလ ဇန်နဝါရီလ လေးရက်နေ့သည် မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးနေ့မြတ်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သိ၏။ ဤဇန်နဝါရီလ လေးရက်နေ့သည် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူ့သိပ်ချစ်ရသော ဆောင်းနှင်းဗို့ နှင်းဖြူငွေ့တွေ မပြယ်သေး။ သဘာဝ၏ အချိန်ဇယားကို ကောင်းကောင်း

မကြည့်တတ်သော ဥဩတစ်ကောင်သည် အင်းလျားကန်ဘက် တစ်နေရာရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်က ထင်ပါရဲ့။ တွန်နေသည်။ ထိုဥဩငှက်သည် ဤလဇန်နဝါရီလဖြစ်ကြောင်း သိပုံမရ။ သို့သော် ခိုကလေးသည် ဤလဇန်နဝါရီလဖြစ်ကြောင်း ကောင်းကောင်းသိ၏။ ဤလ ဇန်နဝါရီလ လေးရက် နေ့ သည် မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေး နေ့မြတ်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သိ၏။ ဤဇန် နဝါရီလ လေးရက်နေ့သည် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူသိပ်ချစ်ရသော ကျော်ဇော် မွေးနေ့ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သိ၏။

“ရော့”

“ဘာလဲ”

“လက်ဆောင်”

“ဘာလက်ဆောင်လဲ”

“အူကြောင်ကျားနဲ့ ဒီနေ့ ဘယ်သူ့မွေးနေ့လဲ... ”

“အင်း... ဘယ်သူ့မွေးနေ့လဲ၊ ဗလာဒီမာပူတင် မွေးနေ့လား”

“ကျော်ဇော် အစုတ်ပလုပ်၊ ကျော်ဇော် ကောင်စုတ်၊ ဒီနေ့ ဘယ်သူ့မွေးနေ့မှန်း မသိဘူးလား၊ ပူတင်မွေးနေ့ ငါက ဘာဆိုလို့ လက်ဆောင်ပေးရမှာလဲ ... ကျော်ဇော် စုတ်၊ ကောင်စုတ်... ”

“အာ... ဟာ... ဒေါသကြီးလိုက်တာ... ဪ... အေး၊ ငါ့မွေးနေ့... ဟဲ-ဟဲ”

“သွား... ငါ့မှာ ဒီနေ့ကျရင် ဘာလက်ဆောင်ပေးမယ်၊ ဘယ်လိုပေး မယ်၊ ကြံစည်စိတ်ကူးလိုက်ရတာ အမော... ဖီလင်တွေ အကုန်ပျက်... ဟင်း”

“အချစ်ရယ်၊ ခိုကလေး အချစ်ရယ်... စတာပါ။ မစတော့ဘူးနော်... ကဲပါ ပြပါဦး... ဘာလုပ်ဆောင်လဲ”

ခိုကလေးသည် မျက်နှာကိုတင်းထား၏။ နှုတ်ခမ်းပါးကလေးကို ကိုက်ထား၏။ မျက်မှောင်ကုတ်၍ နဖူး ဝါဝါကလေး တွန့်နေသည်။ သို့သော် မျက်လုံးတွေက နူးညံ့လျက်။

“ပြပါဦး... ခိုကလေး အချစ်ရယ်”

“ရော့... ”

ရွှေရောင် ပလတ်စတစ်ဘူး သေးသေးရှည်ရှည်ကလေးတစ်ခုကို ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် ပေးလိုက်သည်။

ဘူးကလေးကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ အတွင်းမှာ နက်ပြာရောင် ကတ္တီပါခင်းနှင့် ရွှေရောင်ဘောပင် သေးသေး ရှည်ရှည်ကလေး...။

“ဟင် CROSS တွင်တီဝမ်းကာရက်. . . ခိုကလေးရယ် သိပ်အဖိုးတန် ကြီးပါလားဟာ. . .”

“နင်က ဘာနဲ့ တန်ဖိုးဖြတ်တာလဲ”

ခိုကလေးအသံက သိသိသာသာ မာဆတ်ဆတ်။

“အာ. . . ဟို. . . မဟုတ်ပါဘူး”

“နှစ်ကျပ်ခွဲ သုံးကျပ်တန်လည်းဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ နှစ်သောင်း သုံးသောင်း တန်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ အဲဒါတွေက ဈေးနှုန်းတွေ။ အရေးကြီးတာက ခိုကလေးလို့ နင်ခေါ်တဲ့ ဒီကောင်မလေးက နင့်ကိုပေးတာပဲ။ ပေးတယ်ဆိုတာ ပဲ။ နားလည်လား ကျော်ဇေတီရဲ့. . . ။ ဈေးနှုန်းဆိုတာ ပညတ်။ စေတနာနဲ့ အချစ်က ပရမတ်”

“ဟာ. . . ဒီနေ့ ဒိုင်တွေက မြင့်လိုက်တာပါလား။ ဟုတ်ပါတယ်။ ငါလေ. . . CROSS ဘောပင် လိုချင်တာ ကြာလှပြီသိလား။ အင်းလေ CROSS ဆိုတာ ပညတ်ပဲ။ အချစ်ဆုံးကလေးက ပေးတာ ပရမတ်ဟုတ်တယ်။ ငါ ဆာပြီ၊ နင် ဘာစားမလဲ။ ကိုကျော်ရေး. . . ပရမတ်တစ်ခွက် ချိုပေါ့ကျ လုပ်ပါဦး”

ကောင်တာမှ ကိုကျော်ကျော်က ဘာမှာသလဲဟု အူကြောင်ကြောင် ကြည့် နေပြီးမှ သဘောပေါက်၍ နောက်ဘက်ကို လှမ်းအော်သည်။ ပရမတ်ဝမ်း ချို ပေါ့ကျဟေ့။ ကျော်ဇေသောက်မှာ။ ခိုကလေးသည် လက်ချောင်း သွယ်သွယ်ဖြူဖြူ ကလေးများဖြင့် သူ့ပါးစပ်ကို အုပ်၍ ရယ်နေသည်။ ကျော်ဇေက ပါးစပ်ကို အုပ်ထား သော လက်ကို ဆွဲဖယ်ပစ်၏။

“ငါပြောတာ မှတ်မထားဘူး၊ ရယ်ရင် ပါးစပ်ကို ပိတ်မရယ်ပါနဲ့လို့ ပြောတာ မှတ်မထားဘူး။ နင်ရယ်ရင် သိပ်လှတယ်။ လက်နဲ့ အုပ်ထားတော့ အဲဒီအလှ ကိုမမြင်ရဘူးပေါ့. . . သိလား”

“ညော်. . . ကျော်ဇေရယ်. . . တကယ်ပဲလား”

“တကယ်ပဲ၊ အဲဒီလို ရယ်လိုက် ပြုံးလိုက်ရင် လောကကြီး ခဏ အ သက်ရှူရပ်သွားတယ်. . . သိလား”

“တကယ်. . .”

“တကယ်. . .”

“အဲဒါ ပညတ်လား၊ ပရမတ်လား”

“ပရမတ်. . . အစစ်အမှန်”

သည်တစ်ခါ ခိုကလေးကတော့ သူ့ပါးစပ်ကို မအုပ်တော့။ ကျော်ဇေ မျက်လုံးကြီး ပြုံးပြသည်။

“ဒါက ဘာဖြစ်ရတာလဲ”

“ငါ အသက်ရှုရပ်သွားလို့”

ထိုစဉ်. . . လူငယ်ကလေးတစ်ယောက် လက်ဖက်ရည် လာချသည်။ ကောင်တာက ကိုကျော်ကျော်က. . . အဲဒီမှာ ပရမတ်ပေါ့ကျ လာပြီဟေ့ . . . နောက်ထပ် ဘာမှာဦးမှာလဲဟု အော်ပြောသည်။ ခိုကလေးက မုန့်ဟင်းခါး စားမည်ဟု ပြော၏။ ကျော်ဇက ကိုကျော် ဟိုဘက်ဆိုင်က မြောင်းခွဒေါ်ညို မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲ၊ နံနံပင်များများ၊ ဘဲဥ တစ်ခြမ်း ထည့်မှာပေးပါဦး။ ကျော်ဇရယ် မင်းဟာက အဆန်းတွေချည်းပါပဲလား။ ဘာလဲကွ မြောင်းခွဒေါ်ညိုဆိုတာ၊ ဪ. . . ခင်ဗျား မမြင်ဘူးလား၊ ဟိုဘက်က ဒေါ်ညိုကြီး မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်က ရေမြောင်းပေါ် ခွဆောက်ထားတာ။ ရန်ကုန်မြို့မှာ မြောင်းမြဒေါ်ချိုမုန့်ဟင်းခါး နာမည်ကြီးသလို ဒီတက္ကသိုလ်မှာ မြောင်းခွဒေါ်ညို မုန့်ဟင်းခါး အကောင်းဆုံး. . . ။ အရယ်အပြုံး အပျော်အရွှင်တွေနဲ့ ကံ့ကော်တောမှာ ကြည်နူးပျော်ဝင်ရသည်။

“ကျော်ဇ. . . ”

“တစ်ခါတစ်လေ ကိုကိုလို့ ခေါ်ပါလားဟာ”

“ကိုကို”

“ဘာလဲ. . . အချစ်ရယ်”

“ဟင်. . . ဗွီဒီယိုဇာတ်လမ်းထဲက တောပြဇာတ်မင်းသား ခိုင်ပဲ”

“ဘာလဲ ပြောလေ. . . အချစ်ဆုံးကလေးရယ်”

“မန္တလေးက နင်တို့အဖေ. . . လာမယ်ဆို”

ကျော်ဇ မျက်နှာပေါ်မှာ ဖျတ်ခနဲ အရောင်ပြေးသွားသလိုထင်ရ၏။

“အင်း. . . လာမယ်လို့ မမကတော့ ပြောတယ်”

“ဘယ်တော့လာမှာလဲ”

“မသိဘူး. . . မမကပြောတော့ ရှေ့အပတ်ထဲလို့ ပြောတာပဲ။ ဘယ်တော့လာလား၊ အရေးမကြီးပါဘူး။ သူ့ချွေးမကို လာကြည့်တာ၊ ဘယ်တော့ ကြည့်ကြည့် ရတာပဲနော်. . . ”

“အောင်မာ. . . ဘာချွေးမလဲ”

“ဪ-အေး. . . ချွေးမလောင်း”

“နင်နဲ့ အဖေနဲ့ စကားမပြောဘူးဆိုတာ ဟုတ်လား၊ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ စပ်စုတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါတွေ ငါသိထားဖို့ လိုအပ်တယ်ထင်လို့. . . ”

“အင်းပါ၊ ဘာစိတ်ဆိုးစရာရှိလဲ။ ငါနဲ့ ဖေဖေနဲ့ နေကောင်းလား၊

ထမင်းစားပြီးပြီလား၊ ဘယ်က လာတာလဲ၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ ဆိုတဲ့ စကားမျိုး မပြောကြဘူး။

အဲဒီလို စကားမျိုးမပြောရင်လည်း ပြောစရာစကားက အတော်နည်းပါး သွားတယ်။ လိုအပ်တဲ့အခါ ပြောပါတယ်။ စကားမပြောကြဘူးဆိုတာ မဟုတ် ပါဘူး”

“နင့်အဖေက နင့်ကို သိပ်ချစ်သတဲ့”

“ဘယ်သူပြောတာလဲ. . . နင်ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

ကျော်ဇေ မျက်နှာအမူအရာ ပြုံးနေသည်။ တမင်ပြုံးထားကြောင်း သိသာ၏။

“မမသန့်က ပြောတာ၊ နင် အိမ်က ထွက်လာတာ သူ သိပ်စိတ်ထိခိုက် သတဲ့”

“ဟာ မဟုတ်သေးပါဘူး။ အဖေပဲ ချစ်တာပေါ့။ သူ့ဘက်ကလဲ သား အရင်းပဲ ချစ်မှာပေါ့၊ ငါ အိမ်က ထွက်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ ရန်ကုန်ကို ပညာလာ သင်တာ. . . မမသန့်က နင့်ကို ဘာတွေ နောက်ပြောသလဲ မသိပါဘူး”

“အင်းလေ. . . ထားပါတော့၊ နင်မပြောချင်တဲ့ အကြောင်းတွေ ငါ မမေးပါဘူး”

“မပြောချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခိုကလေးရယ်။ နင် ဘာသိချင်လဲမေး ငါပြောပြမယ်”

“တို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ပေးဖို့ ကိစ္စလည်း ပါသတဲ့”

“ဟား. . . လူပျိုဘဝနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်သေးတယ် အဖေ လို့ ပြောလိုက်ရုံပေါ့”

“မနောက်နဲ့. . . တကယ်ပဲကို စီစဉ်ကြတော့မယ်တဲ့”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဟုတ်တယ်လေ၊ နင်နဲ့ လက်ထပ်ရမှာ တခြားတစ် ယောက်မှ မဟုတ်ဘဲ။ ငါနဲ့ပဲ မဟုတ်လား၊ ပြီးပြီပေါ့။ တခြားတစ်ယောက်နဲ့ဆို ရင်သာ ခိုးပြေးတာတို့ ဘာတို့ လုပ်ရမှာ”

“မနောက်နဲ့ ကိုကိုရေ. . . ”

“ဟောဗျာ မနောက်ပါဘူး။ လက်ထပ်တာလည်း ဘာကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လုပ်စရာလိုလဲ။ ကျွန်တော် မောင်ကျော်ဇေနဲ့ ကျွန်မ ခိုကလေးတို့သည် အလွန် တရာ ချစ်မြတ်နိုးကြသောကြောင့် နှစ်ယောက်အတူ နေကြပါတော့မည်။ လောကကြားစေသတည်း ပြီးပြီပေါ့”

“မနောက်နဲ့ ကိုကိုရေ”

ကျော်ဇေ ရယ်နေသည်။ ခိုကလေးက မျက်နှာညှိုးညှိုးကလေးနှင့်

ဆက်ပြောသည်။

“ပြီးတော့လဲ...”

“အမေရိကား လိုက်သွားနေရမယ် ဆိုတာလား”

ခိုကလေးက မဖြေ။ ခေါင်းညိတ်ပြု၏။ ကျော်ဇ ခိုကလေး၏ လက်က လေးနှစ်ဘက်ကို သူ့လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ယုယုယယ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ငါ အဲဒီအကြောင်း ပြောချင်နေတယ်... ဒီလိုလေ...”

*

ဒီလိုလေ၊ တရားသဘောနဲ့ သိပ်ပြီးပြည့်ဝနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဆိုရင်တော့၊ ဘာဖြစ်လို့ မွေးဖွားလာတာ လဲလို့မေးရင် သေဖို့ မွေးဖွားလာတာလို့ ပြောချင်ပြောမယ်၊ သေခြင်းဟာ အဆုံးစွန်ပဲလေ။ အဲ ဒါပေမယ့် မသေခင်မှာ ဘာတွေ လုပ်မလဲ၊ ဘာတွေ လုပ်သွားမလဲ။ အဲဒါ အရေးကြီးတယ်လေ။ မွေးလာတယ်၊ ကြီးပြင်းလာတယ်၊ ပညာသင်တယ်၊ အိမ်ယာထောင်တယ်၊ သားတွေ-သမီးတွေ မွေးလာတယ်။ ကိုယ့်အတွက်လုပ်တဲ့ အသက်မွေးဝမ်း ကျောင်း အလုပ်ကို အဲဒီ သားတွေ သမီးတွေ အတွက် ဆက်လုပ်တယ်။ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်လို့ အိုမင်း မစွမ်းဖြစ်လာတော့ သားတွေ သမီးတွေ ပြန်မှီခိုရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ နောက်ဆုံး သေသွားတယ်။ တစ်ဘဝ ပြီးပြီပေါ့။ ဒီအစဉ်ကြီး ဟာ လူ့သမိုင်းစဉ်ကြီး၊ လူတွေရဲ့ သမိုင်းပုံဝတ္ထုကြီး၊ လူတွေရဲ့ ဇာတ်လမ်း STORY ကြီးပဲ။ ဟိုအရင် တို့မသိတဲ့ သမိုင်းကတည်းက လူတွေဟာ အဲလိုပဲ။ အဲဒါ သမိုင်း၊ လူ့ဇာတ်လမ်းရဲ့ ပုံသေဖော်မြူလာပဲ။ အသေအချာ စဉ်းစား ကြည့်လေ။ အဲဒီ ပုံသေ ဖော်မြူလာထဲက ခွဲထွက်လာတဲ့သူတွေ ရှိပါတယ်။ အဲဒါက တခြားလူ အတွက် စဉ်းစား ပြီး တခြားလူတွေအတွက် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်တာ။ တခြားလူ ဆိုတာ THE OTHER ပေါ့။ သိပ်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ပြောရင် လူ့အဖွဲ့အစည်း အတွက်၊ လောကလူရွာအတွက် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်တာမျိုးကို ခေါ်တာ။ အများ အတွက် ပရအတွက် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်တာပေါ့။ သမိုင်းမှာ အဲဒီလိုလူတွေဟာ ထင်ရှားတယ်၊ ကျော်ကြားတယ်။ တကယ် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတွေပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို ထင်ရှားကျော်ကြားခြင်း မရှိတဲ့ သာမန်လူတွေထဲမှာလည်း တခြားလူအတွက် ဆောင်ရွက်ကြ တဲ့လူတွေ ရှိတယ်။ ဆောင်ရွက်သွားကြတဲ့ လူတွေရှိတယ်။ ဘာမှ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားတာမျိုးမရှိဘူး။ လူတွေကလည်း မသိဘူး။ သမိုင်း စာအုပ်ထဲမှာလည်း ပါမသွားဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့ဘဝမှာ

တခြားလူတွေအတွက် နှစ်ပြီး ၁၀ကို နေထိုင်လုပ်ကိုင်သွားကြတာ။ ဒီမယ် ခိုကလေး။ မန္တလေးက သူ ငွေးကြီးဦးဘသန့်ရဲ့ သားကျော်ဇော်။ ငါအမေ့ကို မေးကြည့်ဖူးတယ်။ မေမေ ဖေဖေ ဘယ်လောက် ချမ်းသာသလဲလို့။ အမေက ရယ်နေတယ်။ မင့်အဖေ မင်းမေး ပါလားတဲ့။ ငါမမေးဖြစ်ပါဘူး။ အဖေ သိပ်ချမ်းသာတယ်။ သိပ်ဆိုတဲ့ စကား တစ်ခွန်းနဲ့ကို လုံလောက်နေပါပြီ။ ဒါပေမယ့် . . . ငါချမ်းသာတာ မဟုတ်ဘူး။ ဦးဘသန့်နဲ့ ကျော်ဇော်ဘာ သားအဖအရင်းဆိုင်ပေမယ့် ဖေဖေချမ်းသာတာ ငါနဲ့ မဆိုင်ဘူးလို့ပဲ ခံယူထားတယ်။ ဒါ ပုန်ကန်တဲ့စိတ် မဟုတ်ဘူး။ အဖေက သူငွေးမို့ သူငွေးသားမို့ ချမ်းသာတာကို ငါမခံယူလိုဘူး။ အခုကြည့် . . . မန္တလေးက သိပ် ချမ်းသာတဲ့ ဦးဘသန့်ရဲ့သား ကျော်ဇော် သိပ်လှတဲ့ကောင်မလေးနဲ့ ရည်းစား ဖြစ်တယ်။ မိဘတွေကလည်း သဘောတူကြတယ်။ ငါ နင်နဲ့ လက်ထပ်တယ်။ နှစ်ဖက်မိဘတွေက ငွေတွေပံ့ပေးတယ်။ အဲဒီငွေတွေနဲ့ အရင်းအနှီးလုပ်ပြီး ငါတို့ စီးပွားရှာတယ်။ သားတွေ သမီးတွေရလာတယ်။ စီးပွားတိုးရှာ၊ ကလေးတွေ ပညာသင်ပေး တို့ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးတွေ ဖြစ်တဲ့အခါ တို့သားသမီးတွေက တို့ကို စောင့်ရှောက်မယ်။ ဒါနဲ့ ဦးကျော်ဇော် ဒေါ်ခိုကလေးတို့ ကွယ်လွန်သွား ကြရော။ ဒါပဲလား။ အေး အဲဒီမေးခွန်းက အရေးကြီးတယ်။ ငါက ဘယ်လို ပြောမလဲ။ တခြားလူအတွက် လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ပေးချင်တဲ့လူ . . . ဒီမှာ ဒီတိုင်းပြည်မှာ ငါလုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ လုပ်ရဦးမယ်။ ဆိုကြပါစို့၊ နင်နဲ့ငါ လက်ထပ်ပြီး အမေရိကားကိုသွား၊ ဟိုမှာ နင်လဲ ပညာဆက်သင်။ ငါ လည်း ငါဝါသနာပါတဲ့အလုပ် ဆက်လုပ်။ ငါတို့မှာ ဘာမှ ပူစရာ ပင်စရာမရှိဘူး။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အနုပညာ အပွင့်လန်းဆုံးနေရာကို ဘယ်မှာ မသွားချင်ဘဲ နေပါ မလဲ။ ဒါပေမယ့် . . . ခိုကလေး။ ဒီမှာ ငါ့အလုပ်တွေရှိတယ်။ THE OTHERS တခြားလူတွေ အတွက် ငါလုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေရှိတယ်။ တခြားလူတွေအတွက် ငါအလုပ်လုပ်ချင်သေးတယ်။ အဲဒီအလုပ်တွေကို ငါစွန့်ပြီး . . . အမေရိကားမှာ အေးရာ အေးကြောင်း . . . ငါမရှာနိုင်ဘူး။ ငါ့သမိုင်းရဲ့ STORY က အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး။ ခိုကလေးရယ် . . . ငါဆိုတာ ကျော်ဇော်ဆိုတာလည်း ငါ့ဘာသာငါ လုပ်ယူတာ။ ငါ့ STORY ငါ့ ဇာတ်လမ်းဆိုတာလည်း ငါ့ဘာသာရေးတာ။ သူများ ရေးတာမဟုတ်ဘူး။ ငါဒီမှာ လုပ်စရာ အလုပ်တွေရှိတယ်။ ဘယ်လောက် ကြီးကျယ်တဲ့ အလုပ်များလဲ၊ ဘယ်လောက်အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်တွေလည်းလို့ မေးစရာရှိတယ်။ သေးသေးငယ်ငယ် မှုန်မှုန်မွှားမွှား ဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်နေမယ်။ ဘာမှ ပြောပလောက်တဲ့ အလုပ် ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအလုပ်

တွေဟာ ငါ့ဘဝ၊ ငါ့သမိုင်းရဲ့ STORY ပဲ။ ငါ့ဘဝနဲ့ ငါ့သမိုင်းရဲ့ STORY ထဲမှာ ပါနေတယ်။ ငါမသွားနိုင်ဘူး။ ခိုကလေးရယ်. . . ငါပြောတာတွေ နားလည်စေချင်တယ်. . . ခိုကလေးသည် ကျော်လက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်၏။ လက်ဖဝါးချင်းထပ်၍ လက်ချောင်းနှင့် ဆုပ်ထားသည်။

“နားလည်ပါတယ်. . . ကိုကို”

ခိုကလေး၏ မျက်နှာသည် တည်တည်ကြည်ကြည်ကလေးဖြစ်နေ၏။ အပြောင်အပျက် အရယ်အပြုံး ဘာမှမရှိ။ ကျော်လက်ကို မျက်လုံးတည့်တည့် စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

“အကုန်လုံး နားမလည်ပေမယ့်. . . သဘောတော့ ပေါက်ပါတယ်။ ကိုကိုဟာ အစကတည်းက အဲဒီလို အတွေးအခေါ်မျိုး ရှိလိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားခဲ့တယ်။ ကိုကိုကို လေးစားတယ်၊ တကယ်လေးစားပါတယ်။ ချစ်လည်း ချစ်တယ်။ အခု ဒါတွေ ကြားလိုက်ရပြီးတဲ့နောက် ပိုချစ်လာတယ်။ ကိုကို. . . ခိုကလေးတို့ ဘယ်တော့မှလက်တွဲ မဖြုတ်ဘူး. . . ”

ကျော်လည်သည် ခိုကလေး၏ မျက်နှာတည်တည်ကလေးကို အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ တဖြည်းဖြည်း ပြုံးလာ၏။

“တို့သိတယ်။ တို့ဟာ အရှေ့တောင်အာရှမှာ အလှဆုံး ကောင်မ ပိန်ပိန်ကလေးကို ရခဲ့ရုံတင်မကဘူး၊ အရှေ့ တောင်အာရှမှာ အတွေးအခေါ် အရင့်ကျက်ဆုံးကောင်မလေးကိုရခဲ့တာ. . . တို့သိတယ်။ တို့ သိပ်ချစ်တယ်. . . ”

ခိုကလေးသည် ကျော်လက် လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားရာမှ ဆတ်ခနဲ ရုန်းဖယ်လိုက်၏။

“သွား. . . ငါ့ကို ပိန်ပိန်လေးလို့ မပြောနဲ့။ နင်. . . နင် မကောင်းဘူး”

“ဟောဗျာ. . . စောစောကတော့ ကိုကိုတွေ ဘာတွေနဲ့ အခုကျတော့ နင်တွေ ငါတွေ. . . ဘယ်လိုလဲ မမလေး ရဲ့”

“ငါ့ကို ပိန်ပိန်လေးလို့ပြောတာ ငါမကြိုက်ဘူး။ အစားတွေ တအားစားပစ်ဦးမယ်. . . ဝ လာအောင်လို့”

“အဲဒီ ပိန်ပိန် ကောင်မလေးကို ပိန်လို့ ဒီက ချစ်ရတာဆိုတာ မသိဘူးလား. . . ”

“မသိဘူး”

“အဆိုတော်ကြီးဘိုဘိုဟန် သီချင်းထဲက. . . ပြားချပ်ချပ်. . . ကောင်မလေးဆိုတာ”

“အဲဒါက ပိုဆိုးတယ်. . . ပိုဆိုးတယ်”

ခိုကလေးက အကြမ်းပန်းကန်လုံးဖြင့် ကျော်ဇော် လက်ခုံကိုခေါက် သည်။
“အား. . . နာတယ်ဟ”

ဘေးနားက ဖြတ်လျှောက်သွားသော ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ကပ်ပြောသွားသည်။

“သည်းခံ. . . သည်းခံ။ လျှာနဲ့သွားနဲ့ ဘာဖြစ်ဆိုလား။ အဲ. . . သည်းခံ ကြမှပေါ့လေ။ နည်းနည်းပါးပါး ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းယူပေါ့. . . ဟုတ်ဘူးလား”

ကျော်ဇော် ရယ်၍ ခိုကလေးကို ပြောလိုက်သည်။

“ကြားလား၊ ဘေးလူတွေကတောင် ပြောကုန်ပြီ။ လျှာနဲ့သွား ဘာဖြစ် လားဆိုလား”

ခိုကလေး ပန်းကန်လုံးနှင့်ခေါက်ရန် ထပ်ရွယ်၏။ ပြီးမှ ပန်းကန်လုံးကို ချပြီး ရယ်သည်။

“နင်ရယ်တာ သိပ်လှတာပဲ. . . ”

နှင်းမြူတွေကွဲသွားပြီ။ ပြာသိုလမှာ ပွင့်ရိုးထုံးစံ မရှိသော်လည်း ပြက္ခဒိန် အကြည့်မှားသော ကံ့ကော်ပွင့် တစ်ပွင့်ထံမှ မွှေးသင်းရနံ့ ရလိုက်သည်။

အပြင်လောကမှာ မမျှော်လင့်တာတွေ ရုတ်တရက် ဖြစ်လာတတ်သလို ပါပဲ။ ဝတ္ထုထဲမှာလည်း မမျှော်လင့်တာတွေ ရုတ်တရက်ဖြစ်လာတတ်ပါ သည်။ တကယ်တမ်းပြောရင်တော့ ကျော်ဇော် လုံးဝ မျှော်လင့်မထားတာ မ ဟုတ်။ သူ့မျှော်တော့မျှော်လင့်ထားသည်။ သို့သော် သည်လောက်မြန်မြန် ဆန်ဆန် ဖြစ်လာလိမ့်မည်မထင်။ ထိုကိစ္စမှာ ကျော်ဇော်ဖခင် ဦးဘသန့် ရန်ကုန် သို့ဆင်းလာခြင်း ဖြစ်၏။ မန္တလေးမှာပဲ တစ်ဖဝါးမခွာနေ၍ စီးပွားရေး လုပ်ငန်း တွေ လုပ်လာခဲ့သည်။ ရန်ကုန်ကိုဆင်းမလာတာ ၁၄နှစ် ရှိပြီ။ ကျော်ဇော် စိတ်ထဲ မှာတော့ ဖခင်ကိုတွေ့ရမှာမို့ ဝမ်းသာသလိုလိုရှိသော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားတာတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ထင်နေသည်။ အသေအချာ ပြောရရင် တော့ ကျော်ဇော်ထဲမှာ ထင်နေသည်။

ခန္ဓာကိုယ် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်ရှိသော်လည်း နုပျိုဖျတ်လတ်ပုံရသည်။ အသားအရေ လတ်ဆတ်သော်လည်း ညိုသည်။ ကျော်ဇော်သည် အသားဖြူခြင်း နှင့် အရပ်မြင့်ခြင်းမှာ သူ့ဖခင်နှင့်မတူ။ မိခင်ဘက်မှ အမွေဖြစ်လိမ့်မည်။ ဦး ဘသန့်သည် အသားညိုညို၊ တုတ်ခိုင်သန်မာသော လူကြီးဖြစ်၏။ မျက်လုံး အကြည့် စူးစူးရဲရဲ ရှိသည်။ သူ့ ရှေ့မှာရှိသော ကျော်ဇော်ကို ကြည့်နေသော အကြည့်မှာ စူးစူးရဲရဲရှိသော်လည်း ဖခင်တစ်ယောက်၏ အကြည့်ဖြစ်၍၊ နူးညံ့ နေသည်ထင်ရ၏။

“သား . . . ကျော်ဇ”

ကျော်ဇရင်ထဲမှာ တုန်ခါသွားသည် ထင်ရ၏။ သူ့ကို သား. . . ဟု ခေါ်ခဲ့သည်မှာ ဘယ် တုန်းက နောက်ဆုံးလဲဟု မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင်ပင် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ။ ကျော်ဇ မကြားရတာ ကြာလှပြီဖြစ်သော စကားတစ်ခွန်း၊ သား . . . တဲ့လား အဖေ။

“ဖေဖေ”

ရင်ထဲမှာ တုန်ခါနေသလို သူ့အသံလည်း တုန်ခါနေကြောင်း ကျော်ဇ သတိပြုမိလိုက်သည်။ မတွေ့ရတာ ကြာတော့ သားအဖချင်းပင် ဖြစ်စေကာမူ ထုံးစံအတိုင်း ပြောတတ်ကြသော စကားတွေ ရှိသည်။ နေကောင်းရဲ့လား၊ ပိန်သွားတယ်၊ ဝလာတယ်၊ အသားညှိသွားတယ်၊ အခု ဘာတွေ လုပ်နေသလဲ စသည်ဖြင့် ပြောရိုးပြောစဉ် စကားတွေရှိ၏။ ပြောရိုးပြောစဉ် ထုံးတမ်းစဉ် လာစကား တွေကို သူ့ဖခင်ထံမှမျှော်လင့်မထား။ သူ့ကောင်းစွာ သိနေသည်။ သူ့ဖခင်သည် ဘယ်တော့မှစကား အပိုမပြော။ ကွေ့ဝိုက်လှည့်ပတ် မပြော။ လိုရင်း ကို တည့်တည့် အမြဲပြောလေ့ရှိသည်။ သူ့ဖခင်၏ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေ များ အသိုင်းအဝိုင်းတွင် သူ့ဖခင် အမြဲပြောလေ့ရှိသော စကားတစ်ခွန်းကို အမြဲပြောဆို ကိုးကားလေ့ရှိကြ၏။ သူ့ဖခင်၏ “ကျုပ် ဒီတစ်သက် ဘယ်တော့မှ နိုင်ငံရေးသမားဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး . . . ” ဆိုသော စကားဖြစ်၏။ အခုလည်း ကျော်ဇ မျှော်လင့်ထားပြီးသား။ အပိုတွေ ကွေ့ဝိုက်ပြောနေသည်မဟုတ်။ မေးနေမှာ လည်းမဟုတ်။ လိုရင်းစကားတွေပဲ မျှော်လင့်ထားပြီးသား။

“မင်း . . . ကလေးမလေးနဲ့ ဘယ်တော့ လက်ထပ်မလဲ” တကယ်ပဲ တည့်တည့်လိုရင်း မေးခွန်းပါပဲ။

“စိတ်မကူးသေးဘူး”

“ကလေးမ မိဘတွေကတော့ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်စေချင်သတဲ့”

“လက်ထပ်မှာက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၊ သူတို့မိဘတွေမှ မဟုတ်ဘဲ

နဲ့”

“အေး. . . ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးရှင်ရဲ့ ဆန္ဒက”

“ဖေဖေ . . . ကျွန်တော်တို့ဆန္ဒက ပို အရေးမကြီးဘူးလား”

“အေး . . . မှန်တယ်”

“မေးသင့်တယ် ထင်လို့ပါ။ ကျွန်တော် တစ်ခု ဖေဖေကို မေးချင်တယ်”

“မေး”

“ဖေဖေဆန္ဒကကော”

“ငါ သဘောတူတယ်”

“ပြီးတော့ကော”

“အမြန်ဆုံး၊ လက်ထပ်စေချင်တယ်”

“ပြီးတော့”

“မင်းတို့မှ လက်မထပ်ရသေးပဲနဲ့၊ ပြောဖို့ မလိုသေးဘူး . . . ”

“ဖေဖေ ကျွန်တော်တို့ကို နိုင်ငံခြားသွားပြီး ပညာဆက်သင်စေချင်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“မဖြစ်သေးဘူး . . . ဖေဖေ”

“ဘာလို့ မဖြစ်တာလဲ၊ ဘာလို့ လက်မထပ်ချင်သေးတာလဲ။ ငါ့ကိုအဖေ တစ်ယောက် အနေနဲ့ ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဘက် တစ်ယောက် အနေ နဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် . . . မင်း ပြောပြနိုင်မလား . . . ”

ကျော်ဇော် သူ့အဖေကိုကြည့်လိုက်သည်။ မပြုံးမရယ်တည်တံ့လွန်းသော သူ့ဖခင်၏မျက်နှာသည် တင်းမာ၍မနေ၊ ပူနွေးပျော့ပျောင်းနေသည် ထင်ရသည်။

“ဖေဖေ . . . အသေအချာနားထောင်ပါ။ တော်တော်ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောရလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ သား . . . ပြောပြပါ့မယ်”

ဦးဘသန့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

*

ဖေဖေ . . . သားဖတ်ဖူးလို့ သိပ်ကြိုက်လို့ မှတ်ထားတဲ့ စကားရှိ တယ်။ အင်္ဂလန် Oxford တက္ကသိုလ်က အင်္ဂလိပ်စာ ပါမောက္ခ G . Gordon တဲ့။ သူ့ရဲ့ မိန့်ခွန်းတစ်ခုထဲမှာ . . . သူတို့ နိုင်ငံဟာ ဖျားနာနေတယ်။ နာတာရှည်ပေါ့။ ရောဂါ ရနေတယ်။ အဲဒါ အင်္ဂလိပ်စာပေ အနုပညာက ပျောက်ကင်းအောင် ကုသကယ်တင်ရမယ်တဲ့ သူသိသလောက် ခရစ် ယာန်ကျောင်းတော်ကလည်း မကယ်တင်နိုင်ဘူး။ တခြား လူမှုရေး ဆေးချက်တွေ ကလည်း နွေးပြီးမထိရောက်ဘူးတဲ့။ အဲဒီတော့ စာပေအနုပညာက လုပ်ငန်း တာဝန်သို့ခုကို ယူရလိမ့်မယ်တဲ့။ တစ်ခုကနှစ်သက် ကြည့်နူးမှု ရသပေးဖို့၊ တစ်ခုက အမှား အမှန်ညွှန်ကြားဖို့ နောက်တစ်ခုကတော့ လူတွေရဲ့ ဝိညာဉ်ကို ကယ်တင်ဖို့နဲ့ နိုင်ငံတော်ကို ကုစားဖို့ . . . တဲ့။ သား သိပ်ကြိုက်တယ်။ မှန်တယ်လို့ လည်း ထင်တယ်။

ဖေဖေ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ချမ်းသာကြွယ်ဝဖို့ ဆိုတာ... အချက်အလက်တွေ အများကြီး လိုပါတယ်။ စီးပွားရေးပေါ်လစီ မှန်ရမယ်... ကမ္ဘာနဲ့လိုက် လျောညီထွေ ဖြစ်မယ်။ အလုပ်ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် ရပါတယ်။ စင်္ကာပူလို သ ယံဇာတ အရင်းအမြစ်ကို အားကိုးလို့မရတဲ့ နိုင်ငံတောင် ချမ်းသာလာသေးတာပဲ။ ဂျပန်လို ကျွန်းငယ် ကလေးဟာ အနုမြူပြာပုံထဲက ရုန်းကြွလာခဲ့တာ အခု ထိပ်တန်းမှာပဲ။ ရုပ်ပစ္စည်းချမ်းသာဖို့ ကြွယ်ဝ ဖို့ ပြည့်စုံဖို့ဆိုတာ သိပ်မခက်ဘူး။ တကယ်ခတ်တာက စိတ်။ စိတ်ဓာတ်အရေးအရာတွေမှာ အားနည်းနေတာ၊ အောက်တန်းကျနေတာ၊ ချွတ်ခြုံကျနေတာတွေကို ဖြည့်ဆည်းဖို့က သိပ်ခတ် တယ်။ သိပ္ပံနဲ့နည်းပညာကလည်း ထိထိရောက်ရောက် မကယ်နိုင်ဘူး။ စိတ်ဓာတ် မှာ စွဲကပ်တဲ့ နာတာရှည်ရောဂါမျိုးကို ကယ်နိုင်တာ စာပေ အနုပညာပဲ ရှိတယ်။ သား အဲဒီလိုယုံတယ် ဖေဖေ။ နိုင်ငံရေးသမားတွေ မကယ်နိုင်ဘူး။ သိပ္ပံ ပညာရှင် တွေ၊ စီးပွားရေး ပညာရှင်တွေ၊ ဒဿန ပညာရှင်တွေ မကယ်နိုင်ဘူး။ စာရေးဆရာ တွေ၊ ကဗျာဆရာ၊ ဝတ္ထုရေး ဆရာတွေ၊ စာပေအနု ပညာသမားတွေကသာ ကယ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ သားယုံတယ်ဖေဖေ။ ဟိုအင်္ဂလိပ်စာပေ ပါမောက္ခကြီး ပြောခဲ့ တဲ့ . . . ENGLAND IS SICK, AND . . . ENGLISH LITERATURE MUST SAVE IT. ဆိုတဲ့စကား၊ သားရင်ထဲမှာ စွဲနေတယ်။ TO SAVE OUR SOULS AND HEAL THE STATE နိုင်ငံတော်ကို ကုစားဖို့ပဲ။

ဖေဖေ အခု ကျွန်တော်တို့ စိတ်တူကိုယ်တူ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဆရာသ မားတွေ၊ စာတွေရေးနေကြတယ်၊ စာတွေဖတ်နေကြတယ်။ စာပေ ဗဟုသုတရဖို့ တစ်ဖက်က ဝမ်းစာဖြည့်သလို တစ်ဘက်ကလည်း ဖန်တီးမှုကို ကျွန်တော်တို့ အာရုံ စိုက်နေကြတယ်။

ဖေဖေ နိုင်ငံရေးသမားတွေက စကား များလွန်းတယ်။ သိပ္ပံပညာရှင် တွေကလည်း လူသတ်ဗုံးနဲ့ဒုံးတွေပဲထုတ်တာ များနေတယ်။ စီးပွားရေးသမား တွေကလည်း အမြတ်ကိုပဲ တွက်နေကြတယ်။ ဒဿနပညာရှင်တွေကလည်း ငါသာသိတယ် တတ်တယ်ဆိုပြီး ငြင်းတာတွေ များလွန်းနေတယ်။ ဖေဖေ . . . အားကိုးစရာဆိုလို့ စာပေ အနုပညာသမားတွေပဲရှိတယ်။ အခုသားတို့ စာ ရေးနေတယ်။ ဘယ်လောက်ထိရောက်သလဲ၊ မင်းတို့စာတွေ ဘယ်လောက် ကောင်းနေလို့လဲ၊ ဘယ်လောက်မြင့်နေလို့လဲလို့ မေးစရာရှိတယ်။ အားလုံး မ ကောင်းနိုင်ဘူး၊ အားလုံး မမြင့်နိုင်ဘူး၊ အားလုံးမထိရောက်နိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဖေဖေ၊ ကောင်းတာတွေ ရှိတယ်၊ မြင့်တာတွေရှိတယ်၊ ထိရောက်တာတွေ ရှိတယ်။ အရေးအကြီးဆုံးက အဲဒီအသိနဲ့ အနုပညာတွေကို ဖန်တီးနေဖို့ပဲ။ ဖန်တီးနေကြဖို့ပဲ။

၁၁၂ □ ဇော်ဇော်အောင်

ဖေဖေ . . . အခု သားတို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ရုန်းကန်ပြီး စာတွေရေး နေကြတယ်။ သား မအားဘူး ဖေဖေ။ သားမှာလုပ်စရာအလုပ်တွေ ရှိတယ်။ အဲဒီအလုပ် တွေဟာ သားဘဝမှာ အရေးအကြီး ဆုံး အလုပ်တွေပဲ။ ဖေဖေ . . . လူငယ် တစ်ယောက် သဘာဝ၊ တွေ့လို့ကြုံလို့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ ချစ် ကြိုက်မိတယ်။ သဘာဝကို မလွန်ဆန်နိုင်ဘူးလို့ သဘောထားရမှာပဲ။ ဒါပေ မယ့် . . . ငါ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ချစ်မိ ကြိုက်မိတာ မှားသွားပြီလားလို့ အကြိမ်တစ် ထောင်လောက် ကျွန်တော်စဉ်းစားမိတယ်။ ဖေဖေ . . . သံယော ဇဉ်နှောင်ဖွဲ့တာ မကောင်းဘူးလို့ သိပေမယ့် ကျွန်တော် မရှောင်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေ မယ့် . . . ဖေဖေ။ ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်တွေရှိ တယ်။ အဲဒီအလုပ်ကို လုပ်ရမယ်။ ကိုယ့်ဖာသာ ပေးအပ်ထားတဲ့တာဝန်။ အဲဒီတာဝန်တွေ ထမ်းဆောင်ရဦးမယ်။ သား လက်ထပ်ဖို့ စောသေးတယ်။ ဒီနိုင်ငံကိုပစ်ပြီး ဘယ်နိုင်ငံကိုမှ သားလိုက် မသွားနိုင်ဘူး။ သားမှာ လုပ်စရာ ရှိတာတွေလုပ်ဖို့ အချိန်တောင်သိပ်မလောက်ဘူး ဖေဖေ။ သား လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်နေပါတယ်။ သားထင်တယ်။ ထင်တာမ ဟုတ်ဘူး။ သေသေချာချာ သိတာ။ ဒီနှစ်တွေအတွင်း ဖေဖေနဲ့သား ဘာအဆက် အသွယ်မှ မရှိခဲ့ပေမယ့်၊ သားလုပ်နေတာတွေ ဖေဖေသိနေတယ်။ နားလည်နေတယ်။ လက်ခံနေတယ်လို့ သားသိနေတယ်။ ဖေဖေကို သားသိသလို ဒီလောကမှာ သား ကိုအသိဆုံးဟာလည်း ဖေဖေပဲ။ ဖေဖေ . . . သားတို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ရုန်းကန်ပြီး စာတွေရေးနေကြတယ် . . . ။

*

ဦးဘသန့်၏ မျက်လုံးအစုံသည် ရီဝေမှုန်မှိုင်းနေသည် ထင်ရ၏။ ရှုပ်အင်္ကျီလက်တို့ လည်ကတုံးနှင့်၊ ကချင်လုံချည်နှင့်၊ ကိုယ်ဟန် သွယ်သွယ်နွဲ့နွဲ့၊ အသားခပ်လတ်လတ်၊ နှစ်လိုခင်မင်ဖွယ် အပြုံးနှင့် အမြဲပြုံးရွှင်နေဟန်ရှိသော သူ့သားသည် သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှာထိုင်လျက်၊ မျက်နှာထား အလွန်တည်ကြည် စွာ စကားတွေအများကြီး ပြောနေသည်။ အသံသည် တစ်ခါတစ်ခါ မာတင်း၍ လာသည်။ ဦးဘသန့်သည် ကျော်ဇကို ရီဝေစွာ ကြည့်နေမိ၏။ သား . . . မင်းကို ငါ ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက အထင်ကြီးခဲ့တာ၊ အဖေတစ်ယောက်ရဲ့ အထင်ကြီးမှုဟာ မေတ္တာနဲ့ ခွဲမရဘူး။ သား . . . မင်းကိုအခု ငါပိုပြီး အထင် ကြီးလာပြီဟု စိတ်ထဲကပြောနေသည်။

*

သား ကျော်ဇ၊ မင်းပြောသွားတာတွေ ငါအသေးစိတ် နားမလည်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခြုံပြီးတော့ သုံးသပ်ရင်တော့ ငါနားလည်တယ်။ ကန့်ကွက် စရာမရှိဘူး။ ဘာမှ ပြောစရာလည်းမရှိဘူး။ တချို့ကိစ္စတွေမှာ ငါ မကြိုက်တာတွေ ရှိချင်ရုံ မယ်။ ငါမကြိုက်တာကသပ်သပ်၊ နားလည်တာက သပ်သပ်၊ မင်းကိုထောက်ခံတာက သပ်သပ်။ ငါမကြိုက်ပေမယ့် နားလည်တယ်။ နားလည်လို့ ငါ့မှာ ဘာမှ ပြောစရာမရှိတာ။ မင်း ဆယ်တန်းအောင်တဲ့နေ့က မင်းနဲ့ငါ စကားများကြတယ်လို့ အားလုံးက ထင်နေကြတယ်။ အခုအထိ ထင်နေကြတုန်း။ အမှန်က စကားများ တာမဟုတ်ဘူး။ မင်းက မင်း လုပ်ချင်တာပြောတယ်။ ငါက ငါလုပ်ချင်တာ ပြော တယ်။ ညှိမရဘူး။ ငါ အလျှော့ပေးလိုက်တယ်၊ ဒါပဲ။ စကားများတာ မဟုတ် ဘူးဆိုတာ မင်းနဲ့ငါပဲ သိတယ်။ ငါက မင့်ကို HAVARD လိုနေရာမျိုးမှာ LSE လို ကျောင်းမျိုးမှာ တစ်ခါတည်းပို့ပြီး ပညာသင်စေချင်တာ။ ဒါပေမယ့် မင်းက ငါ့မှမဟုတ်ဘဲ။ မင်းလက်မခံတာကို ငါအပြစ်မမြင်ဘူး၊ ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ဘူး။ အခုလည်း မင့်ဘဝရဲ့ အကွေ့အလှည့်တစ်ခုကိုရောက်လာတယ်လို့ ယူဆလို့ မင့်ကိုငါလာတွေ့တာ။ အခု မင်းပြောချင်တာတွေ ပြောပြတယ်။ ငါနားလည်တယ်။ အဲဒီတော့ . . . သား အဖချင်း စကားပြောမယ်။ မင့်ကို ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ ဘာလုပ်ပေးရမလဲဆိုတာ မင်းနဲ့ စိတ်တူကိုယ်တူ မင့်အပေါင်းအသင်း အသိုင်း အဝိုင်းဆရာ သမားတွေအတွက် ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ အဖေ တစ်ယောက်အ နေနဲ့ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ မင်းတို့ လုပ်ငန်းကိုနားလည်လို့ ကူညီနိုင်တဲ့လူတစ် ယောက်အနေနဲ့ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ ပြော . . . သား။

*

“အဲဒီတော့”

“အဲဒီတော့ ငါက ပထမတော့ ငြင်းတယ်”

“အင်း . . . နောက်တော့ကော”

“နောက်တော့ငါ လက်ခံလိုက်တယ်”

ကျော်ဇော်နှင့် တိုးရှန်နှစ်ယောက် စကား ပြောနေကြ၏။ တိုးရှန်က မှန်တစ်ချပ်ရှေ့ချ၍ သူ့ ဆံပင်ကို ဘီးတစ်ချောင်းနှင့် ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြိုးနေသည်။ ကျော်ဇော်က . . . သူ့ဖခင်နှင့်တွေ့ပုံ၊ စကားပြောပုံတို့ အစုံအလင်ပြန်ပြောပြနေသည်။ သူ့ဖခင်က သူ့လုပ်ချင်သော စာပေလုပ်ငန်း အနုပညာ လုပ်ငန်းလုပ်ဖို့ ငွေရင်းမ တည်ပေးမည်ဟု ပြောသည်။ ကျော်ဇော်က ပထမတော့လက်မခံ။ နောက်တော့ လက်ခံလိုက်သည်။ တိုးရှန်က မင်းမှန်ပါတယ်ဟု ပြော၏။

*

“ဘာ . . . ဘယ်လောက်၊ ငါနားကြားများမှားသွားလား” ညနေပိုင်း လူစုံတော့သည် အကြောင်းကို ထပ်ပြောပြ၏။ ကုမာရက အလန့်တကြား ဖြစ်၍ သွားသည်။ ကျော်ဇော်က အဖေ ထုတ်ပေးမည်ဆိုသော အရင်းအနှီးငွေကြေးသည် သူတို့အဖို့ အလန့်တကြား ဖြစ်လောက်စရာပင်။

“မင်း နားကြား မမှားဘူး။ ငါ ပြောလိုက်တာ သိန်းနှစ်ရာ”

“ဘာ . . . ဘာ . . . သိန်း . . . သိန်း . . . နှစ်”

စကားထစ်သော သူငယ်ချင်းက ဝင်ထစ်ပြန်၏။

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ကျော်ဇော်က အဖေကြီးက သိန်း ၂၀၀ ထုတ်ပေးမယ်တဲ့” တိုးရှန်က ဝင်ပြောသည်။

“သိန်း ၂၀၀ က ပထမအရစ်တဲ့ . . . နောက်ထပ် ထုတ်ပေးဦးမယ်လို့လည်း ပြောတယ်”

“ကျော်ဇော် . . . နင်တို့ အဲလေ၊ နင့်အဖေ ဘယ်လောက် ချမ်းသာသလဲ”

“ငါ ဘယ်သိမလဲကွ”

“ဟာ. . . မင်းကလည်း ဟောင်ကောင် နဲ့ ထိုင်ဝမ်မှာ ဆိုင်ခွဲတွေရှိတယ်၊ ပြင်သစ်မှာ တစ်ဆိုင်ရှိတယ်ဆိုတော့ မေးမနေနဲ့တော့ ကိစ္စက ပြတ်ပြီ”

“လုပ်ငန်းလုပ်မယ်ဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ငန်းလဲ၊ ဘာလဲပေါ့ကွာ၊ မင့်အဖေက မမေးဘူးလား . . . ”

“စာပေအနုပညာလုပ်ငန်း၊ စာအုပ် ထုတ်တာက စလုပ်မယ်လို့ ငါက ပြောတယ်။ ငါ့ အဖေက ဘာတစ်ခွန်းမှ မမေးဘူး။ သူ့ဘာမှ ဝင်စွက်ဖက် မှာလဲ မဟုတ်ဘူး။ ငါစာအုပ်ထုတ်လို့ သိန်း ၂၀၀ ကုန်သွားရင် ထပ်ပေးမယ်။ ဘယ် လောက်အထိ ဆက်ပေးနေမယ်ဆိုတာလည်း ငါမသိဘူး။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ တို့သားအဖ ဆက်ဆံရေးက ဘေးလူတွေ နားမလည်နိုင်ဘူး။ သူ့ငါ့ကို ယုံ တယ်ကွာ . . . အဲဒါပဲ”

“ကျော်ဇ၊ ဖန်တီးမှုအနုပညာ . . . ကို အဓိက ထားမယ်ကွာ။ ကဗျာ၊ ဝတ္ထုပေါ့။ ကမ္ဘာကို မြန်မာကသိဖို့ ပိုလိုတယ်။ ဘာသာပြန်တွေ လုပ်မယ်ကွာ”

“ငါ့ . . . ဓာတ်ပုံလည်း ထည့်စဉ်းစားဦးလေ။ ငါ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးကို မြစ်ဖျားကနေ ပင်လယ်အထိ . . . PHOTO-ESSAY တစ်အုပ် . . . ”

“ထုတ်ရမယ်၊ ထုတ်ရမယ်၊ မင်းစရံ ဘယ်လောက် ယူထားမလဲ”

“ငါလည်း ကာတွန်းတစ်အုပ် ထုတ်. . . ထုတ်. . . ထုတ်”

“ရမယ် . . . ရမယ်၊ မင်းလည်း ပါရမယ်”

သူတို့အားလုံး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ကြည်ကြည်လင်လင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြစ်နေကြသည်။

*

ဝတ္ထုတွေထဲမှာ အခက်အခဲတစ်ခုခု (ဇာတ်လိုက်မင်းသား သို့မဟုတ် မင်းသမီးတွေ ကြုံရတဲ့ အခက်အခဲပြဿနာတစ်ခုခု)ကို အလွယ်တကူ ဖြေရှင်းတဲ့ နည်းရှိတယ်။ ဝေဖန်ရေး ဝေါဟာရ အနေနဲ့တော့ DEUS EX MACHINA လို့ ခေါ်ပါတယ်။ နတ် သို့မဟုတ် နတ်ဘုရားတစ်ပါးပါးက ဝင်ကယ်လိုက်တာမျိုး ပါပဲ။ မူရင်းကတော့ ရှေးဟောင်းဂရိဇာတ်တွေမှာ ရှိတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ သဘောက ဒီလိုပါ။ မင်းသား သို့မဟုတ် မင်းသမီးဟာ ပြဿနာတွေ၊ အခက်အခဲတွေ၊ ဘေးဒုက္ခတွေနဲ့ ကြုံတွေ့နေရတယ်။ အဲဒါကို သဘာဝကျကျ နည်းမှန်လမ်းမှန် လွန်မြောက်အောင် ကြိုးစား မဖြေရှင်းဘဲ၊ နတ်လိုလို သိကြားလိုလိုတန်ခိုးရှင်တွေက ဝင်ဖြေရှင်းလိုက်လို့ ပြေလည်ပြီး ဇာတ်လမ်းဆက်သွားတယ်။ နောက်ဆုံး ပျော်ရွှင်စွာ ဇာတ်ပေါင်းသွားကြတယ်။ အဲဒီလို နတ်တွေ၊ သိကြားတွေ ဝင်ရှင်းပေးတာကို ဘာမှပြောလို့မရဘူး။ သဘာဝမကျဘူးလို့လည်း ပြောလို့မရဘူး။ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့လည်း ပြောလို့မရဘူး။ နောက်တစ်မျိုးကလည်း ဒီလိုရှိတယ်။ ဇာတ်လိုက်မင်းသားက ဆင်းရဲသား၊ မင်းသမီးက သူဌေးသမီး၊ ဂုဏ်အဆင့်အတန်းမတူလို့ ကွဲကွာကြရတယ်။ ချစ်ခြင်းကို ခွဲတာ ခံလိုက်ရတယ်။ အဲဒီမှာ . . . ဇာတ်လိုက်ရဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာကွဲကွာနေတဲ့ ဘကြီးတစ်ယောက် ပေါ်လာပြီး၊ ငွေတွေ သိန်းပေါင်းများစွာ အမွေလာပေးတယ်။ ဇာတ်လိုက် ချက်ခြင်း ချမ်းသာသွားတယ်။ သူဌေးသမီးနဲ့ တန်းတူရည်တူ ဖြစ်လာတော့ လူကြီးမိဘတွေက သဘောတူ၊ အားလုံး အဆင်ပြေပြီး ပေါင်းသင်းသွားရတယ်။ အဲဒီ ဘယ်ကပေါ်လာမှန်းမသိတဲ့ ဘကြီး၊ အမွေတွေ သိန်းပေါင်းများစွာက ပေးတဲ့ဘကြီးဆိုတာ DEUS EX MACHINA ပါပဲ။ နောက်ပုံစံတစ်ခုက ဇာတ်လိုက် မင်းသမီးဟာ လူဆိုးတွေလိုက်လို့ ထွက်ပြေးခဲ့ရတယ်။ ညမှောင်လာပြီ။ တောထဲရောက်လာတယ်။ လမ်းလည်းပျောက်ပြီ၊ တောထဲက ကျားတွေ ဆင်တွေ အသံလည်းကြားရ၊ နောက်ကလိုက်လာတဲ့ လူဆိုးတွေရဲ့ အသံလည်း နီးသည်ထက် နီးလာပြီ။ ဘယ်လိုမှ လွတ်လမ်းမမြင်တော့ဘူး။ အားကိုးရာမဲ့၊ ကယ်သူမဲ့၊ အဲဒီအခြေအနေမှာ ဟိုအရင်ဘဝက အစ်ကိုကြီးတော်ခဲ့တဲ့ သူက အခု ဒီတောထဲမှာ ရုက္ခစိုးနတ် ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီနတ်က လူယောင်ဖန်ဆင်းပြီး

အကာအကွယ်ပေးလိုက်လို့ လွတ်မြောက်သွားတယ်။ အဲဒီရုက္ခစိုးနတ် (မောင်ကြီးနတ်လို့လည်း ခေါ်တာပေါ့) ဆိုတာ DEUS EX MACHINA ပါပဲ။ အဲဒါမျိုးတွေ အခုခေတ် ဝတ္ထုတွေမှာ သိပ်မတွေ့ရတော့ပါဘူး။ အဲဒါမျိုးတွေကို ဝတ္ထုနည်းပညာအရ ပြောရရင် အညံ့စားနည်းပညာတွေ၊ ခပ်တုံးတုံး နည်းပညာတွေလို့ ပြောရမှာပါပဲ။ အညံ့စားဝတ္ထု ရေးနည်း၊ ခပ်တုံးတုံးဝတ္ထုရေးနည်းပေါ့။

*

အခုရေးနေတဲ့ “ဝေဝေရီရီ” ဝတ္ထုထဲက ကျော်ဇနဲ့ ဒိုကလေးတို့ ဇာတ်လမ်းမှာ (၁) သူတို့ အမြန်လက်ထပ်ရေး၊ (၂) လက်ထပ်ပြီး အမေရိကကို သွားရေး ဆိုတာတွေဟာ၊ ဇာတ်လမ်းသဘောအရ “အခက်အခဲ”တွေလို့ ဆိုနိုင်မလား။ ကျော်ဇ လက်မထပ်ချင်သေးတာ၊ အမေရိကားကို မလိုက်ချင်တဲ့ ဖြေရှင်း မရတဲ့ ဘဝအခက်အခဲလား။ ဘဝဒုက္ခလား၊ ပုံပြင်ကလေးတစ်ပုဒ် ကြားဖူးပါတယ်။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီး တစ်ပါးဟာ ဘယ်ကိစ္စပဲလုပ်လုပ်၊ လက္ခဏာရေးသုံးပါးနဲ့ ဆင်ခြင်ပြီး လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်လေ့ရှိတယ်။ ဘယ်တော့မှ တရားလက်မလွှတ်ဘူး။ တစ်နေ့ ဆွမ်းစားပြီးတော့ နွားနို့ဘုဉ်းပေးတယ်။ နွားနို့ဖန်ခွက်ကြီး ကိုင်ပြီး . . . အင်း ဒုက္ခ၊ ဒုက္ခ စားရသောက်ရတာလည်း ဒုက္ခပါလားလို့ ရေရွတ်ပြီး၊ နွားနို့ကို သောက်လိုက်တယ်။ အနားက ကျောင်းသားကလေးက . . . ဆရာတော်ပြောတဲ့ ဒုက္ခ ငါလည်းခံလိုက်ချင်တာလို့ . . . နွားနို့ဖန်ခွက်ကြီးကြည့်ပြီး စိတ်ထဲကပြောသတဲ့။ အခုလည်း ကျော်ဇရဲ့ဘဝအခက်အခဲ၊ ဘဝဒုက္ခကို အခက်အခဲဒုက္ခလို့ခေါ်ရမှာလား။ ကိုယ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ လက်ထပ်ရတယ်။ အဲဒီမိန်းကလေးကလည်း ချောချောလှလှ ငယ်ငယ်။ လက်ထပ်ပြီး အမေရိကားသွားရမယ်။ ဘာမှ ခက်ခက်ခဲခဲ ကြိုးစားနေစရာမလိုဘူး။ အားလုံး အဆင်သင့်၊ ဟိုရောက်ရင် ကိုယ်သင်ချင်တဲ့ ပညာဆက်သင်၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့ အနုပညာလုပ်ငန်း ဆက်လုပ်။ ဘာလိုသေးလဲ၊ ဘာမှမလိုဘူး။ သိပ်ကောင်းပေါ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒါတွေအားလုံးဟာ အဲဒီ သိပ်ကောင်းတယ် ဆိုတာတွေအားလုံးဟာ ကျော်ဇ မလုပ်ချင်တာတွေ။ သူမသွားချင်တဲ့လမ်း၊ သူမဖြစ်ချင်တဲ့ အခြေအနေတွေ။ သူ အဲဒါတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံရတော့ အဲဒါတွေဟာသူ့အတွက် ဘဝအခက်အခဲပဲ၊ ဘဝဒုက္ခ။ သည်အဆိုကို ချေဖျက်လို့ မရပါ။ ကျော်ဇ၏ အခက်အခဲ ဘဝဒုက္ခကို သူ့အဖေ ဦးဘသန့်က ဖြေရှင်းပေးလိုက်သည်။ နတ်တွေသိကြားတွေ ဝင်ကယ်သလို ကယ်လိုက်တာပဲဟု ပြောလို့ရပါ။

မလား။ သူ့အဖေသည် အထက်က ဖော်ပြခဲ့သော DEUS EX MACHINA ... တစ်မျိုးဖြစ်သည်ဟု ပြောရပါမည်။ သဘာဝမကျဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးဟု ပြော၍မရ ဟု ထင်ပါသည်။ ပြောချင်ရင်လည်း ပြောကြည့်ပါ။ သို့သော် ဤဝတ္ထုသည် FICTION “ထိုးဇာတ်” တစ်ခု ဖြစ်၏။ တကယ်အစစ် အမှန်မဟုတ်။ တကယ် မဟုတ်ရင် ရေးချင်သလိုရေးလို့ ရသလား။ ကျွန်တော်ကတော့ ရေးချင်သလို ရေးလို့ရသည်ဟု ဖြေပါမည်။ သဘာဝကျသည်၊ ဖြစ်နိုင်သည်ဆိုသော ကိစ္စမှာ သရုပ်မှန်နယ်ထဲမှာတော့ ရေးကြီးခွင့်ကျယ် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော့် ဝတ္ထုထဲ မှာတော့ သဘာဝမကျလည်း အရေးမကြီးပါ။ ကျော်ဇင်၏ အခက်အခဲကို ကျွန် တော် ထိုသို့ ရှင်းလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ရှင်းနည်းသည် မကောင်း၊ အညံ့စား ဖြစ်သည်ဟု ပြောနိုင်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က ထိုသို့ရှင်းပြီးပြီ။ အခက်အခဲ တော့ ပြေသွားပြီ။ ကျွန်တော် ဘာဆက်ရေးရမှာလဲ။

*

ဝတ္ထုတွေမှာ ဇာတ်ရိုက်မြှင့်ပြီးလာတဲ့နောက် ဇာတ်အထွတ်ကိုရောက် သည်။ အဲဒီအထွတ်ဆိုတာ အခက်အခဲတွေရဲ့ အမြင့်ဆုံးအပိုင်း။ အဲဒီအခက်အ ခဲကို ဖြေရှင်းပြီးတာနဲ့ ဇာတ်လမ်းဟာ ပြေပြေကလေး ဆင်းလာပြီး၊ နောက်ဆုံး အဆင်ပြေပြေ ဇာတ်သိမ်းရသည်။ အဲဒါ ဝတ္ထုရှည်မှာရော နှစ်ခုလုံးအတွက် သီဝရီပေါ့။ အဲဒါကို “ဖရေးတတ်၏ပရိမစ်” FREYTAG'S PYRAMID ဟု ခေါ်ပါသည်။ ‘ဖရေးတတ်ကြိဂံ’ ဟုလည်း ခေါ်ပါသည်။

ဇာတ်လမ်းစသည်နှင့် အခင်းအကျင်းဖြင့် ဖြန့်ကျင်း၍ အခက်အခဲဆီသို့ ပို့သည်။ အခက်အခဲ အမြင့်ဆုံး (ဇာတ်ရိုက်အမြင့်ဆုံး) အခြေအနေသည် ဇာတ်၏ အထွတ် CLIMAX ဟုခေါ်သည်။ ထိုအခက်ဆုံးအခြေအနေမှ လွန်မြောက် အောင် ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက် သိုင်းပိုင်း၍ ပြေအောင်ဖြေရသည်။ ထို့နောက် ဇာတ်သိမ်းမှာ အားလုံးအဆင်ပြေ ပျော်ရွှင်စွာ ဇာတ်သိမ်းရသည်။ ရှေးခေတ် ဟောင်း ဂရိပြဇာတ်တွေနှင့်ပတ်သက်၍ GUSTAV FRETTAG ဆိုသောပုဂ္ဂိုလ် ထုတ်ဖော်ခဲ့သည်။ သီဝရီ သဘောတရား ဖြစ်သည်။ နည်းနည်းတော့ ကြာပြီ။ ဘယ်လောက်ကြာပြီလည်းဆိုတော့ ထိုသီဝရီကို 1863 ခုနှစ်က တင်ပြခဲ့သည်။ သီပေါမင်း ပါတော်မူတာ 1885 ဆိုတော့ စဉ်းစားသာကြည့်ပါတော့။ သို့သော်ဤ သီဝရီ အိုအိုဟောင်းဟောင်းကြီးကို အခုထိလက်မလွှတ် နိုင်ကြသေးပါ။ အချိန် နည်းနည်း အားနေတယ်ဆိုရင် ဒီနေ့ နံပါတ် ၁၀ (TOP TEN) အတွင်းက မြန်

မာ ဝတ္ထုရှည်တစ်ပုဒ်နဲ့ ဒီသီဝရီသဘောတရားကို ယှဉ်ပြီးစစ်ကြည့်ပါလား။ အပျင်းပြေပေါ့။ ထားပါတော့လေ၊ ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ကျော်ဇန့် ခိုကလေးတို့ရဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ဘယ်လိုသိမ်းမလဲ။ ဇာတ်ကသိမ်းရတော့မယ်လေ။ နောက်ထပ် ဇာတ်ကွက် PLOT ထပ်ထည့်ရင် တရုတ်သိုင်းကား ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ အရေးအကြီးဆုံးက ဒီဇာတ်ကို ဘယ်လို အဆုံးသတ်မလဲ။ ရှေးတုန်းက ဆရာကြီးတွေ OLD MASTERS တွေပေါ့။ အဲ သူတို့ဝတ္ထု ဘယ်လိုအဆုံးသတ်သလဲ ကြည့်ရရင်မကောင်းဘူးလား။ ဆရာကြီးတွေ၊ သိန်းဖေမြင့်၊ တင့်တယ်၊ သာဓု၊ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်၊ အောင်လင်း၊ ဗန်းမော်တင်အောင်၊ နန္ဒာ၊ မင်းကျော်၊ ကျော်အောင်၊ မောင်နေဝင်း၊ နတ်နွယ်၊ မြသန်းတင့်၊ ငြိမ်းကျော်၊ မောင်စိန်ဝင်း၊ နွမ်ဂျာသိုင်း၊ မင်းလူ . . . အခု တာရာမင်းဝေ၊ မင်းခိုက်စိုးစန်အထိ ဝတ္ထုဇာတ် ဘယ်လိုသိမ်းသလဲ။ ဒီလိုပဲ သိမ်းလိုက်ကြတာပါပဲရယ်လို့ ကျွန်တော်ပြောရင် လွန်မလား။ ခက်တာက . . . နှစ်ဆယ်ရာစု မြန်မာဝတ္ထုများနှင့် ဇာတ်သိမ်းနည်း ပညာ သို့မှမဟုတ်၊ မြန်မာဝတ္ထုရှည်များတွင် တွေ့ရသော ဇာတ်သိမ်းအမျိုးအစားများ လေ့လာချက်စတဲ့ ခေါင်းစဉ်မျိုးနဲ့ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ် ဘယ်အဖွဲ့အစည်း၊ ဘယ်ဌာနကမှ သုတေသန လုပ်မထားကြဘူး ထင်ပါသည်။ ထားပါတော့လေ၊ အခု ကိစ္စမှာ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုဇာတ်သိမ်းမလဲဆိုတဲ့ ကိစ္စပဲ မဟုတ်လား။ ဒီနေရာ ဒီအရပ်ဒေသရဲ့ ဝန်းကျင် အခင်းအကျင်းကို အသေးစိတ် ရေးဖွဲ့ပြရင်ကော မရဘူးလား။ ကံ့ကော်ပင်တွေက နီရဲတဲ့ ရွက်သစ် ရွက်ညွန့်တွေနဲ့ ကံ့ကော်တွေဖူးပြီ။ ရနံ့တွေ သင်းပျံ့နေတယ်။ သစ်ပုတ်ပင်ကြီး၊ ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမဆောင်ကြီး။ ပညာရှာဖွဲ့ လာကြသူတွေ ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ နင်းလျှောက်သွားခဲ့ကြတဲ့ လမ်းအသွယ်သွယ်၊ စိန်ပန်းနီတွေ၊ စိန်ပန်းဝါနဲ့ စိန်ပန်းပြာတွေ၊ မဟော်ဂနီပင်တွေ၊ ပညာရှာဖွဲ့ဆည်းပူးကြရာ အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းတွေ၊ အေးမြတဲ့ အရိပ်အာဝါသ၊ သစ်တော အုပ်ကလေးထဲက ခုံတန်းလျား ကလေးတွေ၊ အပန်းဖြေနားနေ စားသောက်ကြတဲ့ ဆိုင်တန်းရှည်မှာရှိတဲ့ စားပွဲအပူကလေးတွေ၊ ထိုင်ခုံအပူကလေးတွေ၊ ခပ်ဝေးဝေး ရေကန်ဘက်ဆီက ဥဩတွန်သံ ခပ်သဲ့သဲ့ . . . ဒါတွေ စီကာပတ်ကုံး ရေးပြီးတော့ . . . ။ အဲဒါတွေ အရင်ဆရာတွေ အဆက်ဆက်က ရေးခဲ့ကြပြီးသား။ ဆရာဇဝနရဲ့ ကောလိပ်ကျောင်းသား၊ ကောလိပ်ဂျင် မောင်သိန်းဖေတို့ခေတ်ကတည်းက။ မဲပြာပုဆိုးကို ချုပ်ရိုးအသစ်တွေနဲ့ ချုပ်နေကြတော့ သစ်တယ်ထင်ရတာပေါ့။ ဒါဖြင့် . . . ဇော်ဇော်အောင်ဆိုသူသည် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ဇာတ်မသိမ်းတတ်၊ အရင်လူတွေနောက်လိုက်ပြီး ရေးနေကြတာကိုလည်း အပြစ်ပြောချင်သည်။ အတော်

၁၂၀ □ ဇော်ဇော်အောင်

ဟန်မကျသော ကိစ္စဖြစ်၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝတ္ထုအစရှိမှတော့ အဆုံးမှာ ဇာတ်
သိမ်းကို သိမ်းရပါမည်။ ဇာတ်ဘယ်လိုသိမ်းရမလဲ ဆိုသော အကြောင်းပြောရင်း
ချာလည်ပတ်လည် ဖြစ်နေလို့မပြီးသေး။ တကယ်တော့

ဇာတ်သိမ်း

ကျော်ဇေနှင့် ဒိုကလေးတို့သည် ကံ့ကော်ပင်တွေကြားမှာ အမြဲထာဝရ ရှိနေကြမည် ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့ နေ့တိုင်း သည်နေရာသို့ လာကြလိမ့်မည်။

စာကြည့်တိုက်ကို သွားကြလိမ့်မည်။

စာသင်ခန်းသို့ ဝင်ကြလိမ့်မည်။

စာအကြောင်းပေအကြောင်း ပညာအကြောင်း ဆွေးနွေးကြလိမ့်မည်။

သူတို့ဘဝအကြောင်း အခြားသူများ၏ ဘဝအကြောင်းတို့ကို ပြောဆိုတိုင်ပင်ကြလိမ့်မည်။

ငယ်ရွယ်တို့သဘာဝ သံသာချိုလွင်စွာ ရယ်မောကြလိမ့်မည်။

တစ်ရံတစ်ခါ ဟန်ဆောင်စိတ်ကောက်ကြလိမ့်မည်။

ဦးသူက ချောစတမ်းမို့ အလျင်အမြန် တောင်းပန်ကြ ချောကြလိမ့်မည်။

ထိုအခါ ဟန်ဆောင်စိတ်ကောက်သူက ပျော့ပျောင်းပြုံးရယ်လာလိမ့်မည်။

သည်လိုနှင့် သူတို့ဘဝ အနာဂတ်ကို မျှော်မှန်း၍ ပစ္စုပ္ပန်ကို တည်ဆောက်ကြလိမ့်မည်။

အိပ်မက်များ၏ အုတ်မြစ်ကို မြင်တွေ့ကြရလိမ့်မည်။

စိမ်ဝမ်းညီသော သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းများ ခိုင်မာမြဲမြံ တွဲထားသော လက်များသည် ခွန်အား သိန်းသန်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

မလွဲရှောင်သာ ကြုံလာရသော ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုများသည် အသက်အရွယ်နှင့်မမျှ မာကျောသော စိတ်ဓာတ်၏ အသွင်ပြောင်းတန်ဖိုးများ ဖြစ်လာကြလိမ့်မည်။

အဆောင်ဆောင်အခန်းခန်း သူတို့၏အနာဂတ်နန်းတော်ကိုသံမဏိဖြင့် တည်ဆောက်ကြလိမ့်မည်။

ကျော်ဇနှင့် ခိုကလေးတို့
ဤနေရာမှာ ကမ္ဘာတည်သရွေ့
အစဉ်ထာဝရရှိနေကြလိမ့်မည်။
ကျော်ဇနှင့် ခိုကလေးတို့သည်
ဤနေရာတွင် သံမဏိနန်းတော်တည်ဆောက်နေကြ၏။
ကျော်ဇနှင့် ဝေဝေရီရီ ထာဝရ . . . ။
သူတို့ ဘယ်တော့မှ ဇာတ်သိမ်းမည်မဟုတ်ပါ။

ပြီးပါပြီ
ဇော်ဇော်အောင်
၁၅. ၁၀. ၀၃